

**Х. РАҲИМЗОДА, Ш. ЁРМУҲАММАДЗОДА,
Л.НАЗИРОВА, Н.АМОНОВ**

МАЪРИФАТИ ОИЛАДОРӢ

Китоби дарсӣ барои синфи 10

**Вазорати маориф ва илми
Ҷумҳурии Тоҷикистон
тавсия кардааст**

**ДУШАНБЕ
МАОРИФ
2023**

**ББК 67.99(2точик)
Я-72**

**М-40. Х.Раҳимзода, Ш.Ёрмуҳаммадзода, Л.Назирова, Н.А-
монов. Маърифати оиладорӣ. Китоби дарсӣ барои синфи 10.**
– Душанбе, “Маориф”, 2015, 192 сах.

Хонандаи азиз! Китоби «Маърифати оиладорӣ» аз Паё-
ми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Ҷаноби Олӣ, мухта-
рам Эмомалӣ Раҳмон ба Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷики-
стон аз 20.01.2015 сарчашма гирифта, ба муносибати Соли
оила эълон гардидани соли 2015 дар кишвар ба нақшаи таъ-
лимии муассисаҳои таҳсилоти умумӣ ҳамчун китоби таъ-
лимӣ ворид карда шудааст. Таълими маърифати оиладорӣ
хонандагонро ба мафҳуми оила, мавқеъ ва вазифаҳои он
дар ҷамъият, никоҳ, ташкили оила, танзими муносибатҳои
оилавӣ ва дигар хусусиятҳои хосси ҳаёти оилавӣ шинос на-
муда, барои омода гардидани ҷавонон ба ҳаёти мустақили
оиладорӣ мусоидат менамояд.

Истифодаи иҷравии китоб

№	Ному насаби хонанда	Синф	Соли таҳсил	ҳолати китоб (баҳои китобдор)	
				аввали сол	охири сол
1					
2					
3					
4					
5					

ISBN 978-99947-1-653-1

**© МАОРИФ, 2023
Моликияти давлат**

Оила дар фарҳанги мардumi куҳанбунёди тоҷик ҳамчун ниҳоди муқаддас эътироф гардидааст, зеро беҳтарин арзишҳои инсонӣ, аз қабili муҳаббату садоқат, самимияту вафодорӣ ва ҳамдигарфаҳмиву таҳаммулгароӣ маҳз дар оила ташаккул меёбанд.

Дар татбиқи талаботи сиёсати иҷтимоию фарҳангии давлати Тоҷикистон се омили асосӣ – ҷомеа, мактаб ва оила бояд дар ҳамбастагии зич фаъол бошанд, то ки насли наврасу ҷавони кишвар дар рӯҳияи ватандӯстӣ, ҳештаншиносии миллий ва таҳаммулу мадуро тарбият ёбанд.

**Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон
Эмомалӣ Раҳмон**

МУҚАДДИМА

Хонандагони азиз! Шояд шумо дар бораи маърифати оиладорӣ ҳанӯз маълумоти заруриро надоред. Бояд донед, ки яке аз масъалаҳои мубрами ҷомеа бунёди оилаи солим ба шумор меравад ва пойдории оила ба тарзи ҳаёт ва инкишофи муътадили инсон мусоидат менамояд.

Мақсади фанни маърифати оиладорӣ ба масъалаҳои муҳимми зиндагӣ, никоҳу оиладорӣ шинос намудани хонандагон, ташаккул додани низоми оиладорӣ дар шуури наврасону ҷавонон нигаронида шудааст. Ҷояи асосии китоби дарсии мазкурро масъалаҳои муҳимми ҳаёти оилавӣ, ба роҳ мондани омодагии психологии ҷавонон ба бунёд ва пойдории оила, муҳайё намудани фазои солиму ором дар оила, пойдор нигоҳ доштани оилаҳо ва нигоҳдории арзишҳои оилавӣ ташкил медиҳад. Зарурати таълими фанни мазкур тайёр намудани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ, ҳосил намудани малакаи муносибатҳои дурусти дохилиоилавӣ, дар оянда дуруст тарбия намудани кӯдакон ва нигоҳ доштани анъанаҳои неки миллии халқи тоҷик мебошад.

Интиҳоби дурусти ҳамсар ва бунёди оилаи солим омили муҳимми ободии ҷамъият ва устувории давлат маҳсуб меёбад. Муҳим аст, ки пеш аз барпо намудани оила ҳар шахрванд паҳлуҳои гуногунҷабҳаи ҳаёти оилавиرو мавриди омӯзиш қарор дода, урфу одатҳои миллий, ҳурмату эҳтироми тарафҳо, муносибати хуби занушавҳарӣ ва маънои зиндагиро хуб дарк карда тавонад.

Дар Паёми Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ба Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон соли 2015 «Соли оила» эълон карда шудааст. Ҳадафи асосии чунин иқдоми неки Сарвари давлат Эмомалӣ Раҳмон ба он равона гардидааст, ки маърифати оиладорӣ ҷавонон баланд бардошта шавад ва дар ин замина ҷавононро пеш аз издивоҷ ба ҳаёти оилавӣ, муносибатҳои оиладорӣ омода намуда, пеши роҳи вайроншавии оилаҳои ҷавон гирифта шавад.

ва фарзандони ноболиги ин оилаҳо дар шоҳроҳи зиндагӣ аз падар ё модар маҳрум нагарданд. Зеро оилаи солиму хушбахт ва маърифати хонаводагии падару модар дар оила асоси тарбияи фарзанд ба ҳисоб рафта, ҷомеаи солим низ ба насли бомаърифат, донишманд, ватанпараст, забондон ва дорои ахлоқи ҳамида ниёз дорад.

Омодагии ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ аз маҷмӯи донишҳои муайяни педагогӣ, психологӣ, ҳуқуқиву иқтисодӣ манша гирифта, дар асоси дониш, ақида, ҷаҳонбинӣ ва арзишҳои маънавӣ ташаккул меёбад. Омода намудани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ вазифаи муҳими оила ва мактаб мебошад. Омӯзиш ва таҳлили сабабҳои вайроншавии оилаҳои ҷавон аз он шаҳодат медиҳад, ки бештари онҳо натиҷаи омода набудани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ мебошад.

Ободии Ватан аз ободии ҳар хонадону оила ва ободии хонадон аз фаросату маърифати оиладорӣ волидон сарчашма мегирад. Умедворем, ки китоби дарсии мазкур дар гирифтани донишҳову маълумоти зарурӣ оид ба ташкили оилаи солим ва нақши он дар ҳаёти инсон, омӯхтани асосҳои маърифати оиладорӣ ва аз бар намудани нуктаҳои асосии он ба шумо кумак мерасонад.

ФАСЛИ I. МАҚСАД ВА МОҲИЯТИ ОМУЗИШИ ФАННИ МАЪРИФАТИ ОИЛАДОРӢ. ПАЙДОИШИ ОИЛА ВА ВАЗИФАҲОИ ҶАМЪИЯТИИ ОН

§1. ФАННИ МАЪРИФАТИ ОИЛАДОРӢ МАҚСАД ВА ВАЗИФАҲОИ ОН

Мафҳуми оила ва нақши он дар ҳаёти инсон. Оила яке аз рукнҳои муҳим ва асосии ҷомеа ба ҳисоб рафта, муносибатҳои иҷтимоӣ, иқтисодӣ, ҳуқуқӣ, ахлоқӣ ва шахрвандиро дар бар мегирад. Оила, ҳамчун падидаи иҷтимоӣ, муносибатҳои занушавҳарӣ, хешутаборӣ, муносибатҳои иқтисодии оилавӣ, ташаккул ва рушди шахс, масъулият ва уҳдадориҳои байни аъзоёни оиларо дар асоси қоидаҳои одоби ахлоқ ва талаботи муайяни қонунгузорӣ ба танзим медарорад. Инсон нахустин асосҳои феълӣ атвор, рафтор, кирдор, муносибат ба худ ва дигарон, муносибат ба меҳнат, муносибат ба ҳаёти ҷомеаро маҳз аз оила мегирад. Аз ин ҷо оила ба никоҳ асос ёфта, аз рӯйи муҳаббати пок, баробарҳуқуқии зану мард дар муносибатҳои оилавӣ, давом додани насл, таълим ва тарбияи дурусти фарзандон ва аъзоёни оила шакл мегирад.

Оила ҳамчун қадимтарин сохтори иҷтимоии таърихи инсоният дар ташаккули ҷомеаи инсонӣ нақш ва мавқеи муҳимро дорост. Оила дар ҳар давраи замон баҳри пешбурди ҷомеа, муайян намудани сохти иқтисодии сиёсӣ, иҷтимоӣ фарҳангии ҳар халқу миллат мақом ва аҳамияти хоса дошт. Бесабаб нест, ки бузургон оиларо шахсунуни зиндагӣ, асоси давлат, танзимгари рушди нумӯи миллат номидаанд. Тамоми бурду боҳти зиндагӣ бо кори оила ва оиладорӣ зич марбут аст. Аз ин рӯ давлат ба оила ҳамчун ҷавҳари ҷамъият аҳамияти ҳамаҷониба медиҳад.

Бояд зикр намуд, ки дар адабиёти илмӣ омӯшавӣ таърифи ягонаи оила вучуд надорад. Вале дар тақвияти ба нуқтаи назари муҳталифи муҳаққиқони соҳа метавон оиларо чунин таъриф намуд: Оила гурӯҳи хурди ҷамъиятии одамон аст,

ки дар асоси иттифоқи озод, ихтиёрона, баробархукуки байни марду зан бо мақсади тавлид ва тарбияи фарзанд ташкил ёфта, бо никоҳ ба расмият дароварда мешавад ва аъзои онро ҳамхунию хешутаборӣ, пешбурди хоҷагидории умумӣ, бучети ягона, муҳити умумиичтимой, масъулияти байниҳамдигарии ахлоқию ҳукукии баробар пайванд менамояд.

Оила намунаи беҳтарин ва олии ҳамзистии зану мард мебошад, ки бо сарварии волидайн баҳри беҳдошти ахлоқ ва муҳофизати насл, эҳтироми якдигар, таъминоти иқтисодиву маънавӣ чун хурдтарин созмони ҷомеа арзи вучуд дорад. Оила бояд, пеш аз ҳама, дорои макони зист бошад, зеро манзилу макон имкони зиндагии якҷояи гурӯҳи одамонро фароҳам оварда, ҷойи амнияти онҳо низ маҳсуб меёбад.

Оила дар ҳаёти инсон нисбат ба дигар институтҳои иҷтимоӣ волотарин ва арзишмандтарин мақомро дорост. Зеро шахсияти кӯдак маҳз дар оила ташаккул ва рушд ёфта, бо аз худ намудани нозукиҳои муносибатҳои ҷамъиятӣ тадричан бе мушкилот вориди ҷомеа мегардад. Вобаста ба обрӯю эътибори волидайн ва таъсири онҳо ба насли наврасу ҷавон дар оила сифатҳои шахсият ташаккул меёбад, яъне маҳз оила дар инкишофи ҷисмонӣю маънавии шахс нақши муҳим мебозад.

Аз ин сабаб намунаи олитарини ҳаёти якҷояи инсонҳо, албатта, оила мебошад. Оила дар натиҷаи никоҳи байни зану мард ба вучуд меояд. Асоси ташкили оила никоҳ буда, он ба шинохти расмии муносибатҳои оиладорӣ асос мегузорад. Мутаассифона, оила имрӯзҳо дар як қатор мамолики Аврупо маънии худро гум кардааст. Яъне никоҳ ҳамчун рукни муҳимми ташкили оила моҳият ва зарурати худро тадричан аз даст дода, аз зумраи муқаддасоти оиладорӣ маҳсуб намешавад.

Аз азал тоҷикон мафҳуми «оила» ва «оиладорӣ»-ро муқаддас дониста, иззату эҳтироми байни аъзои оила, хусусан падару модарро, ҳамеша ба ҷо меоранд.

Яке аз хусусиятҳои хосси оила дар байни мардуми мусалмон, хусусан тоҷикон, падарсолорӣ маҳсуб меёбад. Дар ҳама ҳолат мард тақягоҳи асосии оила – саробон, парастор, муҳофиз ба ҳисоб рафта, таъмини аҳли оила ба дӯши ӯ мебошад. Зан дастгири мададгор ва ҳамсари вафодор буда, асосан ба тарбияи фарзандон машғул аст.

Аз ин лиҳоз талаботи асосии иҷтимоии оила ҳамфикр будани зану шавҳар ва дигар аъзои оила дар қору зиндагӣ ва дӯст доштану эҳтироми ҳамдигар мебошад.

Инсон, оила ва ҷамъият – ин се мафҳум муҳимтарин рухҳои фалсафаи ҳаётанд. Ҳисси ватандӯстӣ, ифтихори миллӣ, худшиносии миллӣ ин ҳама натиҷаи тарбия дар оила аст, чунки маҳз дар оила фарзанд аввалин маротиба мафҳумҳои Ватан, озодӣ, падар, модар, дӯст доштан, асолати мард ва занро дарк намуда, аз назари ҷисмонӣ ва ахлоқӣ вобаста ба муҳити оилавӣ солим ба қамол мерасад.

Тарбияи оилавӣ асоси ҳама гуна тарбия аст, зеро маҳз дар муҳити оила бо кӯшишҳои волидайн, хешу пайвандон насли наврас аз ҷиҳати ахлоқӣ, ҷисмонӣ, зебоишиносӣ,

меҳнатдӯстӣ, рафоқат, дӯстӣ, озодипарастӣ, шинохти неку бад тарбият меёбад.

Ҳамдигарфаҳмӣ, дӯст доштани зану мард низ ба тарбияи аъзои оила таъсири мусбат расонида, боиси хушбахтии онҳо мегардад. Аз назари дигар, тарбияи оилавӣ дорои масъалаҳои мубрам ва хеле мушкилест, ки ба он бисёр омилҳо, чун ирсият, маънавиёти калонсолон, саломатии фарзандон ва волидайн, таъминоти моддӣ ва маънавӣ, шароити иҷтимоӣ, шумораи аъзои оила, муносибат ба якдигар ва амсоли инҳо таъсир расонида метавонанд.

Фарзандони оила бояд дар фазои орому солими психологӣ, муҳити созгор ба воя расида, тарбияро аз оила гиранд. Зеро оила нахуст мактаби тарбияи инсон ва ташаккули тафаккури ӯ мебошад, ки тавассути он инсон минбаъд дар ҷомеа ҷой ва мақоми худро пайдо мекунад.

Мақсади фанни маърифати оиладорӣ бо асосҳои дониш оид ба никоҳу оиладорӣ шинос намудани хонандагон, ташаккул додани идеали оиладорӣ дар шуури онҳо мебошад. Зарурати таълими фанни мазкур омода намудани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ, ҳосил намудани малакаи муносибатҳои дурусти дохилиоилавӣ, тарбия намудани онҳо дар рӯҳияи нигоҳ доштани анъанаҳои неки миллии халқи тоҷик ва оштинопазирӣ ба расму одатҳои номатлуб оид ба оила мебошад.

Маълум аст, ки хонандагон дар солҳои донишандӯзӣ барои ташаккули ҷаҳонбинӣ ва олами маънавии худ донишҳои муайян ҳосил мекунанд. Тадриҷан писарону духтарон ба масъалаҳои муҳаббат, никоҳ ва оила, мақоми онҳо барои ҳаёти инсон тавачҷуҳ зоҳир намуда, доир ба нозукиҳои рӯзгордорӣ маълумот пайдо мекунанд. Хеле муҳим аст, ки дилдодагон ба ҳам муносиб бошанд, рӯзгордориро уҳда карда тавонанд, ба қадри ҳамдигар бирасанд, покдоману боиффат ва дар сахтиву мушкилиҳо дастгири мададгори ҳамдигар бошанд.

Ҳамин тавр, вазифаи асосии фанни маърифати оиладорӣ тайёрии ахлоқии хонандагон ба ҳаёти оилавӣ

– маҷмӯи муносибатҳои ахлоқиву педагогии мактаб, оила ва аҳли ҷамъият бо мақсади ташаккули фаҳмиши ахлоқии хонандагон, ба ҳаёти оилавию ақди никоҳ тайёр кардан, инчунин онҳоро бо роҳи мустақилонаи ҳаёт ҳидоят намудан мебошад.

Саволҳо

- 1. Мафҳуми «оила»-ро шарҳ диҳед!*
- 2. Нақши оила дар ҳаёти инсон аз чӣ иборат аст?*
- 3. Асоси пайдоиши оиларо чӣ таъсир мекунад?*
- 4. Фанни маърифати оиладорӣ чиро меомӯзад?*

§2. ПАЙДОИШИ ОИЛА ВА ДАВРАҲОИ ТАЪРИХИИ ИНКИШОФИ ОН

*Ҳеҷ шакле бе ҳаёло қобили сураат нашуд,
Одамӣ ҳам, пеш аз он к-одам шавад, бузина буд.*

Мирзо Абдулқодири Бедил дар ин байт ба назарияи илмӣ пайдоиши одам таъна накарда бошад ҳам, аммо назарияи ӯ аз ҳақиқати илмӣ дур нест. Инсоният то ба дараҷаи тамаддун расидан ҳазорсолаҳоро пушти сар намуда, аз шакли ваҳшоният ба шакли имрӯзаи ҳаёти инсонӣ расидааст.

Люис Генри Морган (олими амрикоӣ) зинаҳои таърихӣ инкишофи инсониятро таҳлил намуда, онро ба се давраи асосӣ – ваҳшоният, барбарият ва тамаддун тақсим кардааст.

Мувофиқи ақидаи Л.Г.Морган давраи аввал давраи ибтидоии одамизод буда, дар ин давра одамон гурӯҳ-гурӯҳ зиндагӣ мекарданд. Байни гурӯҳҳо оила вучуд нашофт. Ҳар мард метавонист бо зани дилхоҳаш ва ҳар зан бо марди

дилхоҳаш бошад. Фарзандоне, ки таваллуд мешуданд, фарзандони умумии онҳо ба ҳисоб мерафтанд.

Одамон дар ибтидо зарурати якҷоя зиндагӣ карданро нафаҳмида, аксаран танҳо зиндагӣ мекарданд. Дар танҳой аз таъсири ҳодисаҳои табиат ва ҳучуми ҳайвонҳои ваҳшӣ ҳалок мегаштанд. Бо мурури замон одамон зарурати якҷоя бо ҳам зиндагӣ карданро дарк намуда, аввалин муҳити иҷтимоиро ба вучуд оварданд, ки дар заминаи он авлод, қавм ва қабила пайдо шуданд. Авлод, қавму қабилаҳо барои таъмини оромиву ҳамзистии озоишта низому тартиботе муқаррар менамуданд, ки риояи он бар ҳамаи аъзои қавму қабилаҳо ҳатмӣ буд.

Зиндагии гурӯҳӣ одамонро маҷбур кард, ки бо якдигар мубодилаи афкор намоянд ва чунин зарурат ба пайдоиши нутқ дар ин давра замина мегузорад. Бо мурури замон одам шикор ва истифодаи оташро ёд гирифт. Аз санг асбобу силоҳ месохт. Дар охириҳои давраи ваҳшоният одам тиру камонро ихтироъ мекунад. Одам акнун метавонист дар рӯзгори худ аз ғушти парандагон ва ҳайвонот истифода барад. Шикор яке аз соҳаҳои муқаррари мекнат ҳисоб мешуд. Охира-охира одамон ром кардани ҳайвонотро ёд гирифтанд, ки ин дар ҷамъияти ибтидоӣ пешрафти бузурге буд. Ром кардани ҳайвонот боис шуд, ки одамон дар даштҳои сералафи соҳили дарёҳо умр ба сар баранд. Чунин қабилаҳо дар соҳилҳои дарёҳои Фурот ва Дачла, дар Осиёи Миёна бошад, дар соҳилҳои Амударё ва Сирдарё зиндагӣ мекарданд.

Тавассути мушоҳида ва таҷриба инсон ба кишти ғалладона шурӯъ мекунад. Ҳамин тариқ, зироаткорӣ ва чорводорӣ ба манбаи муҳими ҳаёти моддии одамон мубаддал гардид.

Зинаи олии инкишофи давраи ибтидоӣ ғудозиши оҳан маҳсуб мешавад. Инсон аз асбобу олати оҳанин истифода бурданро ёд гирифт, ки ин зиндагии ӯро як қадар осон гардонид.

Дар ин давра шумораи аҳоли ҳам афзуда, тӯдаҳои калон-калони одамон пайдо шуданд.

Давраи модаршоҳӣ. Инкишофи минбаъдаи ҷамъияти ибтидоӣ барои пайдоиши авлод имконият фароҳам овард. Ин боиси никоҳи «гурӯҳӣ» гардид, яъне мардони як авлод ба занони авлоди дигар шавҳар ва занони ин авлод ба мардони он авлод зан мешуданд. Ин ҳолат асосан дар давраи модаршоҳӣ мушоҳида мешавад. Дар ин давра нақши модар асосӣ буда, фарзандон насли модар ҳисоб мешуданд ва онҳо бо модари худ зиндагӣ мекарданд. Ин гуна оилаҳо мустаҳкам набуданд, зеро байни онҳо робитаи иқтисодӣ вучуд надошт. Маҳсули меҳнати мардон дар доираи авлод мемонд ва ба зану фарзандон ягон кумаке намерасид. Бо вучуди он ки никоҳи оилаҳои «гурӯҳӣ» мустаҳкам набуд, он расман оила ба ҳисоб мерафт.

Баробари инкишофи олои меҳнат ва шикор нақши мардон дар ҷомеа меафзуд. Дар ҷамъият оҳиста-оҳиста ҷойи давраи модаршоҳиро давраи падаршоҳӣ иваз кард.

Муносибатҳои оилавӣ дар давраи падаршоҳӣ. Дар ин давра тағйироти кулӣ ба вучуд омаданд. Муносибатҳои истеҳсолӣ тағйир ёфта, моликияти хусусӣ пайдо мешавад. Пайдоиши моликияти хусусӣ муносибатҳои ҷамъиятиро ба кулӣ тағйир дода, муносибати тарафайни аъзоёни ҷамъият низ дигаргун шуданд. Одамон тадриҷан ба гурӯҳҳои дорою камбизоат ҷудо шуданд, ки ин боиси ба вучуд омадани ҷамъияти синфӣ гардид. Баробари пайдоиши ҷамъияти синфӣ шакли оила ҳам тағйир ёфт. Акнун мардҳо барои худ ҳамсар интихоб мекарданд. Ҳамин тариқ, оилаҳои як-каникоҳӣ (моногамӣ) ба вучуд омад.

Инкишофи қувваҳои истеҳсолӣ ва иқтисодиёт муносибатҳои молиро дар оилаи падаршоҳӣ ривҷ дод. Муносибатҳои молию пулӣ дар ҷамъият боиси воҳиди мустақили ҷамъият гардидани оила гардид. Шавҳар ҳамчун сардори оила соҳиби моликияти оила мегардад. Зан ва фарзандон фармонбардори сардори оила мешаванд. Қоидаҳои адаб ва ахлоқ ба вучуд меоянд. Ҳиёлати зан ба шавҳар ё шавҳар ба зан маҳкум мешуд. Духтар то ба шавҳар

баромаданаш бояд шарафу номуси худро нигоҳ медошт. Агар номи духтар ба сабукрафторӣ барояд, ҷомеа ӯро маҳкум мекард ва ба шавҳар баромаданаш душвор мегашт. Писар низ бояд меъёрҳои ахлоқиро риоя мекард, дар сурати риоя накардан аз ҷониби аҳли ҷомеа маҳкум гардида, аз авлод, қавм ё қабила ронда мешуд.

Чунин қоидаҳои ахлоқӣ аҷдодон дар замони мо ҳам аҳамияти худро гум накардаанд. Поктинатӣ, хушахлоқӣ, нигоҳ доштани номи нек, шарафу номус дар ҳама замон хислатҳои беҳтарини инсонӣ ба шумор меравад.

Ҳамин тариқ, дар тӯли чандин ҳазорсолаҳо ҷамъияти инсонӣ аз зинаи ваҳшоният то ба дараҷаи тамаддун расид. Тамоми инсоният ин зинахоро аз сар гузаронидааст. Шаклҳои оила ва оиладорӣ такмил ёфтанд. Бо пешрафти сохти ҷамъиятӣ шаклҳои нави муносибатҳои оилавӣ, никоҳ ва оиладорӣ низ тағйир ёфт.

Ба давраи тамаддун гузаштани инсоният дар муносибатҳои оила ва никоҳ низ тағйироти навро ворид намуд.

Мард ҳамчун сарвари оила тамоми масоили хонаводагиро бар зимма дошт, барои хифзи ҳукуку манфиатҳои ҳамсар ва фарзандони худ масъул буд. Дар муносибатҳои оилавӣ баъзе муносибатҳои ҷой доранд, ки на фақат ба воситаи қоидаҳои ҳуқуқӣ, балки тибқи талаботи қоидаҳои ахлоқӣ ба танзим дароварда мешаванд. Яъне дар оила муҳим аст, ки ҳуқуқ ва қоидаҳои ахлоқӣ дар муносибатҳои оилавӣ танзим карда шавад, то ки боиси ҳамдигарфаҳмӣ, эҳтиром ва боварии аъзои оила гардад.

Вазифаи асосии қонунҳои оилавӣ аз мустаҳкам намудан ва дар заминаи меҳру муҳаббати якдигар барпо намудани оила, дар рӯҳияи садоқат ба Ватан ва иштироки ғаълола барои пешбурди ҳаёти ҷомеа тарбия намудани фарзанд мебошад.

Муносибатҳои оиладорӣ дар Шарқи қадим. Аз таърихи инкишофи оила маълум мешавад, ки Осиёи Миёна низ яке аз қадимтарин кишварҳост, ки дар сарзамини он ҷамъияти инсонӣ ба вуҷуд омадааст. Инкишофи маданият дар ин сарзамин таърихи чандинҳазорсоларо дар бар мегирад. Дар арафаи истилои арабҳо ва ҷорӣ гардидани дини ислом дар Осиёи Миёна мардумони ин кишвар, ки асосан тоҷикон буданд, ҷомеаи феодалиро аз сар мегузарониданд.

Дарбораитарзи оиладории тоҷикон аз рӯйи осори таърихӣ маълум мегардад, ки занҳо баробари мардон дар корҳои ҷамъиятӣ иштирок мекарданд. Дар асарҳои таърихшиносони Юнони қадим омадааст, ки дар Осиёи Миёна, ки асосан тоҷикон зиндагӣ мекарданд, занҳо баробари мардон санъати ҳарбиро меомӯхтанд. Онҳо аспавор ва камондорони моҳир буданд. Мувофиқи маълумоти Элиан қабилҳои сақоиҳои Осиёи Миёна анъанае доштанд, ки мувофиқи он номзадҳо (арӯсу домод) пеш аз издивоҷ бояд қувваозмоӣ мекарданд. Агар домод ба арӯшавандаи худ ғалаба кунад, ҳуқуқ дошт, ки ўро ба занӣ бигирад.

Чунин маълумоти таърихшиносон аз он шаҳодат медиҳад, ки дар байни тоҷикон дар замонҳои қадим ҳуқуқи

зану мард баробар буд, занҳо дар корҳои ҷамъиятӣ ва давлатӣ ғайилона ширкат меварзиданд. Хонадоршавӣ ҳам бо розигии якдигар сурат мегирифтааст.

Бозёфти таърихии кӯҳи Муғ дар соли 1933 (ноҳияи Айнӣ) яке аз аҳдномаҳои қадимтарини масъалаҳои никоҳӣ ба ҳисоб рафта (асри VIII пеш аз милод), аз он шаҳодат медиҳад, ки масъалаи танзими ҳукукии молумулкӣ, баробарии ҳамсарон дар ҳалли масоили оилавӣ дар оилаи Шарқ вучуд дошт.

Аз байни асноди ёфташуда қарордоди ақди никоҳи суғдиён Дугдонча бо Утегин (пеш аз ислом) махсус буда, дар он дар бораи ташкили оила маълумоти дақиқ оварда шудааст. Мазмуни мухтасари ин санад он аст, ки Дугдонча бо Утегин бо розигии якдигар издивоҷ мекунанд. Мувофиқи қарордод Утегин бояд занаш Дугдончаро дӯст дорад ва эҳтиром кунад, ўро бо сарулибос, хӯрок таъмин намояд. Дугдонча ҳам қавл медиҳад, ки шавҳарашро дӯст дошта, иззату ҳурмат мекунад.

Зан низ ҳуқуқ доштааст, ки бо ташаббуси худ аз шавҳараш ҷудо шавад. Агар шавҳар занашро талоқ кунад, вай бояд сарулибос, хӯрок ва анҷоми бо худ овардашро ба ӯ бидиҳад.

Агар зан аз шавҳар ҷудо шуданӣ бошад, вай бояд қарори ҳудро ба мард бигӯяд ва анҷомашро гирифта аз хонаи шавҳар биравад. Маълум мегардад, ки дар масъалаи ҳукуки зану мард аҷдодони мо аз рӯйи адлу инсоф амал мекардаанд.

Масъалаи оиладорӣ ва ҳукуки оилавӣ дар мамлакатҳои Шарқ бо хусусияти хосси худ дар давраҳои гуногуни таърихӣ аз мамлакатҳои Ғарб фарқ мекард. Агарчанде оила ва муносибатҳои оилавӣ дар мамлакатҳои Шарқ асосан дар зери таъсири дин (таълимоти дини будой, дини зардуштӣ, дини ислом) рушд карда бошад ҳам, хусусиятҳои хосси ҳудро дошт ва пешрафта ҳам ҳисобида мешуд. Гузаштагонӣ мо дар ҳар давра замон фосиқону зинокоронро маҳкум сохтаанд. Камолиддин Биной ашхосеро, ки ба бадрафторӣ

машғул шуда, шарафи оиларо паст мекунанд, саҳт маҳкум карда, тавсия мекунад, ки ба ин роҳи бад қадам нагузоранд. Шоир дар достони «Бехрӯзу Баҳром» дар боби нафрат ба зино гуфтааст:

*Эй бародар, қадам манех ба зино!
Дину дунёи худ мадеҳ ба фано...
Покдоман чу гунчаи гул бош,
Қонеъ аз диданӣ чу булбул бош.
Майли тардоманӣ макун чу саҳоб!
К-ин амал аз рухи ту резад об.*

Масъалаи оиладорӣ дар аҳди Сосониён. Дар аҳди Сосониён, мувофиқи таълимоти дини зардуштӣ, ки мардум асосан ба он пайравӣ мекард, ташкили оила, таъсиси хонадорӣ аввалин пояи маданияти инсонӣ дар ҳамон давраи таърихӣ ба ҳисоб рафта, қонуниятҳои махсуси ҳудро дошт. Яке аз қонуният ва талаботи ҳатмӣ ризоияти издивоҷкунандагон ба ҳисоб мерафт, ки онро шартӣ муҳим ва бунёди оилаи солим меҳисобиданд. Синни никоҳӣ дар аҳди Сосониён аз 16-солагӣ, ки синни ба балоғат расидани ҷавонон ба ҳисоб мерафт, муқаррар гашта буд. Дар ин син ҷавонон ҳатман бояд коре ё шугле меварзиданд, то ки рӯзгори хешро таъмин карда тавонанд.

Бунёди оила дар аҳди Зардушт амали муҳим шуморида мешуд ва ҳуди Зардушт ба ҷавондухтарон ва ҷавонписарон таъкид менамуд, ки ба масъалаи барпо кардани оила бепарвой ва беаҳамиятӣ накунанд. «Инак, эй духтарони шӯйкунанда ва ҷавононе, ки пайванди занашӯйӣ мебандед, суханони маро хуб ба ёд биспоред. Аз рӯйи меҳру фарзонагӣ ҳар яке аз шумо бояд бар он бошад, ки дар меҳрварзӣ ва дӯстиву покӣ ва порсӣ бар дигаре пешӣ чӯяд, ки ин бехтарин шеваи комгорӣ дар зиндагӣ хоҳад буд» – таъкид шудааст дар готҳои Авасто. Дар ҷойи дигар ба масъалаи озод будани интиҳоби ҳамсар ва масъулияти падару модар

барои ба ҳаёти мустақилона омода кардан ва гуселонидани фарзандон таъкид шудааст:

«Ба гӯшҳоятон беҳтарин суханро бишнавед, бо андешаи равшан дар онҳо бингаред, зану мард бояд ҳудашон роҳи худро интиҳоб намоянд». Дар «Мачмӯаи ҳукуки Сосонӣ», ки дар аҳди Сосониён таълиф шуда ба ҳукми қонун даромадааст, чанд боби алоҳида дар бораи ташкили оила, никоҳу талоқ, тартиби бастанӣ никоҳ ва интиҳоби ҳамсар оварда шудааст.

Муносибатҳои оилавӣ мувофиқи таълимоти ислом. Дини ислом дар ибтидои асри VII дар нимҷазираи Арабистон (ҳозира Арабистони Саудӣ) пайдо шуда, сипас аз он ҷо ба кишварҳои дигар – Эрон, Афғонистон, Осиёи Миёна ва аз он ҷумла Тоҷикистон низ паҳн гардидааст. Паҳншавии он аз солҳои 40-уми асри VII (аз Эрон) шурӯъ шуда, то охириҳои солҳои 30-юми асри VIII дар сарзамини тоҷикон ба анҷом расидааст. Дар оғози истилои араб мардуми таҳҷой, ки асосан тоҷикон буданд, дину оини суннатӣ ва урфу одатҳои анъанавии худро доштанд, барои аз даст надодани онҳо ба лашкари араб муқобилияти сахт нишон медоданд. Масалан, дар дини ҳамондавраи мардуми форсу тоҷик – зардуштия нурурӯшноӣ, гармӣ, оташ, Офтоб тимсолҳои худованди бузург Ахурамаздо ҳисоб мешуданд ва мавриди парастӣ қарор мегирифтанд. Ин парастӣ хусусияти на танҳо динӣ, балки табиӣ (натуралистӣ) низ дошт. Онҳо ҳақиқатан падидаҳои ҳуди табиат буданд ва ба табиат: замин, зиндагӣ, деҳқонӣ, чорводорӣ пайвастагӣ доштанд. Чизе аз ҳама муқаддас дар оила оташ ва оташдон буд. Соҳиби он зан – модар доништа мешуд. Зиндагӣ, ҳаракат (баръакси беҳаракатӣ ва қарохӣ), сабзӣ (наботот), парвариш (хайвонот), таваллуд (фарзанд) ва тарбияи он бо роҳи нек (хайр) шартӣ диндорӣ ва ибодат ҳисоб мешуд. Оташ қувваи гармкунанда, нурдиҳанда (ҷароғ), сӯзанда (поқкунандаи мурдорҳо) ва дигар ҷиҳатҳои нек ба шумор мерафт. Шиори пайравони дини зардуштия «Пиндори нек, гуфтори нек, кирдори нек» буд.

Вале оҳиста-оҳиста дар ин сарзамин дини ислом чорӣ гардида, чойи зардуштия ва таомулҳои онро гирифт.

Яке аз хусусиятҳои ба оила хосси дини ислом ҳамин аст, ки муносибатҳои падарсолориро дар оила чорӣ намуда, дар муносибатҳои оилавӣ ва никоҳ меъёрҳои навро ворид кард, ки аксари онҳо барои устувор нигоҳ доштани муносибатҳои оилавӣ ва никоҳ, пояҳои ахлоқӣ ва рӯҳию маънавии оила, аз ҷумла садоқат ба ҳамдигар, масъул будани падару модар дар нигоҳубин ва таълиму тарбияи фарзандон ва баръакс, масъулияти фарзандон дар бобати эҳтироми падару модар ва парастории онҳо, мавҷудияти фазои осоиш ва эътимоду боварӣ дар оила нигаронида шудаанд.

Дини ислом низ зиноро (алокаи чинсии ғайри никоҳи расмӣ) қатъиян маҳкум месозад ва ин амал гуноҳи азим доништа мешавад. Тибқи аҳкоми шариат содиркунандаи ин гуноҳ бояд сангсор карда шавад. Дар «Наҳҷ-ул-ҳидоя» дар боби зино аз забони Муҳаммад пайғамбар гуфта шудааст: «Эй уммати ман, савганд ба Худованд, ҳеҷ чиз палидтар аз зино дар назари Худованд нест». Дини ислом бо ҳамин роҳ одамонро аз бадрафторӣ ниғаҳ дошта, устувории ахлоқ ва оиларо тарғиб менамояд.

Оила ва никоҳ дар даврони шӯравӣ. Дар замони шӯравӣ масъалаи муносибатҳои оилавӣ ва никоҳ то андозае тағйир ёфта, танҳо ҳамон никоҳе эътироф карда мешуд, ки дар мақомоти сабти асноди ҳолати шахрвандӣ ба қайд гирифта мешуд. Ҳанӯз соли 1917 КИМ-и умумирусиягӣ ва Шӯрои халқи ҶФШСР ду декрет – «Дар бораи никоҳи шахрвандӣ, оид ба кӯдакон ва доир ба дафтари асноди ҳолати шахрвандӣ» ва «Дар бораи бекоркунии никоҳ»-ро қабул карда буд, ки барои қабули дигар қонуну санадҳои танзимкунандаи оила ва муносибатҳои оилавӣ замина гузошт. Баъдтар (16 сентябри соли 1918) кодекс дар бораи асноди ҳолати шахрвандӣ қабул карда шуд, ки синни никоҳиро барои мардон аз 18-солагӣ ва барои занон аз 16-солагӣ муқаррар намуд.

Баъд аз инқилоби Октябр бо барқарор гардидани Ҳокимияти Шӯравӣ дар масъалаҳои муносибатҳои оилавӣ ва никоҳ меъёрҳои нав ворид карда шуд. Дар ин давра Тоҷикистон аввал ҳамчун ҷумҳурии мухтор дар ҳайати Ҷумҳурии Ёзбекистон (соли 1924) ва баъдан ҳамчун ҷумҳурии мустақил (соли 1929) дар низоми қонунгузори оилавӣ вобаста ба ҳувиати миллии мардум тақлифу пешниҳодҳо ба миён гузошт. То соли 1928 дар Ҷумҳурии Мухтори Сотсиалистии Тоҷикистон судҳои қозигӣ фаъолият мекарданд, ки вазифаи никоҳ карданро низ иҷро менамуданд. 28 апрели соли 1929 Анҷумани 11-и умумитоҷикии Шӯроҳо баргузор гардида, дар он Конститутсияи ҶМШС Тоҷикистон қабул карда шуд, ки дар самти қонунгузори оилавӣ низ як пешравӣ ва дигаргунӣ ба ҳисоб мерафт. Баробари пешравии ҷомеа ва рушди соҳаҳои мухталиф дар Ҷумҳурии Шӯравии Сотсиалистии Тоҷикистон як қатор санадҳои меъёри қабул карда шуд, ки масъалаи муносибатҳои оилавӣ, никоҳ ва бекор кардани онро ба танзим мебаровард.

Саволҳо

1. Сарчашмаҳои таърихӣ пайдоиши оиларо номбар кунед.
2. Муносибатҳои оилавӣ дар давраи модаршоҳӣ ва падаршоҳӣ чӣ гуна ба роҳ монда шуда буданд?
3. Мақоми меҳнат дар ташаққули одам аз чӣ иборат аст?
4. Ақидаи «меҳнат одамро офарид»-ро чӣ тавр мефаҳмед?
5. Сарчашмаҳои ҳуқуқи оилавӣ барои мардуми Шарқ, хусусан тоҷикон, кадом манбаъҳо маҳсуб меёфтанд?
6. «Маҷмӯаи ҳуқуқи Сосонӣ» кадом масъалаҳоро дар бар мегирад?
7. Тибқи таълимоти ислом муносибатҳои оилавӣ чӣ гуна роҳандозӣ карда мешавад?
8. Дар замони шӯроҳо дар масъалаи муносибатҳои оилавӣ чӣ тағйирот ворид карда шуд?

§3. ОИЛА ВА ВАЗИФАҲОИ ҶАМЪИЯТИИ ОН

Оила иттифоқи озод, ихтиёрӣ ва баробарҳуқуқи байни зану мард буда, дар асоси муҳаббатӣ эҳтироми тарафайн бо мақсади ташкили хонавода ва идомаи насл ташкил карда шуда, тахти ҳимояи давлат қарор дорад. Ҷомеа аз оилаҳо иборат аст ва оилаи солим ҷомеаи солимро ташкил медиҳад. Агар оила устувору пойдор ва аз ҷиҳати маънавию ахлоқӣ солим бошад, ҷомеа низ устувор мешавад. Оила ба ҳаёти ҷомеа тавассути таваллуду тарбияи кӯдак, ташкили хонавода, шароити мусоиди зиндагӣ ва ҳастӣ, рушди ҷисмонӣ раванӣ ва маънавӣ мепайвандад. Барои солим нигоҳ доштани оила муҳим аст, ки аъзои он, пеш аз ҳама, муносибати худро дар доираи ҳамдигарфаҳмӣ, эҳтироми тарафҳо, нигоҳ доштани шаъну шараф ва эътибори ҳар як узви оила ба роҳ монанд.

Мавқеъ ва нақши оила дар ҷамъият хеле бузург буда, он асоси давлатро ташкил медиҳад. Чӣ тавре ки иморат аз хиштҳо бунёд меёбад, давлат ҳам аз оилаҳо иборат мебошад. Бинобар ин вазъияти оила ба ҳаёти ҷамъиятии давлат таъсири бевосита мерасонад.

Яке аз вазифаҳои муҳими оила дар ҷамъият ба дунё овардани насл аст. Таҳлилҳои омории собит менамоянд, ки дар кишварҳои, ки оилаҳо танҳо як фарзанд доранд, аҳолии онҳо сол аз сол кам мешавад. Аз ин рӯ барои нигоҳ доштани сатҳи шумораи аҳолии оилаҳо бояд на камтар аз ду фарзанд тавлид намуда, онҳоро ба воя расонанд. Табиист, ки волидон бо мурури замон пир шуда аз дунё мегузаранд. Агар дар оила як фарзанд ба воя расида, танҳо ҷойи волидонро дар ҷамъият пур кунад, ин ҳолат сабаби кам гаштани аҳолии мегардад. Агар оила ду фарзандро ба воя расонад, пас волидон ба ивази хеш барои ҷамъият ду нафарро тайёр менамоянд. Дар ин ҳолат шумораи аҳолии дар як сатҳ нигоҳ дошта мешавад.

Маълум аст, ки на ҳамаи фарзандон ба воя мерасанд. Қисме аз онҳо дар хурдсолӣ бо сабабҳои гуногун вафот мекунад. Ин ҳолатҳо ҳам сабаби кам шудани шумораи аҳолии мегардад. Бинобар ин барои нигоҳ доштани шумораи аҳолии оила бояд камаш се фарзандро ба воя расонад. Кам ва ё аз ҳад зиёд гаштани аҳолии ба иқтисодиёт ва сиёсати иҷтимоии давлат таъсири худро мерасонад.

Масалан, дар қисми аврупоии собиқ Иттиҳоди Шӯравӣ ва як қатор давлатҳои аврупоӣ аз сабаби афзоиш наёфтани аҳолии дар корхонаҳои саноатӣ коргарон нарасида, деҳот рӯ ба харобӣ меорад.

Бинобар ин ба танзим даровардани шумораи таваллуди фарзандон дар оила хеле муҳим аст. Ин масъаларо дар илм ба танзим даровардани нуфуси аҳолии ё танзими демография меноманд.

Ба дунё омадани тифл барои ҳар як оила боиси шодию хурсандӣ мегардад. Қадами мубораки тифл ба хонадон нуру

зиё ва саодату сафо бахшида, оиларо мустаҳкам, иродаи волидонро қавӣ ва боварию эътимоди онҳоро ба якдигар афзун мегардонад. Дар баробари ин бояд дарк намуд, ки барои солим нигоҳ доштани оила масъулияти баланде ба дӯши волидон хоҳад буд. Зеро таваллуди фарзанд, дар баробари шодию фараҳ бо худ масъулиятү вазифаҳои муайянеро ба миён меорад. Солиму бардам ба воя расонидани фарзанд яке аз вазифаҳои асосӣ ва муҳимми оила дар назди ҷамъият буда, аз падару модар масъулияти хеле зиёдро талаб менамояд.

Падару модар вазифадоранд, ки нисбати тарбияи фарзандон ғамхорӣ намоянд, онҳоро ҳамчун шахсони арзандаи ҷамъият ба воя расонанд. Дар Ҷумҳурии Тоҷикистон аксарияти оилаҳо ба тарбияи фарзандон диққати махсус дода, онҳоро дар рӯҳияи муҳаббат ба Ватан, ифтихори миллӣ, эътироми калонсолон ва дигар арзишҳои волои башарӣ тарбия менамоянд. Мутаассифона, оилаҳои низ ҳастанд, ки ба тарбияи фарзандон чандон эътибор намедиханд, ки ин ба ташаккули шахсияти фарзандон таъсири манфӣ расонида, тарбияи минбаъдаи онҳоро мушкил мегардонад.

Танҳо ҳаваси тарбияи фарзанди хуб кардан кам аст, балки аз уҳдаи тарбияи фарзанд баромадан лозим. Ҳар як падару модар бояд ба ҳубӣ дарк намояд, ки тарбияи фарзанд яке аз паҳлуҳои муҳимми ҳаёти мост. Тарбияи хуб сарбаландӣ, бахту саодат ва ифтихори мо, тарбияи бад шармсорӣ, бадбахтӣ ва хичолатмандии мо дар назди ҷомеа мебошад. Аз ин рӯ мо бояд тарбияи фарзандро на танҳо кори шахсӣ, балки ҳамчун масъулият ва қарзи шахрвандӣ дар назди ҷомеа бидонем.

Дар раванди тарбия волидон ҳамон вақт муваффақ мегарданд, ки барои рушди ҷисмонӣ ва ақлонии кӯдак шароити мусоид фароҳам оваранд. Мақсад, вазифа ва роҳҳои амалӣ кардани онро ба ҳубӣ дарк намуда, аз усулҳои дурусти тарбия истифода бурда, нисбати кӯдак

талаботи ягона дошта бошанд ва бо рафтору кирдору гуфтори худ дар назди фарзандон намуна бошанд. Чавҳари муносибати волидон ва фарзандонро бояд муҳаббат ва боварӣ, ки аз эҳтироми тарафайн асос ёфтааст, ташкил намояд.

Дар оилаҳое, ки муҳити солим, муносибати дӯстона ва ҳамдигарфаҳмию боварӣ ҳукмфармоист, барои тарбияи фарзанд заминаю имконоти хубе муҳайёст. Зеро чунин оилаҳо бештар аз муҳаббату вафодорӣ, масоили тарбиявию ахлоқӣ суҳбат ба миён меоранд, ки худ аз худ чунин муҳит ва муносибат олами ботинии кӯдакро аз муҳаббату вафодорӣ пайваста бою ғанӣ мегардонад.

Дар баробари ин бояд дар назар дошт, ки муҳити оила доимо якрангу якмаром нест. Оила гоҳо ба душворихо рӯ ба рӯ мегардад. Баробари ба воя расидани фарзандон талаботи онҳо бештар ва дахлу сарфи оила боз ҳам зиёдтар мегардад, ки ин ҳама ба муҳити тарбия дар оила бе асар намемонад.

Беҳуда нест, ки гуфтаанд: «Фарзанд азиз, одобаш аз вай азизтар». Аз ин рӯ тавлиди фарзанд ҳанӯз нисфи кор аст. Кори муҳим ва асосӣ тарбия намудан ва ҳамчун инсони бомаърифат, хушодобу меҳнатдӯст ба воя расонидани фарзанд мебошад. Ин вазифаи муҳим ва масъул дар назди оила мебошад. Тайёр намудани фарзандон ба ҳаёти мустақили оилавӣ, пеш аз ҳама, вазифаи падару модар аст. Кӯдаки навзод, ки ўро ба ниҳоли наврас монанд мекунад, дар оила чашм кушода оламо мебинад, тадриҷан падару модар, хешу таборашро мешиносад, табассум кардан, хестану нишастан, қадами нахустин гузоштанро меомӯзад. Худшиносӣ, тасаввуроту ҷаҳонбинии ӯ аввалин бор дар оила, дар ихтотай падару модар ибтидо гирифта, бо таъсири бевоситаи онҳо ташаккул меёбад. Роҷеъ ба ин масъала Абӯшакури Балхӣ гуфтааст:

*Ба ҳангоми барношию кӯдакӣ
Ба дониш тавон ёфтан зиракӣ.
Дарахте, ки хурдак бувад, богбон
Бигардонад ўро, чу хоҳад चुнон.
Чу гардад калон, боз натвонадаш,
Ки аз кажжию ҳам бигардонадаш.*

Бесабаб нест, ки дар мамлакати мо тарбияи фарзанд вазифаи оила, мактаб ва ҷомеа доништа мешавад. Дар сурати нодуруст ба роҳ мондани тарбия дар оила мақомоти расмӣ ба он даҳлат мекунад.

Волидон вазифадоранд, ки ба фарзанд дар мавзӯҳои оиладорӣ, муносибати зану шавҳар, рӯзгордорӣ, меҳмондорӣ, муносибат ба хешу табори якдигар ва тарбияи фарзанд суҳбатҳо гузаронанд ва дар ин кор анъанаҳои беҳтарини халқи тоҷикро истифода намоянд.

Вазифаи дигаре, ки дар назди ҳар оила меистад, ин тарбияи хоҷагидорӣ ва меҳнатдӯстии фарзандон мебошад. Муҳаббат ба меҳнат аз кӯдакӣ ташаккул меёбад. Муносибати софдилонаи калонсолон ба меҳнат ба фарзандон таъсири мусбат мерасонад.

Ҳар як оила вазифаи хоҷагӣ-истеҳсолиро иҷро мекунад ва ин кор махсусан дар деҳот хеле хуб ба роҳ монда шудааст. Дар деҳот ҳар оила барои гирифтани қори шахсӣ дар назди хона замин дорад ва барои рӯёнидани маҳсулот ҳамаи аъзои оила дар он меҳнат мекунанд. Қисми ҳосиле, ки оила аз замини назди ҳавлӣ мерӯёнад, барои истеъмоли худӣ онҳо сарф шуда, қисме аз он дар бозор фурӯхта мешавад. Дар Тоҷикистон саҳми хоҷагии шахсӣ дар таъмини ҷамъият бо маводди хӯрокворӣ, аз қабилӣ гӯшт, шир, тухм, маҳсулоти кишоварзӣ хеле калон аст.

Таъсири фаъолияти хоҷагиҳои оилавӣ ба таъминоти ҷамъият хеле калон аст ва ободу арзон будани маҳсулоти кишоварзӣ чорводорӣ дар бозорҳо ба он вобаста аст.

Меҳнат кардан дар замини назди ҳавлӣ, нигоҳ дошта-ни чорвои шахсӣ ва анҷом додани корҳои хоҷагии оила иштироки ҳамаи аъзои оиларо талаб мекунад. Аз ин рӯ фарзандони деҳотӣ аз хурдӣ ба кори хоҷагидорӣ ҷалб карда мешаванд, ки ин барои онҳо як мактаби тарбияи меҳнатию хоҷагидорӣ мегардад. Бачаҳо дар замини назди ҳавлӣ кор мекунанд, меваю сабзавот ҷамъ меоваранд, барои чорво хошок захира мекунанд. Духтарон ба чорво нигохубин карда, кори хонаро анҷом медиҳанд, хӯрок мепазанд.

Онҳо ҳамчун шахси дар меҳнат обутобёфта ба камол мерасанд ва таҷрибаи андӯхтаи худро барои тарбияи фарзандони ояндаи хеш истифода мебаранд. Абулқосим Фирдавсӣ гуфтааст:

*Ба ранҷ андар оро танатро, равост,
Ки худ ранҷ бурдан ба дониш сазост.*

*Ба ранҷ андар аст, эй хирадманд, ганҷ,
Наёбад касе ганҷ нобурда ранҷ.*

Дар оилаҳое, ки дар шахр зиндагӣ мекунанд, иҷрои вазифаҳои хоҷагии оила ба дигар низом сурат мегирад. Оилаҳое, ки соҳиби хонаи шахсӣ мебошанд, дар ҳавлиашон дарахтони мева ва кашничу пиёз рӯёнида метавонанд.

Чунин оилаҳо то андозае монанди деҳотиён дар корҳои хоҷагӣ баробар иштирок меварзанд. Ҳарчанд онҳо маҳсулоти хоҷагии худро ба бозор набароранд ҳам, қисман талаботи оилаи худро таъмин мекунанд.

Оилаҳое, ки дар хонаҳои баландошёна зиндагӣ доранд, аз кори хоҷагидорӣ маҳруманд. Вазифаҳои хоҷагии онҳо танҳо аз кори хона, аз қабилӣ рӯбучин, пухтупаз, шустушӯй иборат аст. Ин оилаҳо ягон маҳсулот истехсол намекунанд ва танҳо истеъмолкунанда мебошанд. Чунин падару модарон бояд фарзандони худро ба корҳои хоҷагии оила ҷалб наоянд. Хоҷагидорию оиладориро ба онҳо омӯзонанд ва ба ҳаёти мустақили оилавӣ омода наоянд.

Оила ҳамчун асос ва занҷири муҳимми ҷомеа вазифаҳои муайянро иҷро менамояд. Моҳияти оила бевосита дар вазифа, тартиб ва рафтори аъзои он зоҳир мегардад. Муҳимтарин вазифаи оила, чи дар гузашта ва чи дар замони муосир таваллуд, яъне ба дунё овардани насл мебошад.

Дар оила давраи аввали тарбияи фарзандон оғоз меёбад ва то ташаккули шахрванди комил давом мекунад. Нигоҳубини аъзои корношоями оила вазифа ва ухдадории аъзои коршоями оила мебошад. Маҳз оила маишати аъзоашро таъмин мекунад, ба тартиб меоварад ва назорат мекунад.

Оила ҳамчун падидаи иҷтимоӣ барои расидан ба рӯзгори обод ва ҳаёти солим вазифаҳои тарбияи маънавию ахлоқӣ, равонӣ, таъмини шароити мусоиди маишию эҷодӣ, меҳнат, беҳдошти саломатӣ, ҳифзи саломатӣ ва амсоли инҳоро иҷро менамояд. Яке аз муҳимтарин вазифаи оила, ки ба ҳамаи комёбиву камолоти фард ва хислати инсонӣ нақши бештар дораду муассир аст, тарбия мебошад.

Вазифаҳои дигари оила нигоҳ доштани пайванди наслхост. Дар урфият меғӯянд, ки «ҳар шахс бояд ҳафт пушти худро донанд», яъне дар бораи бобову бобокалон, момову момакалон ва дигар аҷдоди худ маълумот дошта бошад. Ин вазифаи падару модар аст, ки бояд дар бораи аҷдоди гузаштаи худ ба фарзандон ҳикоя кунанд. Бештари вақт агар бобову бибӣ дар қайди ҳаёт бошанд, ба набераҳояшон дар бораи гузаштагон ва ҳешу таборашон нақл мекунанд. Фарзандон, ки калон шуданд, падару модар онҳоро ба хонаҳои ҳешу табор ва дӯстонашон мебаранд. Ҳешу табору дӯстон ба дидорбинии онҳо меоянд. Ҳамин тариқ, бачаҳо ҳешу табор, дӯстони оиларо мешиносанд, бо фарзандони онҳо дӯстӣ пайдо мекунанд, ба ҳешу табор меҳр мебаранд ва бо ин робитаи авлодию дӯстӣ мустаҳкам мегардад. Бе мададу дастгирии ҳешу табор ва ёру дӯстон зиндагӣ қардан мушқил аст. Чунонки Муҳаммад Ҳичозӣ гуфтааст: «Танҳо

ба дунё меом ва танҳо меравем. Вой, агар танҳодил зиндагӣ кунем».

Муносибати нек ба хешу табор, дӯстон, қадршиносию меҳрубонӣ, омода будан ба мадади ҳамдигар ба фарзандон дарси ибрат мешавад.

Дар «Панҷсад ҳадис» омадааст, ки «Беҳтарин эҳсон ба падар ин аст, ки пас аз марги ӯ бо дӯстонаш муҳаббат кунӣ!».

Ин пандро ҳар шахс бояд дар ёд дошта бошад ва нагузорад, ки риштаи дӯстӣ бо хешу табор ва ёру дӯстон канда шавад.

Ин ҷо танҳо якчанд вазифаи ҷамъиятии оила номбар карда шуд. Аммо ҳаёт аз шумо шояд ҳал кардани вазифаҳои гуногуни дигарро низ талаб намояд, ки ба иҷрои он бояд омода бошед.

Савол ва супориш

- 1. Нақши оила дар ҷомеа аз чӣ иборат аст?*
- 2. Вазифаи оиларо дар тарбияи фарзанд номбар кунед.*
- 3. Оё шумо дар оилае, ки зиндагӣ мекунед, худро озод ҳис мекунед?*
- 4. Оё падару модаратон бо шумо дар масъалаҳои оиладорӣ суҳбат мекунанд?*

ФАСЛИ II. ХУСУСИЯТҲОИ ХОССИ ТАШКИЛИ ОИЛА

§4. ТАНЗИМИ ҲУҚУҚИИ МУНОСИБАТҲОИ ОИЛАВӢ

Танзими ҳуқуқии муносибатҳои оилавӣ дар асоси қонунгузории Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки аз Конститутсияи (Сарқонуни) Ҷумҳурии Тоҷикистон бармеояд, ба роҳ монда мешавад. Қонунгузории оилавӣ муносибатҳои оилавиرو танзим карда, дар таъмини ҳуқуқҳои аъзои оила нақши муҳим мебозад.

Давлат вазифаи тарбиявии волидонро ҳамчун уҳдадории муҳимми ҷамъиятию шаҳрвандӣ эътироф намуда, оиларо зери ҷимояи худ қарор додааст. Моддаи 33-и Конститутсияи (Сарқонуни) Ҷумҳурии Тоҷикистон муқаррар намудааст, ки давлат оиларо ҳамчун асоси ҷамъият ҷимоя мекунад.

Дар ин модда уҳдадории давлат дар мавриди таҳти ҷимояи худ гирифтани оила, ҳамчун асоси ҷамъият, таъкид шудааст. Таҳти ҷимояи давлат қарор доштани оила чунин маъно дорад, ки давлат дар ҳалли як қатор масъалаҳои иҷтимоиву ҳуқуқии марбут ба солимӣ ва пайдории оила худро уҳдадор мешуморад. Аз ҷумла, ғамхорӣ ба саломатии модар ва кӯдак, ҳифзи ҳуқуқи кӯдак, таъмини шароити мусоид барои таълиму тарбияи кӯдакон, кафолати иҷтимоӣ хангоми пиронсолӣ ва корношоямӣ, дастрас будани таҳсил дар муассисаҳои таълимии давлатӣ ва ғ.

Бояд зикр кард, ки тамоми уҳдадорихое, ки давлат дар самти ҷимоя ва дастгирии оила ба зимма гирифтааст, бевосита аз муқаррароти моддаи 25-и Эълومияи ҷаҳонии ҳуқуқи башар (аз 10 декабри соли 1948) бармеояд. Дар Эълумияи ҳуқуқи башар, Паймони байналмилалӣ оид ба ҳуқуқи иқтисодӣ, иҷтимоӣ, фарҳангӣ ва дигар санадҳои дахлдори байналмилалӣ оила ҳамчун рукни табиӣ ва асосии ҷамъият эътироф шуда, таъкид гардидааст, ки модарон то

давраи таваллуд ва баъди таваллуд бояд ба ғамхории махсус фаро гирифта шаванд. Пешбинӣ намудани чораҳои махсуси ҳимояи модар ва ба ҳимояи махсус фаро гирифтани кӯдакон яке аз шаклҳои дастгирии иҷтимоии оила мебошад.

Ҳимояи ҳуқуқи кӯдак, ки фарогири ҳуқуқҳои инсон то синни 18-сола мебошад, дар Конвенсияи Созмони Милали Муттаҳид оид ба ҳуқуқҳои кӯдак дарҷ гардидаанд. Дар ин Конвенсия қайд гардидааст, ки давлатҳои аъзо тамоми ҳуқуқҳои дар ин Конвенсия пешбинишударо нисбат ба ҳар як кӯдаке, ки дар доираи ҳуқуқи онҳо қарор дорад, бе ягон таъйиз (ҷудокунӣ, бартарӣ додан ва ё паст задан), сарфи назар аз нажод, ранги пӯст, чинс, забон, дин, ақидаи сиёсӣ, асли миллӣ, қавмӣ ё иҷтимоӣ, вазъи молӣ, саломатӣ ва таваллуди кӯдак, волидон ё парасторони қонунии ӯ ё ягон ҳолатҳои дигар, эҳтиром ва таъмин мекунанд.

Яке аз санадҳои асосие, ки муносибатҳои оилавиرو дар ҷумҳурии мо ба танзим медарорад, Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон мебошад, ки 13 ноябри соли 1998 қабул гардидааст. Кодекси мазкур аз 8 фасл, 22 боб ва 178 модда иборат мебошад. Он паҳлуҳои ҳуқуқи муносибатҳои оилавӣ, масъулият ва вазифаҳои аъзои оила, ақдномаи никоҳ, синни никоҳӣ, ҳуқуқи кӯдак дар оила, пардохти алимент, ҷавобгариҳои тарафҳо ва дигар масъалаҳои марбут ба муносибатҳои оилавиرو ба танзим медарорад.

Оила пайванди ибтидоии ҷамъият буда, дар ташкилу иҷрои вазифаҳои хеш мустақилона амал мекунад.

Солҳои охир, махсусан пас аз соҳибистиклол шудани Ҷумҳурии Тоҷикистон, ба мустаҳкам гардидани оилаҳо таваҷҷуҳи хосса зоҳир карда мешавад.

Давлат баҳри беҳтар намудани шароити оилаҳо, ҳифзи манфиатҳои модару кӯдак ғамхорӣ намуда, барои омода кардани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ тадбирҳои амалӣ меандешад. Дар муассисаҳои таҳсилоти умумӣ қорӣ кардани омӯзиши фанни маърифати оиладорӣ ҳам яке аз он тадбирҳо мебошад.

Ҳар як ҷавон пеш аз хонадор шудан бояд ба қонунгузори кишвар оид ба оила шинос шавад. Донишони қонун ва риоя намудани он ба мустаҳкам гардидани оила ёрӣ мерасонад. Ҷавонон бояд донанд, ки танҳо никоҳи дар ташкилотҳои ақди никоҳ бақайдгирифташуда қонунӣ буда, оилаи баробарҳуқуқи ҷамъиятиро ташкил медиҳад.

Никоҳи ғайрирасмӣ, яъне никоҳе, ки дар ташкилотҳои ақди никоҳ ба қайд гирифта нашудааст, ғайриқонунӣ буда, ҳуқуқи уҳдадорихои зану шавҳарро ба танзим дароварда наметавонад. Дар ҳолати вайрон гаштани оилаҳои ғайрирасмӣ (яъне оилаҳои, ки аз қайди никоҳи расмӣ нагузаштаанд) аксаран занҳои ҷавон дар ҳолати ногувор мемонанд.

Масалан, духтари 18-сола танҳо бо никоҳи динӣ ба шавҳар дода шуд. Баъд аз тӯй арӯси ҷавонро ба хонаи домод бурданд. Вақти муайяне гузашту зани ҷавон фарзанд ёфт. Шавҳараш, ки донишҷӯ буд, оилаашро аз таваллудхона бо тифли навзод ба хонаи модарарӯс (хушдоман)-аш оварда монду бо ҳамин ғайб зад. Баъд аз чанд моҳ модарарӯсаш кӯрпаву кӯрпача ва либосҳои арӯсро оварда гуфт, ки умедашро аз шавҳараш канад, вай дигар намеояд ва зани дигар гирифтани аст.

Зани ҷавон қор намекард ва аз шавҳараш ёрдампулӣ низ намегирифт. Баъд аз оворагӣ ва давутози зиёд ба ин зан муяссар шуд, ки барои фарзанд нафақапулӣ бигирад. Сабаби оворагӣ бошад, набудани шаҳодатномаи ақди никоҳ буд.

Тибқи Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон “Оила, ақди никоҳ, модар, падар ва кӯдак дар Ҷумҳурии Тоҷикистон тахти муҳофизати давлат қарор доранд». Давлат кафолат медиҳад, ки ҳар оила ва узви онро тахти ҳимояи худ гирад.

Дар бештар маврид оилаҳо ва шаҳрвандони мо аз нокифоя будани дониши ҳуқуқӣ то ҳол моҳияти қонунро дуруст дарк накардаанд. Кам нестанд оилаҳои, ки мисли чунин ҷавондухтарон бе сабти қонунӣ никоҳ оила барпо карда, зиндагӣ ба сар мебаранд. Аз нигоҳи ҳуқуқӣ ва тибқи

қонунҳои қорӣ раъйи зану шавҳарро, ки ихтиёран оила барпо мекунанд, танҳо дар он ҳолат ба инобат мегиранд, ки онҳо аз ҷониби мақомоти давлатии Сабти асноди ҳолати шаҳрвандӣ ба қайд гирифта, ақди никоҳашон ба расмият дароварда шуда бошад. Яъне шаҳодатномаи ақди никоҳ барои онҳо ҳуқуқи занушавҳариро медиҳад ва асоси барпо гардидани оилаи нав маҳсуб меёбад. Мақомоти давлатӣ ақди никоҳеро, ки танҳо бо расму оинҳои динӣ сураат гирифтаанд, ба эътибор намегирад. Зеро дар ҳолати барҳам ҳӯрдани оилаи дар асоси никоҳи динӣ ташкилшуда давлат кафолат дода наметавонад ва бе молу мулк мондани зан аз эҳтимол дур нест. Бинобар ин аз қайди мақомоти Сабти асноди ҳолати шаҳрвандӣ гузаштани ҷавонон аҳамияти махсус дорад. Танҳо шаҳодатномаи ақди никоҳ ҳуҷҷати асосӣ ва далели тасдиқкунандаи аз қайд гузаштани ақди никоҳ ба шумор рафта, ҳуқуқҳои зану мардро муқаррар менамояд.

Барои аз қайди никоҳ гузаштани навхонадорон мувофиқи моддаи 12-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон шартҳои асосии ақди никоҳ чунинанд:

1. Розигии марду зани издивоҷкунанда;
2. Ба синни никоҳӣ (18-солагӣ) расидан.

Мутобиқи тағйиру иловаҳое, ки ба Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон ворид карда шудаанд, синни никоҳӣ дар ҷумҳурӣ аз 18-солагӣ муқаррар гардида, дар ҳолатҳои истисноӣ бо ҳалномаи суд синни никоҳӣ аз 17-солагӣ муайян карда мешавад. Ҳолатҳои дигари никоҳи ғайриқонунӣ ҷиноят ҳисобида мешавад.

Шахсоне, ки духтар ё писарро маҷбурӣ ба никоҳ розӣ мекунанд, мувофиқи қонун ба ҷавобгарӣ кашида мешаванд. Бо вучуди ин ҷавонон набояд ба сабукфикрию беандешагӣ роҳ диҳанд. Маслиҳати падару модарро ҳаматарафа гӯш карда, номзад ва ё дилдодаи худро хуб бисанҷанд, дар бораи шубҳаи худ аз падару модар маслиҳат пурсанд. Падару

модар таҷрибаи бойи ҳаёти доранд ва онҳо низ баҳри бахту саодати фарзандонашон мекӯшанд. Бехуда нест, ки бузургон гуфтаанд:

*Бе тир мараб, ки дар бимонӣ,
Ҳарчанд Сикандари замонӣ.*

Қонун ҳам масъулияти ҷавононро пеш аз оиладоршавӣ ба назар мегирад. Дар қонунгузорӣ муҳлати як моҳ пеш аз қайди никоҳ ариза додани издивоҷкунандагон пешбинӣ шудааст, то ки ҷавонон дар ин муддат дар бораи шахси интихобкардаашон ва ҳаёти оиладорӣ хубтар мулоҳиза намоянд.

Танҳо дар баъзе ҳолатҳо бо сабабҳои узрнок: сафари хидмати дарозмуддат, бемории яке аз ҳешовандон, даъват ба хизмати ҳарбӣ ин муҳлати муқарраршуда аз тарафи ташкилотҳои дахлдор кӯтоҳ карда мешавад.

Ҳамин тариқ, зан ва мард танҳо баъди қайди никоҳ дар идораи Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ зану шавҳари комилҳуқуқ доништа мешаванд.

Ҳамзамон, гуфта мешавад, ки ҳукуку уҳдадорихои зану шавҳар баъд аз ақди никоҳ ба вучуд меояд. Зану шавҳар дар оила баробарҳуқуқанд ва дар назди оилаю ҷамъият вазифа ва масъулияти муайян доранд.

Ҳангоми аз қайди никоҳ гузаштан зан ҳуқуқ дорад, ки насаб (фамилия)-и худро нигоҳ дорад ё насаби шавҳарро қабул кунад. Одатан бештари занҳо насаби шавҳарро қабул мекунанд.

Агар ақди никоҳ бекор карда шавад ва зану шавҳар аз ҳамдигар ҷудо шаванд, зан метавонад боз насаби пешинаи худро барқарор кунад. Азбаски фарзандон насаби падарро қабул мекунанд, бинобар ин бештари занҳо насаби худро иваз намеkunанд. Ин иқдоми онҳо дуруст аст, зеро баъд аз ҷудо шудани волидон фарзандон, новобаста ба он ки бо кадоме аз онҳо мемонанд, бояд як насаб дошта бошанд.

Ҳангоми қатъ гаштани ақди никоҳ дар масъалаи тақсими анҷоми хона байни зану шавҳар норозигӣ ба вучуд меояд. Ҳар яке мехоҳад моли гаронбаҳотарро соҳиб шавад. Мардҳо одатан даъво мекунанд, ки танҳо ҳудашон қор кардаанд ва талаб мекунанд, ки ба онҳо ҳиссаи зиёдтар ҷудо карда шавад.

Зану шавҳар бояд донанд, ки молу мулк, ки онҳо дар давраи ҳаёти якҷоя ҷамъ овардаанд, моликияти умумии онҳо ба ҳисоб меравад ва дар тақсимои онҳо ҳуқуқи баробар доранд.

Молу мулки шахсӣ ҳамон молу мулк, ки ҳисоб меёбад, ки то давраи ҳонадорӣ ба онҳо тааллуқ дошт.

Ғайр аз ин, амволи истифодаи шахсӣ, аз қабилӣ либос, пойафзол, асбобҳои ороиши занона ва мардона (соат, ғӯшвор) моликияти шахсии зану шавҳар ҳисоб меёбанд.

Ҳарчанд зан дар давраи оиладорӣ дарягон ҷо қорнакарда бошад ҳам, вай дар қори хоҷагии хона, тарбияи фарзандон саҳми худро гузоштааст ва аз ин рӯ вай ба моликияти оила, ки дар давраи зиндагии якҷоя ҷамъ кардаанд, баробари мард ҳақ дорад.

Ин гуфтаҳои моддаи 34-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон тасдиқ намудааст: амволи дар давраи оиладорӣ бадастовардаи зану шавҳар моликияти муштаракӣ онҳо эътироф карда мешавад. Даромаде, ки зану шавҳар дар давраи зиндагӣ аз натиҷаи фаъолияти меҳнатӣ, соҳибқорӣ ва зехнӣ ба даст овардаанд, нафақа, ёрданпулӣ, қоғазҳои қиматнок, амволи харидашуда, новобаста ба он ки ба номи кӣ номнавис шудааст, амволи муштарак эътироф карда мешавад. Аз ин лиҳоз молу мулки муштарак дар зиндагӣ аз қониби зану шавҳар баробар истифода бурда мешавад. Фаромӯш набояд қард, ки ҳаёти оилавии зану мард бе қайди мақомоти давлатии Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ барои ноил шудан ба моликияти муштарак асос намешавад.

Аз ин ҷиҳат ҳангоми тақсими анҷоми хона ҳиссаи онҳо баробар муайян карда мешавад. Ғайр аз ин, суд манфиати

фарзандонро ба назар гирифта, ҳангоми тақсим қисми зиёди чизу чораро ба ғоидаи онҳо муайян мекунад.

Зану шавҳар дар қатъ кардани никоҳ ҳуқуқи баробар доранд. Аз тарафи зан ё мард дар бораи қатъ кардани ақди никоҳ ба судариза дода мешавад. Баъдаз омӯхтани сабабҳои ҷудошавӣ суд меқӯшад, ки зану шавҳар оштии шаванд ва бо ин мақсад муҳлати муайян муқаррар карда мешавад.

Агар суд ба ҳулоса ояд, ки зиндагии якҷояи онҳо ғайриимкон аст, он гоҳ дар бораи қатъ гардидани никоҳ қарор мебарорад. Қабл аз баровардани қарор ба ивази додани талоқхат як миқдор ҷарима муайян мекунад. Суд вазъи иқтисодии зану шавҳарро ба ҳисоб гирифта, метавонад ин маблағро аз якеи онҳо ё аз ҳардуяшон ситонад. Қонунҳои амалкунанда аслан бо мақсади мустаҳкам кардани оила ва ба танзим даровардани муносибатҳои оилавӣ пешбинӣ шуда, донишҳои муқаррароти қонунгузорӣ ба ҷавонон имкон медиҳад, ки дар барпо намудани оила ва дуруст ба роҳ мондани муносибатҳои оилавӣ огоҳона рафтор намоянд.

Дар баробари ин бояд қайд намуд, ки қонунҳои ҷорӣ ҷумҳурӣ, дар баробари бастанӣ ақди никоҳи шаҳрвандон, аҳдномаи никоҳро ҳам байни зану шавҳар пешбинӣ намудааст, ки он ихтиёрий буда, аз ҷониби намояндагони нотариалии давлатӣ пеш аз никоҳ ё дар ҷараёни зиндагӣ тавассути шартномаи дутарафа тасдиқ мешавад. Аҳдномаи никоҳ чист?

Аҳдномаи никоҳ санадест, ки дар он уҳдадориҳои зану шавҳар, ҳароҷоти тарафайни ҷашну маросими оилавӣ ва молу мулк ба муайян мегардад, ки дар сурати бекор кардани ақди никоҳ ба ихтиёри ҳар кадоми онҳо гузошта мешавад. Дар аҳднома инчунин дигар шарту уҳдадориҳои якдигарро метавонанд зикр намоянд. Вале бештари оилаҳо дар Тоҷикистон аз бастанӣ аҳдномаи никоҳ худдорӣ менамоянд, ё ки онро ба эътибор намегиранд.

Аҳдномаи никоҳ созишномаи шахсоне мебошад, ки никоҳ мекунанд ё созишномаи зану шавҳар аст, ки ҳуқуқи

молумулкӣ ва уҳдадориҳои онҳоро дар давраи занушӯйӣ ва ё дар ҳолатҳои бекор кардани он муайян менамояд.

Инчунин дар асоси моддаи 32 ва 33-и Кодекси оила зану шавҳар дар оила баробарҳуқуқ буда, ҳар кадомашон дар интиҳоби шӯғл, касб, намуди фаъолият, иқоматгоҳ ва маҳалли будубош озод ҳастанд.

Ҳамзамон зану шавҳар вазифадоранд, ки муносибатҳои худро дар оила дар асоси эҳтирому кумаки якдигар ба роҳ монанд, барои таҳкими оила мусоидат намоянд, ба некуаҳволӣ ва рушду камоли фарзандонашон ғамхорӣ кунанд. Онҳо ҳангоми ақди никоҳ дар интиҳоби насаб баробарҳуқуқ мебошанд.

Хулоса, дар Тоҷикистон барои бунёди оила, чи аз нигоҳи ҳуқуқӣ ва чи аз назари анъанаҳои мардумӣ, замина ва шароити мусоид мавҷуд буда, монеае дар ташкили оила ва пеш бурдани ҳаёти мустиқлони вучуд надорад. Ҳар кас вобаста ба шароити иқтисодию иҷтимоӣ, тавоноӣ, тафаккур ва шавқу завқи оилаи худ дар доираи санадҳои меъёрию ҳуқуқӣ ва анъанаҳои мардумӣ оила ташкил менамояд, ки риояи он ҳатмист.

Савол ва супориш

- 1. Шумо дар бораи никоҳи ғайрирасмӣ чӣ андеша доред?*
- 2. Фарқияти ақди никоҳ ва аҳдномаи никоҳро дар чӣ мебинед?*
- 3. Ҳодисаҳои маҷбуран ба шавҳар додани духтаронро медонед? Ақидаи шумо нисбати ин масъала чӣ гуна аст?*
- 4. Ҳуқуқ ва уҳдадориҳои қонунии зану шавҳарро номбар кунед.*

§5. ТАШКИЛИ ОИЛАИ ЧАВОН. МУҲАББАТИ МАРДУ ЗАН – ШАРТИ АСОСИИ ТАШКИЛИ ОИЛА

Оила асоси ҷомеа, муҳимтарин ячейкаи ҷамъияту давлат мебошад. Маҷмӯи оилаҳо ҷамъиятро ташкил дода, устуворӣ ва ноустувории давлат ба он вобастагӣ дорад. Чӣ қадаре ки оила мустаҳкам бошад ва волидон фарзандони худро дар рӯҳияи ватандӯстӣ, инсонгарой, ҳештаншиносӣ тарбия намоянд, ҳамон қадар ҷамъият устувор мегардад ва дар оянда самараи дилхоҳ медиҳад. Ободӣ ва солимию маърифатнокии ҷомеа, пешрафти иқтисоду иҷтимоиёти мамлакат ва бунёди зиндагии солим ба маърифатнокии ҳар аъзои оила вобастагии қавӣ дорад. Агар тарбияи фарзандон дуруст ба роҳ монда шавад, давлат ва ҷамъият ҳам ба мақсаду ҳадафҳои худ ноил мегарданд.

Яке аз шартҳои асосии ташкили оила муҳаббати байни издивоҷкунандагон – марду зан мебошад, ки он бояд дар заминаи эҳтироми ҳамдигар ва якдигарфаҳмӣ асос ёфта бошад.

Ҳангоме ки ду ҷавон дар асоси ишқу муҳаббат оила бунёд мекунанд, мақсаду мароми онҳо як аст, яъне садоқату вафодорӣ ба ҳамдигар ва тарбияи фарзандони солиму хушбахт. Онҳо аз ҳаёти хеш хурсанданд ва аз волидони худ, ки онҳоро ба мурод расонидаанд, розию миннатдоранд. Аммо дар ҳаёт гоҳо чунин мешавад, ки дилдодагон ба орзую ҳаваси хеш намерасанд. Волидони ҳар ду ё як тараф ба издивоҷи онҳо розӣ намешаванд ва бо хоҳиши худ духтарро ба шавҳар медиҳанд. Писарро ҳам бо ҳамин тартиб хонадор мекунанд. Онҳо ба хоҳири эҳтироми падару модар эътироз намекунанд ва ба тақдир тан медиҳанд. Аммо онҳоеро, ки сабабгори ҷудо шуданашон гаштаанд, ҳеҷ гоҳ намебахшанд. Ҳамин тавр, дар миёни волидону фарзандон адоват пайдо шуда, боиси бад шудани муносибати онҳо мегардад.

Зиндагии фарзандоне, ки бо иродаи волидон хонадор шудаанд, чандон ширин намегузарад. Духтаре, ки падару модар бо хости худ ба шавҳар додаанд, ноилоч ба тақдир тан

дода, бо шавҳар зиндагӣ мекунад. Меҳр бастан ба шавҳаре, ки ҳатто дар ҳаёлаш набуд, барои зани ҷавон душвор аст. Илова бар ин, зан маҳз шавҳарашро сабабгори бадбахтии худ медонад ва нисбат ба ӯ аз рӯзҳои аввал дар дил кинаю адоват мепарварад.

Зиндагии оилавии писар низ ҳамчунин мегузарад. Ӯ ҳам занашро сабаби бадбахтии худ медонад. Дар ҳар ноомади рӯзгор ба занаш таъна мезанад, ки ман туро дӯст надошта гирифтаам. Умуман, ин бемуҳаббатӣ дар оила сабаби кинаю адоват ва мочароҳои зиёд гардида, натиҷаҳои нохуш ба бор меорад. Чунон ки Мирзо Абдулқодири Бедил гуфтааст:

*Чаҳонсӯз аст барқи кина, ҳуш дор!
Мабодо домани кас гирад ин хор!*

Одатан дар чунин оилаҳои носозгор нисбат ба ҳамдигар гоҳо оташи рашк аланга мезанад, ки ба вайрон шудани онҳо анҷом меёбад. Қисми дигари чунин оилаҳо соҳиби фарзанд мешаванд. Бо фарзанд ёфтан масъулияти тарбияи ӯро ба дӯш мегиранд. Меҳри фарзанд зану шавҳарро ба ҳам наздик мекунад, муносибати онҳо беҳтар мегардад. Ба гуфтае, ба тақдир тан дода, роҳи сулҳу салохро дар оила ва дар муносибати ҳамдигар ва ҳешу табори тарафайн пеш мегиранд, аммо ёду хотираҳои ишқи аввал дар қалби онҳо як умр боқӣ мемонад ва имкон намедихад, ки дар байни онҳо дӯстию самимият, ҳамдигарфаҳмӣ пойдор гардад.

Танҳо меҳру муҳаббат зану шавҳарро ба ҳамдигар дӯст, ёри дилсӯзу ғамхор карда метавонад. Ишқ байни марду зан қувваи ҷозибаро тавлид мекунад, ки гусастани он душвор аст.

Донишмандони Шарқ дар китоби «Шохи шафтолу» бунёди ишқро таҳлил намуда, ба хулосае меоянд, ки рағбати инсон дорои се манбаъ мебошад: дил, ақл ва ҷисм. Рағбати дил дӯстиро бунёд мекунад, рағбати ақл эҳтиромро ва рағбати ҷисм майлу хоҳишро ба вучуд меорад. Ба ҳам пайвастании ин се рағбат ишқро ба вучуд меорад. Агар шахс

нисбат ба чинси муқобил ҳамин хел ҷозибаро ҳис кунад, пас маълум мешавад, ки ӯ ошиқ шудааст.

Аз изҳори муҳаббат то издивоҷ муҳлатест, ки ҷавонон метавонанд ҳамдигарро хуб санчанд. Савдои ҳаёт ҳеҷ гоҳ шитобкорино намеписандад. Зеро интиҳоби дурусти ҳамсар, ки шарикӣ якумраи ҳаёт мебошад, дар тақдири муносибатҳои оилавӣ нақши бисёр муҳим мебозад.

Таҳқиқоти илмӣ шаҳодат медиҳад, ки дар синни 3 – 5-солагӣ тарҳи шахсияти кӯдак муайян мегардад. Дар синни 17 – 18-солагӣ ҳамаи хусусияту сифатҳои фард ба таври мушаххас дақиқ мешавад, ҳарчанд ки шахс зерӣ таъсири муҳит тамоми умр тағйир меёбад, баъзан аз ҷиҳати ҳислат ба таври ҷиддӣ дигар мешавад. Тағйироти кулӣ танҳо ба таври истисно дар фардҳои алоҳида ба вучуд меояд. Бинобар ин ҳангоми интиҳоби ҳамсар ба ин падида умед бастан дуруст нест. Яъне ақидае, ки «занро интиҳоб карда, баъд мувофиқи табъ тарбия мекунанд» тамоман нодуруст аст. Ҳамсари дилхоҳро ҷиддан интиҳоб кардан лозим аст. Сифатҳои зоҳирии номзад (хусн, қаду қомат) набояд омили ҳалқунанда бошанд. Маънавиёти ҳамсари ояндаро ҷиддан ва тӯлонӣ омӯхта, сипас ба ташкили оила қадам гузоштан лозим аст. Чунин тарзи интиҳоб ба ҳар ду тараф имкон медиҳад, ки ҳамдигарро ба ҳубӣ санчида, шарикӣ доимии ҳаёт гарданд.

Дар ҳолати мавҷуд будани ишқи тарафайн, сидку вафо, ҳамдигарфаҳмию самимият, ҳамроҳ бартараф кардани душвориҳо зиндагии оилавино саодатманду беғубор мегардонад. Чунон ки шоир гуфтааст:

*То ки аз ҷониби маъшуқа набошад кашише,
Кӯшиши ошиқи бечора ба ҷое нарасад.*

Зеро мафҳуми «ишқ» ва «муҳаббат» ҳиссиёти олӣ ва наҷиби инсонӣ ниҳон аст. Ин калимаҳо ба ҳам муродиф буда, ба таври умумӣ як муносибати нарму фораи ва пурмехру садоқати байни ду инсонро ифода мекунанд. Ин ҷозибаро

(кашиш) бисёр нозуку латиф ва ачибу шавқангез буда, дар худ ҳазорон асрори ниҳон дорад, ки моҳияти онро то охир ҳеҷ кас фаҳмида ва фаҳмонида натавонистааст. Зеро ин ҷозибаро дар ақли инсон зухур ёфта, дар вучуди зиндаю мураккаби инсон жарфтар реша давонда, ба хуну мағзи он вобастаю пайваста мегардад.

Шояд дар дунё касе нест, ки дар ҳаёти худ боре ошиқ нашуда бошад. Дарди хичрон, шабҳои бехобӣ, интизорӣ, орзуи дидор, таманнои висол, аз бар кардани шеърҳои ошиқона барои ҳар фарди ошиқ ошноост.

Донишманди бузург Закариёи Розӣ дар китоби «Тибби рӯҳонӣ», ки ба бисёр забонҳои ҷаҳон тарҷума шудааст, дар бораи ҳолати ошиқ навиштааст: «Инчунин мумкин аст, ки аз дарди ишқи ҳақиқӣ дар ғамгинии шадид ва ғуссаҳои муттасил (доимӣ) бимонад. Дар ин гуна ҳолат ошиқоне, ки ҳеҷ гоҳ ба мақсади худ намерасанд, ба дарди бехобӣ ва парешонҳои гирифтор мешаванд. Гузашта аз ин, қор то ба ҳадде мерасад, ки аз хӯрдани таом бемайл шуда, ба дарди ҷунунию васваса гирифтор шуда, қоҳидаву пажмурда мешаванд».

Бузургон гуфтаанд: Дарди ишқро дармон висоли ёр аст ва ё:

*Набошад ишқро ҷуз ишқ дармон,
Нашояд қард сандон ҷуз ба сандон.*

Дар хусуси дарди ишқ ва дармони он вобаста ба донишманди бузурги тоҷик Абӯалӣ ибни Сино ҳикояти аҷибест, ки замони мо расидааст, ки мазмуни он чунин аст: «Овардаанд, ки дар Табрез хоҷаи бозаргонро писаре буд дар қамол хусну малоҳат ва дар ниҳояти латофату сабоҳат (зебӣ). Вай бемор шуд. Ҳарчанд ки ўро муолиҷа намуданд, бех намегардид, то ба ҳадде ки умедворӣ мунқатеъ шуда. Ҷамъе падари вайро гуфтанд, ки дар вилояти Бухоро табибест Абӯалӣ ном, илочи писарат вай метавон намуд. Он бозаргон писари худро гирифта назди Абӯалӣ овард.

Абӯалӣ чун набзи ўро гирифт, донист, ки ў ошиқ аст, аммо агар изҳори он намояд, он писар маҳчуб мешавад (шарм медорад) ва мумкин нест, ки изҳори он кунад ва мақсуд ғавт мешавад (аз даст меравад).

Абӯалӣ гуфт:

– Эй хоҷа, марди ҷаҳонгаштае меорӣ, ки вай суҳангӯю ширинтақаллум бошад, то ман аз ў ҳикоят пурсам ва гуфтугӯй кунам, то писари ту шифо ёбад.

Ин хоҷаро мусоҳибе (ҳамсуҳбате) буд, ки тамоми рубъи маскун¹ сайр карда буд, бо худ ҳамроҳ дошт, ҳозир сохт. Абӯалӣ даст бар набзи писар ниҳод ва аз он пири ҷаҳонгашта таърифи шахрхоро мепурсид, то ба таърифи шахри Табрез расид, набзи он писар мутаҳаррик шуд. Абӯалӣ донист, ки матлуби вай дар Табрез аст. Аз маҳаллот ва мавзеи он шахр пурсидан гирифт. Чун маҳаллаи Шакарфурӯшонро бар забон бурд, набзи вай бисёр музтариб (беқарор) гардид. Маълум шуд, ки мақсуди вай дар он маҳалла аст. Аз қадҳудоён (сардорон) ва мутаваққинони (соқинони) он маҳалла пурсид. Чун номи фалон хоҷаро ба забон гузорид, набзи вай суръат бунёд кард, аз аҳли хонааш пурсид, яке духтареро ном бурд, набзи вай ба мартабае изтироб намуд, ки наздик буд қолаб тихӣ кунад (ҷон диҳад). Абӯалиро қазм шуд, ки манзури вай ҳамон духтар аст. Ба хоҷаи бозаргон гуфт, ки бархезу Табрез рав ва фалон духтар, ки мазкур шуд, аз барои ин писар хостгорӣ кун, ки илоҷи ў ҳамин аст. Он низ аз муҳтараоти Абӯалӣ аст».

Оре, ишқе, ки дар ин ҳикоят тавсиф шудааст, ҳиссиёти олии инсонӣ аст. Ишқи покизаи инсонӣ бо майлҳои булҳавасонаву шахвонӣ олуда нест. Достони «Лайлӣ ва Мачнун»-ро ба ёд оред, ки як шаб дар саҳро Лайлӣ бо Мачнун ҳамроҳ буданд, аммо Мачнун кӯшише барои коми дил ситонидан накард. Онҳо то рӯз ба якдигар менигаристанду рози дил мегуфтанд. Мачнун намехост маҳбубаи худро

¹ Рубъи маскун – аз чор як ҳиссаи рӯйи Замин, ки хушкист ва маҳалли зиндагии инсон ва ҳайвонот мебошад. Се ҳиссаи дигар об аст.

бадном кунад, чунки ишқи пок рафтори шоистаро тақозо мекунад:

*Меҳру рафъат васфи инсонӣ бувад,
Ҳашму шаҳват васфи ҳайвонӣ бувад.*

гуфтааст Мавлоно Ҷалолиддини Румӣ.

Хирад ва ирода агар ишқу ҳиссиётро идора ва раҳнамоӣ кунад, ишқу ҳиссиёт ақлу иродаро қувват медиҳад; ақлро қўё ва иродаро гиро мекунад; ақл ба ишқ сафо мебахшад, барои интиҳоби дурусти маъшук мадад мерасонад; ишқ (ишқи ёр, ишқи Ватан, меҳри касб ва ғ.) дар навбати худ ақлро водор месозад, ки роҳҳои беҳтару наздиктари расидан ба мақсадро ҷуста пайдо кунад; вай иродаро мадад мекунад ва пурқуввату устувор месозад.

Дар сурати сушт будани таъсири хирад ишқ метавонад иродаро тамоман ба ихтиёри худ гирифта, ба самти дилхоҳи худ равона созад. Ин ҳол ҳам ҷиҳати хуб ва ҳам ҷиҳати бад дорад. Ҷиҳати хуб он аст, ки ишқи ҳақиқиро ба мурод мерасонад ва ҷиҳати бад он аст, ки касро ба амалҳои нохуш – ғалабаи шаҳват, ҷабр, бевафоиву аҳдшиканӣ, макру фиреб ва ғайра бурда метавонад. Дар хусуси ақл метавон гуфт, ки ишқи ҷунунӣ онро тира ва гумроҳ низ карда метавонад.

Ишқ танҳо кори ошиқ аст, вай ягон ҳел маҷбуриятро аз берун, аз ҷониби каси дигар бардошта наметавонад. Ишқ харида, фурӯхта ё баҳшида намешавад. Барои ин ҳиссиёт танҳо озодӣ ва ихтиёр лозим аст. Ба воситаи зӯрӣ, пора, тухфа, зора ва амсоли инҳо дар дили касе ҷой гирифтани номумкин аст. Ҳар кас меҳонад ҳамсареро интиҳоб кунад, ки бо ӯ дар ҳаёти оянда хушбахт шуда тавонад. Вале ин кори осон набуда, ниҳоят мушкул ва мураккаб аст. Касе онро осон гумон мекунад ва сабукфикрона амал менамояд, ҳатто азим мекунад.

Мушкилиҳо дар чист? Ишқ хосияти аҷиб дорад: писару духтар, марду зани тамоман ношинос аз нигоҳи аввал

нисбати якдигар меҳр мебанданд. Ин ҳолро дар забони тоҷикӣ «ба як дидан ошиқ шудан» мегӯянд. Ин гуна ишқ падидаи бузург ва сеҳрнок аст, аммо бадӣ ҳам дорад: вай ҳиссиёти ҳар касро ба ҷӯш оварда, ақлро «тира» ва интиҳоби оқилонаро мушкил месозад. Решаи ин «ишқи фаврӣ» шояд дар он бошад, ки ҳар шахси мучаррад, ғайр аз он эҳтиёҷу ишқи бузург, ки ба ҳамсари оянда дорад, боз пешаки образи онро қиёсан ба падар, модар, бародар, хоҳар, хеш, ҳамсоя, образҳои адабӣ (аз кинофилмҳо) шабоҳат медиҳад. Он образи ҳаёли дар ҳамон нигоҳи аввал ба образи воқеӣ мувофиқ меафтад, касро ба ҳаяҷон меорад, ҳиссиёти ишқ бедор мешавад. Ба ибораи дигар, вай ба ҳамон образи ҳаёлиаш кайҳо «ошиқ» аст, ўро ҳар ҷо мечӯяд.

Ҳар кас ба худ завқи хоссе дорад. Ҳусне, ки барои як кас дилкашу ҷозиб менамояд, ба дигаре хуш намеояд, аммо ҳислатҳои некро ҳама як хел қадр мекунамду меписанданд. Шайх Саъдии Шерозӣ дар ин мавзӯи ҳикояти хеле мувофиқе дорад.

ҲИКОЯТ

Якero аз мулуки араб ҳадиси Лайливу Мачнун ва шӯриши ҳоли ў бигуфтанд, ки ба камоли фазлу балоғат сар дар биёбон ниҳодаасту зимомӣ ақл аз даст дода. Бифармудаш, то ҳозир оварданд ва маломат кардан гирифт, ки дар шарафи нафси инсон чӣ ҳалал дидӣ, ки ҳӯи баҳойим (ҳислати ҳайвон) гирифттиву тарки ишрати мардум гуфти? Гуфт:

*Кош, к-онон, ки айби ман ҷустанд,
Рӯят, ай дилситон, бидидандӣ.
То ба ҷойи турунҷ дар назарат,
Беҳабар дастҳо буридандӣ.*

То ҳақиқати маъно бар сурати даъво гувоҳ омадӣ... Маликро дар дил омад ҷамоли Лайли муталаа кардан (нигаристан), то чӣ сурат аст, ки мучиби чандин фитна.

Бифармудаш талаб кардан. Дар аҳёи араб бигардиданду ба даст оварданд ва пеши малик дар саҳни сароча (миёни халватсаро) бидоштанд. Малик дар ҳайати ӯ назар кард. Шахсе дид сияҳфои борикандом. Дар назараш ҳақир омад. Ба ҳукми он ки камтарин худдоми (хидматгорҳои) ҳарами ӯ ба ҷамол аз ӯ дар пеш буданду ба зинат беш (яъне безебтарин хизматгори ҳарамсарои ӯ аз Лайлӣ зеботар буд). Мачнун ба фаросат дарёфт, гуфт: «Аз дариҷаи ҷашми Мачнун бояд дар ҷамоли Лайлӣ назар кардан, то сирри мушоҳидаи ӯ бар ту таҷаллӣ кунад (падидор шавад):

*Тандурустонро набошад дарди реш,
Ў ба ҳамдарде нагӯяд дарди хеш.
Гуфтан аз занбӯр беҳосил бувад,
Бо яке дар умри худ нохӯрда неш!
То туро ҳоле набошад ҳамчу мо,
Ҳоли мо бошад туро афсона неш.
Сӯзи ман бо дигаре нисбат макун,
Ў намак бар дасту ман бар узви реш!».*

Аз ин ҷост, ки ҳар кас бо завқи хеш ба нигоре дил мебандаду хусни ӯро аз ҳама зеботар медонад. Ишқ як хосияти умумӣ дошта, дар шаклҳои гуногун, дар марҳалаҳои мухталифи умри инсон зоҳир мегардад.

Саволҳо

- 1. Бо чӣ гуна шахс шумо меҳаҷед шарики яқумраи ҳаёт бошед?*
- 2. Чаро баъзе оилаҳое, ки дар асоси муҳаббати дутарафа таъкил ёфтаанд, вайрон мешаванд?*
- 3. Дар таъкил ва тақвияти оила саҳми кӣ зиёд аст, мард ё зан?*
- 4. Асоси оиларо чӣ таъкил медиҳад?*

ФАСЛИ Ш. ОДОБИ МУНОСИБАТИ ЧАВОНОН

§6. АСОСҲОИ АХЛОҚИИ МУНОСИБАТИ ЧАВОНОН

Дар чомеа ҳар инсон дорои роҳу равиш, муносибат, одат ва хулқу атвори ба худ хос мебошад, ки бо ин роҳу равиш аз дигарон фарқ мекунад. Табиист, ки чунин роҳу равиш, хулқу атвор, одату гуфтор натиҷаи адаб, тарбия дар оила ва таъсири муҳиту ҷамъият мебошад. Албатта, ҳар як падару модар бар он мекунад, ки фарзандони солим ва хубу боодобро ба воя расонад; онҳоро аз мушкilotи зиндагӣ ва нозукиҳои рӯзгор огоҳ сохта, ба ҳаёти мустақилона ҳидоят кунад. Ҳамчунин баробари ба синни балоғат расидани фарзанд ба онҳо ҳамсарони муносиб интихоб намуда, бо бунёди оилаи нав қарзи падариву модариро иҷро мекунанд.

Адаб ва ахлоқ илмест, ки одам онро аз хурдӣ то пирӣ меомӯзад. Ахлоқ баробари пайдоиши ҷамъияти инсонӣ ба вучуд омада, бо гузашти таърих такмил ёфта, ба тамоми соҳаҳои ҳаёти инсонӣ ворид гардидааст. Одобӣ муошират, сухан, дӯстӣ, одоби рафтор дар хона, кӯчаю кор, қабул ва гусели меҳмон, ба меҳмонӣ рафтан, иззату ҳурмат, ҳаёти оилавӣ ва муносибатҳои байниинсонӣ дар давоми асрҳо ташаккул ёфтаанд. Бо тағйири сохти ҷамъиятӣ гоҳо баъзе ақидаҳои ахлоқӣ низ тағйир ёфта, мазмуни нав мегиранд. Аммо асоси он, ки аз анъанаҳои миллий ғизо гирифтааст, бетағйир мемонад. Риоя намудани қоидаҳои наонавиштаи ахлоқ обрӯю эҳтироми шахсро баланд мебардорад. Риоя накардани ин қоидаҳо сабаби сарзаниши шахс ва паст гардидани дараҷаи ҳурмату эҳтиром ва мақоми ӯ мегардад. Чунонки бузургон фармудаанд:

*Чон дар тани марди беадаб ларзон аст,
Сад чон бидиҳӣ, адаб харӣ, арзон аст.
Аз беадабӣ касе ба мақсад нарасид,
Зеро ки адаб тоҷи сари мардон аст.*

Одам дар чамъият зиндагӣ карда, бо аҳли хонавода, хешу табор, дӯстони оила, дар мактабу донишқада бо ҳамсинфону ҳамсабақони худ, дар фаъолияти корӣ бо ашхоси зиёди дигар муносибат мекунад. Бинобар ин фарҳанги муносибат бо одамон дар ҳаёти ҳар як шахс нақши муҳим дорад.

Муносибату муомилаи писару духтар хусусиятҳои ба худ хос дорад, аз ин рӯ риоя намудани он барои ҳар як ҷавони боодоб шарт аст. Халқи тоҷик соҳиби фарҳанги ҳазорсола мебошад. Дар бораи одобу ахлоқи ҳамида, муносибатҳои неки инсонӣ шоирону нависандагони тоҷику форс асарҳои зиёде иншо кардаанд.

Аммо бо мурури замон баробари тағйири сохти чамъиятӣ қисме аз меъёрҳои ахлоқӣ шаклҳои нав пайдо кардаанд.

Акнун занону духтарони тоҷик баробари мардон қору фаъолият намуда, фарди баробарҳуқуқи ҷомеа мебошанд. Духтарону писарон дар мактаб ва донишгоҳҳо якҷоя таҳсил мекунанд. Дар деҳот аксарияти онҳо ғайр аз дарс дар хоҷагӣҳои деҳқонӣ кор карда, бо ҳам рафиқу дӯст мегарданд. Гоҳо ин дӯстӣ ба муҳаббати ҳақиқӣ мубаддал мегардад ва бо розигии волидон онҳо оиладор шуда, хушбахтона умр ба сар мебаранд.

Аммо дар ҳама ҳолат ҷавонон бояд анъанаҳои неки миллиро фаромӯш накунанд. Шарму ҳаё, фурӯтанию хоксорӣ нишонаи одобу маданияти баланди инсонист. Агар писару духтар бо ҳамдигар дар ҷойҳои чамъиятӣ бо овози баланд суҳан гӯянд, ханданд, ба атрофиён аҳамият надиханд, ин нишонаи беодобист. Одоби писарону духтарон (муносибаташон) дар хушмуомилагӣ ва эҳтироми якдигар зоҳир мегардад. Изҳори муҳаббату садоқат бояд бо суҳанони нарму самимӣ ифода ёбад. Самимият, хоксорӣ, мадад расонидан ба одамон, дӯстро аз рафтори бад нигоҳ доштан аз хислатҳои неки инсонист.

Хоксорӣ, фурӯтанӣ яке аз хислатҳои беҳтарини инсон мебошад. Ҷавонон бояд хислатҳои ростқавлӣ, садоқат ва эҳтиромро дар худ парваранд. Амалу рафтори ҳудро

идора карда тавонанд. Одами хоксор ҳеҷ гоҳ касеро таҳқир намекунад ва худро аз касе боло намедонад.

Баъзан мушоҳида мешавад, ки чавонписарон нисбат ба духтарон муносибати дағал мекунанд. Номашонро нагирифта ба онҳо лақаб мегузоранд. Бо рафтору амали хеш бартарии худро намоиш доданӣ мешаванд, ки ин аз беадабию бетарбия будани онҳо шаҳодат медиҳад.

Гоҳ духтарон ҳам нисбат ба писарон чунин рафторро раво мебинанд. Агар духтару писаре бо ҳам муносибати дӯстона дошта бошанд, онҳоро таъна ва масхара мекунанд, ки ин амал ҳам нишонаи беадабист.

Нависандаи барҷастаи рус А. П. Чехов дар мактуб ба бародараш дар бораи одоб чунин навиштааст:

«Одамони ботарбия... шахсияти инсонро эҳтиром мекунанд, аз ин рӯ ҳамеша мудоро намуда, ҳалим, хушмуомила, нармдиланд. Онҳо на танҳо нисбат ба бенавоён раҳмдилу дилсӯзанд, қалби онҳо аз чизе низ ба сӯз меояд, ки ба чашми одӣ дида намешавад. Онҳо покдиланд, аз дурӯғ мисли оташ метарсанд. Онҳо ҳатто дар бораи чизҳои беаҳамият низ дурӯғро истифода намебаранд. Дурӯғ барои шунаванда таҳқиромез аст ва гӯяндаро дар назари ӯ хору залил ва беқурб месозад. Онҳо худнамоӣ намекунанд, рафторашон дар кӯча ҳам мисли хона аст, ба чашми дигарон хок намепошанд. Онҳо лаққӣ нестанд ва агар аз онҳо чизе напурсанд, ҳарфе намегӯянд. Онҳо бештари вақт хомӯшанд. Албатта, бо чунин инсон муносибат кардан хуш аст».

Асоси муносибати писарону духтаронро назокату одоб ташкил медиҳад. Дар муносибати одамон одоб чун меъёри ахлоқ ба ҳисоб меравад. Риоя накардани меъёри ахлоқ, ки дар ҷомеа ҳамчун қонуни нонавишта қабул шудааст, нишони бетарбиягӣ ва бадахлоқӣ аст.

Дар ҷомеаи мо чавононе ёфт мешаванд, ки духтаронро манбаи дилхушӣ ва вақтгузаронӣ медонанд. Дӯстии онҳо бо духтарон танҳо аз ҳамин хотир аст. Ҳамин ки бо духтари зебои дигаре вохӯранд, бо баҳонае худро канор гирифта, ба пахлуи духтари дигар мераванд.

Аз ин рӯ духтарон дар интихоби дӯсту рафиқ бояд боэҳтиёт, саҳтгир бошанд. Ҷавонро доништа, санҷида, ҳаматарафа ўро шинохта муносибат намоянд. Дар ин бобат Носири Хусрав фармудааст:

*Чу касро ёри якдил ёр гардад,
Ба ҳар озор кай безор гардад?
На бар ҳазл аст кори ёру ёрӣ,
Ки сидқу эътиқод омад ба ёрӣ.*

Ба ёрӣ дар фаровон кор бошад, На ҳар к-аш ёр хондӣ, ёр бошад! Дило, ёре талаб, гар метавонӣ, Чунон ёре, ки бар вай чон фишонӣ.

Саволҳо

1. Ахлоқ чист?
2. Тарбиятгари асосии ахлоқ дар оила кист?
3. Ақидаи шумо дар бораи дӯстии писарону духтарон чӣ хел аст?
4. Чаро одобро ҳусни инсон меноманд?
5. Шумо кадом асари шиқиро хондаед?
6. Ишқ чӣ гуна ҳиссиёт аст?
7. Ба фикри шумо сабабҳои аз ҳам ҷудо шудани дӯстдоштагон дар чист?

§7. ОМОДА НАМУДАНИ ҶАВОНОН БА ҲАЁТИ ОИЛАДОРӢ

Аксари олимони соҳаи ҷомеашиносӣ бар он ақидаанд, ки омода намудани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ

– маҷмӯи талаботи ахлоқии ҷомеа буда, мақсади асосӣ ташаккули фаҳмишу ҳиссиёти хонаводагӣ ва ба роҳи мустақилонаи ҳаёт ҳидоят намудани онҳост.

Ба ин маънӣ, омода намудани ҷавонон ба ҳаёти мустақилона яке аз муҳимтарин корҳои мебошад, ки барои бунёди оилаи пойдор зарур аст.

Барои бунёди оилаи солим, таъмини зиндагии орому осуда, расидан ба комёбиҳо ва бартараф кардани мушкилиҳо ба навхонадорон зарур аст, ки маърифати комил, омодагии ҷиддии равонию ҷисмонӣ, маънавӣ ва иқтисодӣ дошта бошанд. Бо вучуди он ки синну соли никоҳӣ дар Тоҷикистон аз 18-солагӣ муқаррар шудааст, таҷриба ва мушоҳидаҳо нишон медиҳанд, ки бештари навхонадорон дар ин синну сол ба ҳаёти оилавӣ омода нестанд.

Чунончи, дар аксари ҳолатҳо бар асари ташвиши зиндагӣ ва ба ҳам мувофиқ наомадани фикру ақидаҳо зан ё шавҳари ҷавон таҳсилро дар муассисаҳои таълимӣ қатъ мекунад ва аз омӯхтани илмҳои муосир бебаҳра мемонад, ки ин минбаъд ба тарбияи фарзанд, маърифати шахсӣ ва пеш бурдани зиндагӣ таъсири манфӣ мерасонад ё монеаҳои дигар эҷод мекунад.

Айни замон дар ҷомеа бештари падару модарон бо ҳар сабаб фарзанди 18-19-солашонро ҳонадор мекунанд. Албатта, дар ин синну сол барпо кардани оиларо қонунгузориҳои мамлакат иҷозат медиҳад, аммо таҷрибаи рӯзгор нишон медиҳад, ки аксари ҳолатҳои вайроншавии оилаҳо ба бармаҳал оиладор кардани ҷавонон, омода набудани онҳо ба ҳаёти мустақилона, никоҳи ҳешутаборӣ, вобастагии молиявӣ ба волидон, ба муҳочирати меҳнатӣ рафтани шавҳарҳо, даҳолати ҳешовандони наздик ва хушунати оилавӣ вобаста мебошад. Вайроншавии оилаҳо боиси афзудани теъдоди кӯдакони беназорат мегардад, ки аксари онҳо оқибат ба оворагардӣ, ҳуқуқвайронкунӣ ва дигар кирдорҳои номатлуб машғул мешаванд.

Дар аксар мамлакатҳо ҷавонмарду ҷавонзан якдигарро хуб омӯхта, ба ҳаёт ва ба якдигар мутобиқ мегарданд ва баъд оила бунёд мекунанд.

Аз назари дигар ҷавонон дар донишгоҳу донишқадаҳо маълумоти комил ба даст оварда, пойдевори ояндаи худро мегуздоранд: мавқеъ ва макоми худро муайян мекунанд ва аз таҷрибаи ҳаёт бархӯрдор мешаванд, ки ин боиси устувор гаштани оила ва эмин мондани он аз вайроншавӣ мегардад.

Таҳлилҳои ҳаёти оилавии навхонадорон собит менамоянд, ки на ҳар навҷавон барои қадам гузоштан ба ҳаёти мустақилона омода аст. Аксари оилаҳои ҷавон ба пастиву баландии ҳаёт ва рӯзгор тобовар набуда, дастнигари падару модар мебошанд. Онҳо дар таъмини моддиву маънавии оила танқисӣ мекашанд.

Дар ин бора суҳанони пурҳикмати Имоми Аъзам хеле бамаврид аст, ки ба ҷавонон таъкид кардааст:

«Дар айёми ҷавонӣ, ки қалбат фориғу хотират ором аст, илм биёмӯз, сипас аз роҳи ҳалол мол ҷамъ кун, он гоҳ издивоҷ намо. Зеро ки ҳамзамон бо талаби илм ба фикри ҷамъ кардани мол бияфти. Вучуди мол тӯро ба зиндагии пурайшу нӯш кашида, дар натиҷа аз талаби илм очиз хоҳӣ монд. Ва агар дар даврони таҳсил ба фикри издивоҷ бияфти, маҷбур мешавӣ, ки аз пайи рафъи ҳавоичи (ҳочатҳои) аёлу фарзандон талош кунӣ ва аз таҳсили илм даст бикашӣ, ки дар он сурат на илм омӯхти ва на мол ба даст овардӣ».

Аз ин рӯ хонадорӣ духтарон ва писарон дар ҳолати бархӯрдорӣ ҳамаҷиҳатаи онҳо аз илму дониш ва таҷрибаи ҳаёт мувофиқи мақсад хоҳад буд.

Яке аз шартҳои муҳими омода будан ба оиладорӣ соҳиби касб ё ихтисос будани ҷавонон мебошад. Ҷавонон пеш аз қадам гузоштан ба ҳаёти оилавӣ бояд аз ҷиҳати иқтисодӣ пурра мустақил бошанд. Ҳарчанд онҳо зиндагии оилавии худро дар хонаи волидон оғоз мекунанд, бо вучуди ин бояд саҳми худро ба бучети оила гузоранд. Дигар ин ки ҷавонон бояд ба ҳаёти оилавии мустақилона омода бошанд.

Масъалаи дигаре, ки волидон пеш аз хонадоркунии фарзандон бояд ба назар бигиранд, хизмати ҳарбии писарон мебошад. Албатта, ҳар як падару модар мехоҳад тӯи фарзандашро бубинад ва соҳиби набера шавад. Онҳо андеша мекунанд, ки писарашон ба хизмати ҳарбӣ даъват шавад ҳам, арӯс дар назди онҳо мемонад ва хизматашонро ба ҷо меорад. Аммо гоҳо ин тавр мешавад, ки баъд аз чанд моҳи хонадоршавӣ ва ба хизмати ҳарбӣ даъват шудани

чавон арӯс ба хонаи падару модари худ меравад. Дар чунин ҳолатҳо байни арӯс ва падару модари домод дилхунукӣ пайдо мешавад, ки он ба муносибатҳои ояндаи оилавии зану шавҳар таъсири манфӣ мерасонад. Гоҳо фироқи тӯлонӣ (2 сол) ба оилаи ҳанӯз мустаҳкамнагаштаи ҷавонон раҳна мезанад. Бузургон беҳуда нагуфтаанд, ки «Меҳр дар ҷашм аст». Муддати дароз аз ҳам ҷудо будан сабаби коста шудани меҳр ва тугён задани рашку ҳасад мегардад. Мушоҳидаҳо нишон медиҳанд, ки аксари ҷавонони оиладор бо ҳар роҳу восита меҳоҳанд аз қисми ҳарбӣ ба хона раванд. Гоҳо бе руҳсати сардорон аз қисмҳои ҳарбӣ мегурезанд. Ин сабаби сарзаниш гирифтани ҷавонон мегардад. Аз ин ҷиҳат ҳамаи инро ба инобат гирифта, хуб мешуд, ки ҷавонон пас аз адои хизмати ҳарбӣ хонадор шаванд.

Маълум аст, ки бештари ҷавонони мо пеш аз оиладор шудан бо ҳамдигар шиносанд, дӯстию рафоқат доранд, ҳамдигарро дӯст дошта ба никоҳ розӣ мешаванд. Аммо ҳоло ҳам ҳодисаҳои маҷбуран бе розигии духтар ба шавҳар додани онҳо мушоҳида мешавад. Бинобар ин ҷавононе, ки ба ақди никоҳ розӣ мешаванд, бояд розигии номзадашонро фаҳманд, ки ин яке аз шартҳои бунёди оилаи солим ва хушбахт аст.

Барои ин хуб мешуд, ки пеш аз ақди никоҳ волидон ба фарзандон имкон диҳанд, то ба ҳамдигар шинос шуда, феълӣ атвори якдигарро хуб фаҳманд, нисбат ба ҳамдигар меҳр пайдо кунанд. Ин иқдом барои пойдории оила мусоидат менамояд ва ҷавонон ҳам бояд баҳри он кӯшиш бикунанд.

Никоҳ талабот ва шартҳои асосии ба вуҷуд омадани оила мебошад. Дар ҳар давраи замон ва сохти ҷамъиятӣ барои ба ҷо овардани ақди никоҳ меъёру шароити муайяне пешбинӣ мешавад.

Илми тиббӣ муосир исбот намудааст, ки никоҳҳои бармаҳал ва алоқаи ҷинсии наврасон ба саломатии онҳо, махсусан ба духтарон, зарари калони ҷисмонӣ ва психологӣ мерасонад. Зеро ҳанӯз наврасон ба оиладорӣ тайёр нестанд, аз рӯзгору рӯзгордорӣ тасаввуроти муайяне надоранд.

Ҳамаи инро ба назар гирифта, дар Ҷумҳурии Тоҷикистон синну соли никоҳ аз 18-солагӣ муқаррар карда шудааст. Яке аз шартҳои асосии ба никоҳ омода будани ҷавонон ба балоғат расидани онҳо мебошад. Дар баъзе мавридҳо мақомоти судӣ аз синни муқарраргардида як сол пеш ба хонадоршавӣ иҷозат дода метавонад.

Дар Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон муқаррар шудааст, ки «Никоҳ бо розигии зану мард асос меёбад». Ин чунин маъно дорад, ки маҷбуран ба шавҳар додани духтар ё зан вайрон кардани қонун ҳисоб меёбад ва мувофиқи қонун шахсони гунаҳгор ба ҷавобгарӣ кашида мешаванд.

Аз андешаҳои боло ба хулосае омадан мумкин аст, ки ҷавонон бояд аз ҷиҳати маънавӣ ба ҳаёти оилавӣ омода бошанд. Ҷавонон ба ҳал намудани душворихое, ки дар роҳи ҳаёти оилавӣ дучор меоянд, қодир бошанд, масъулияти оила ва оиладориро эҳсос кунанд.

Мақсад аз ташкили оила пайванди зинҷири муттасили наслҳост. Мард бояд посбонии муҳаббат, саодат ва шарафи оиларо ба дӯш гирад. Агар ҷавон ҳис кунад, ки ба бардоштани чунин бори гарон қодир аст, пас вай ба оиладор шудан омода аст. Чунонки Низомии Ганҷавӣ фармудааст:

*Дастӣ вафо дар камари аҳд кун,
То нашавӣ аҳдшикан, ҷаҳд кун!*

Оиладор шудан дар ҳаёти ҳар як ҷавон воқеаи муҳиму фараҳбахш ва гуворову фаромӯшнашаванда аст. Аз ин рӯ ҳар як падару модар орзу мекунад, ки ин воқеа бо хурсандӣ қайд шавад. Ҷавонон ҳам барои амалӣ гардидани ин орзу ва ҳифзи номи неки хонадон бояд ҳаматарафа андеша намоянд, масъулияти худро дар назди оила, волидон ва ҷамъият ба ҳубӣ дарк кунанд.

Аз ин лиҳоз барои бунёди оилаи солим ва мустаҳкам намудани он пеш аз барпо намудани оила бояд ба масъалаҳои зерин таваҷҷуҳ кард:

- огоҳии навхонадорон аз таҷрибаи зиндагии шахсиятҳои рӯзгордида ва оилаҳои намунавӣ;
- омода намудани оилаҳои ҷавон ба ҳаёти мустақиллона аз ҷониби падару модарон;
- риояи одоби хостгорӣ;
- баёни аҷзу ниёзи духтар ба домодшаванда пеш аз никоҳ (аз муоинаи тиббӣ гузаронидани арӯсу домод ба хоҳири муайян намудани бемории рӯҳӣ, асабӣ ва иллат дар бадан);
- ба инобат гирифтани синну сол, сурат, сират ва мувофиқ омадани хислатҳои ҳамдигар;
- муайян намудани муҳлат барои ҷавонон бо мақсади қабули қарори дуруст дар бораи интиҳоби ҳамсар;
- омода намудани писарону духтарон ба ҳаёти мустақиллона ва бунёди оила (фароҳам овардани шароити моддию маънавӣ);
- интиҳоби ихтиёрии (бе даҳолати волидон) ҳамсар аз ҷониби ҷавонон;
- ба инобат гирифтани тамоми паҳлуҳои урфу одатҳои миллӣ ҳангоми интиҳоби ҳамсар.

Саволҳо

- 1. Дар Тоҷикистон синни никоҳӣ аз чандсолагӣ муқаррар гардидааст?*
- 2. Шумо аз чандсолагӣ оиладор шудан мехоҳед?*
- 3. Шартҳои асосии омода будани ҷавонон ба ҳаёти оилавӣ кадом аст?*
- 4. Оё падару модар бо шумо ва бародару хоҳарони аз шумо калонтар дар бораи оиладорӣ суҳбат мекунанд?*
- 5. Шумо ба муносибатҳои падару модаратон дар оила чӣ гуна баҳо медиҳед?*

§8. МУОИНАИ ТИББИИ ИЗДИВОЧКУНАНДАГОН

Дар қонунгузории Ҷумҳурии Тоҷикистон бори аввал масъалаи аз муоинаи тиббӣ гузаштани издивоҷкунандагон муқаррар карда шудааст. Мақсади чунин тадбир, пеш аз ҳама, ташкил кардани оилаи солим ва пешгирии таваллуди кӯдакони носолим мебошад. Барои ҷомеаи солим рӯҳи солим ва ҷисми солим лозим аст ва агар оила солим бошад, ҷомеа низ солим гашта рушд меёбад.

Тибқи моддаи 14-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон никоҳ байни шахсоне, ки суд яке аз онҳоро бо сабаби бемории рӯҳӣ ё сустаклиаш (ноқисулақлиаш) ғайри қобили амал эътироф кардааст, байни шахсоне, ки яке аз онҳоро бо сабаби суиистифодаи нӯшоқиҳои спиртӣ ё маводди нашъадор дорои қобилияти маҳдуди амал эътироф намудааст, манъ карда шудааст. Ҳамчунин мувофиқи моддаи 15-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон муоинаи тиббии шахсони никоҳшаванда, инчунин додани машварат доир ба масъалаҳои тиббию генетикӣ ва масъалаҳои солимгардонии оила аз ҷониби муассисаҳои давлатии ниғаҳдории тандурустии маҳалли истиқомати онҳо танҳо бо ризоияти шахсони никоҳкунанда анҷом дода мешавад. Муоинаи тиббии издивоҷкунандагон сирри махфӣ ба ҳисоб рафта, онро ҳеҷ кас бе розигии шахси муоинашуда ба каси дигар дода наметавонад.

Тибқи муқаррароти моддаи 23-и Конститутсияи (Сарқонуни) Ҷумҳурии Тоҷикистон маълумот дар бораи ҳаёти шахсии инсон сирри махфӣ мебошад ва бе розигии ӯ истифода ва паҳн кардани он манъ карда шудааст. Аз муоинаи тиббӣ гузаштани издивоҷкунандагон дар як қатор қонунҳои давлатҳои хориҷӣ низ муайян карда шуда, ҳатмӣ ҳисобида мешавад.

Қонунгузории Ҷумҳурии Тоҷикистон ба гирифтори бемориҳои венерикӣ ва ВНМО қайди никоҳро манъ накардааст, вале агар яке аз никоҳкунандагон аз дигаре

ба бемории венерикӣ ва ё Вируси норасоии масунияти одам ва бемории муҳассали норасоии масуният мубтало будани худро пинҳон карда, тарафи дигарро огоҳ накунад, тарафи дигар метавонад ба суд муроҷиат карда, безътибор донишҷӯро талаб намояд (моддаҳои 28-31-и ҳамин Кодекс).

Қавонон ва издивоҷкунандагон бояд донанд, ки бемориҳои венерикӣ ва ВНМО ба воситаи алоқаи ҷинсӣ сироят мекунад ва дар Кодекси ҷиноятии Ҷумҳурии Тоҷикистон барои барангезандагони ҷунин бемориҳо ҷавобгарии ҷиноятӣ муқаррар карда шудааст.

Таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки дар ҷумҳурии зиёда аз 18 ҳазор кӯдаки бемори синни мактабӣ ба қайд гирифта шудааст. Дар муассисаҳои таҳсилоти умумӣ зиёда 6,5 ҳазор нафари онҳо баробар бо кӯдакони солим ва теъдоди муайяни онҳо дар мактабҳои махсус ба таълим ва тарбия фаро гирифта шудаанд. Бояд қайд кард, ки на ҳамаи кӯдакони имконияти маҳдуддошта дар мактаб таҳсил мекунад, як қисми онҳо ба таълими хонагӣ низ фаро гирифта шудаанд. Вале баъзе волидон аз доштани кӯдаки маъҷуб дар оилашон ба мақомоти дахлдор маълумот намедиҳанд. Бояд донист, ки кӯдаке, ки аз модар маъҷуб ба дунё меояд, гунаҳкор нест. Ё ҳаргиз намехост, ки бо иллатҳои гуногун ва норасоии равонию ҷисмонӣ ба дунё биёяд, вале ҳолатҳои ҳастанд, ки баъзан дар оилаҳо нисбати таваллуди фарзанд безътиной зоҳир менамоянд, ки дар натиҷа кӯдак аз модар бо нуқсон ба дунё меояд.

Ба дунё омадани кӯдаки бемор дар оила на танҳо барои ҳуди кӯдак, инчунин барои тамоми аъзои оила ва ҷомеа мушкилӣ меорад. Кӯдаки аз никоҳи ҳешутаборӣ бемор таваллудшуда умри дароз намебинад ё гирифтори касалии табобатнашаванда мегардад. Масалан, дар оилаҳои, ки аз никоҳи ҳешутабории наздик ба вучуд омадаанд, кӯдакон бо бемории Даун хеле зиёд таваллуд мешаванд, ки дар тарбияи ҷунин фарзанд мушкилӣ ба миён меояд. Дар оилае, ки кӯдаки бемор аст, на танҳо ҳуди бемор, балки тамоми аъзои

оила низ азоби рӯҳӣ мекашанд. Ҳамин ки волидон ба кӯдаки бемор менигаранд, дилашон ба дард меояд; чун ҳамсолони фарзанди худро солим мебинанд, боз ҳам аламашон зиёдтар мегардад.

Таваллуди кӯдаки солим дар оила хурсандию фараҳ меорад ва барои боз ҳам мустаҳкам шудани оила замина мегузорад. Оила бо кӯдакони худ макони шодиву фараҳ ва роҳати волидон аст, зеро табассуми фарзанд, сухани аввалини ӯ, қадами аввалин ва ба мактаб рафтани барои падару модар шодмонӣ мебахшад. Барои он ки оилаҳои ҷавон аз чунин лаҳзаҳои нотақрор ва хуши зиндагӣ бебаҳра намонанд, дар бунёди оила аз никоҳи хешу табори наздик (писарони амаку тағо ва амаю хола) бояд худдорӣ намо-янд.

Барои пешгирӣ намудани чунин ҳама ва насл машваратҳо доир ба масъалаҳои тиббӣ генетикӣ ва солимгардони оила аз тарафи муассисаҳои тандурустии макони зист бо розигии издивоҷкунандагон тибқи муқаррароти қонунгузори Ҷумҳурии Тоҷикистон ройгон дода мешавад. Чунин муқаррарот бо мақсади пешгирӣ намудани ҳолатҳои номатлуб ва бадбахтиҳои минбаъдаи оила (таваллуди фарзанди носолим, ҷудошавии оила, бегонашавии хешу таборони наздик) муайян карда шудааст. Дармонгоҳҳои ноҳиявӣ шаҳрӣ, машваратхонаҳои занона, шӯъбаҳои табобатгоҳҳо, марказҳои тиббӣ ва ҳамаи муассисаҳои тиббии давлатӣ, ки мутахассисони хуби соҳа доранд, метавонанд издивоҷкунандагонро муоинаи тиббӣ кунанд ё ба онҳо маслиҳату тавсияҳои зарурӣ диҳанд.

Барои он ки дилпуруна ба ақди никоҳ розӣ шавед, бояд пеш аз никоҳ масъалаҳои пешомадари ҳаллу фасл намоед. Масалан, нафаре мепурсад: “Маро ба касе ба шавҳар доданинд, ки ӯ муддати зиёд ба Русия барои кор рафта буд, меҳоҳам ки аз вазъи саломатии ӯ бохабар шавам”.

Ҷавоб: Муоинаи тиббии шахс фақат бо розигии шахсони издивоҷкунанда гузаронида мешавад. Дар чунин ҳолат шумо аз ӯ ҳоҳиш мекунед, ки аз муоинаи тиббии

касалиҳои венерикӣ ё СПИД гузарад. Дар мавриди аз шумо пинҳон доштани касалиҳои сирояткунандааш шумо метавонед никоҳи худро бо даҳолати суд бекор намоед. Бе розигии домод ё арӯс чамъ намудани маълумот оид ба вазъи саломатии онҳо манъ аст.

Падару модар ба кормандони мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ муроҷиат менамоянд, ки мо духтарамонро ба шавҳар додем. Пеш аз никоҳ ба мо як ҷавонеро нишон доданд, ки қоматбаланд ва зебою хушандом буд. Пас аз никоҳ ва маъракаи тӯй маълум гашт, ки домод на он ҷавонест, ки ба мо нишон дода буданд. Саломатии ин ҷавон на он қадар хуб буд ва дар симои зоҳириаш низ нуқсонҳои модарзодӣ дошт. Ба мо маълум гашт, ки тарафи домод моро фиреб додааст. Мо духтарамонро ба хонаи худ баргардондем.

Агар ҷавонон пеш аз ақди никоҳ аз муоинаи тиббӣ мегузаштанд ё ҳамдигарро мешинохтанд, он гоҳ чунин ходиса рӯй намедод. Дар ин ҳолат қонунгузор муайян мекунад, ки никоҳ бо роҳи фиреб баста шудааст ва бо пешниҳоди ариза никоҳи ҷавононро ғайриқонунӣ ҳисобида, онро бекор мекунад.

Савол ва супориш

1 .Омилҳои таваллуд шудани қўдакони имконияташон маҳдудро дар ҷомеа номбар кунед.

2 .Оё никоҳ байни хешу таборони наздик иҷозат аст?

3 .Зарурати аз муоинаи тиббӣ гузаштани издивоҷкунандагон дар чист?

4 .Натиҷаи муоинаи тиббӣ издивоҷкунандагон чӣ таъсирро ба онҳо карда мешавад?

5 .Кадом бемориҳо ва омилҳои муайяннамудаи тиббӣ боиси манъ кардани никоҳ мегардад?

ФАСЛИ IV. НИКОҲ ВА ОИЛА

§9. НИКОҲИ ХЕШУТАБОРӢ ВА ОҚИБАТҲОИ ОН

Дар моддаи 14-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон ақди никоҳ байни хешовандони наздик (падар ё модар бо фарзанд, бобо ё бибӣ бо набераи худ), байни бародарону хоҳарони айнӣ ва ӯғай (ки аз як падар ё модаранд), байни фарзандхондагон ва фарзандхондшудагон манъ карда шудааст.

Никоҳи хешу табори наздик сабаби дар насл пайдо шудани касалиҳои гуногун мегардад. Ҳоло зиёда аз 2 ҳазор намуд касалиҳои гуногуни вазнини ирсӣ вучуд дошта, аз чунин издивочҳо кӯдакони дорои нуқсонҳои модарзодӣ ва кӯдакони аз ҷиҳати равонӣ ва ақлӣ сустинкишофёфта ба дунё меоянд, ки он барои ҷомеа хатари калонеро ба бор меорад.

Аз нигоҳи илми равоншиносӣ никоҳи хешута-борӣ оқибатҳои манфӣ дорад. Агар одамони генҳои гуногундошта оила барпо намоянд, он гоҳ имконият пайдо мешавад, ки тифл беҳтарин генҳои падар ва модарашро бигирад. Тадқиқоти равоншиносон ошкор намудааст, ки тифле, ки аз намояндагони ду маҳал ё ду миллат ба дунё меояд, беҳтарин хислатҳои падар ва модари худро дорад. Масалан, маълум аст, ки аҳолии шаҳри Истамбул омехтаи миллатҳои Аврупо ва Осиё мебошад. Бинобар ин агар мо дар кӯчаҳои Истамбул сайругашт карда ба шаҳрвандони ин шаҳр диққат диҳем, онҳо қомати баланд, ранги сафед, чашмони кабуд, мӯй ва абрӯи сиёҳ дошта, аз нигоҳи рушди психологӣ низ имкониятҳои хуб доранд. Умуман, гуфтан лозим аст, ки дар натиҷаи омехташавии миллату маҳалҳо насли зеботару лаёқатманд ба дунё меояд. На ҳамаи кӯдакони аз никоҳи хешутаборӣ бадунёмада ин гуна имкониятро доранд. Таърих гувоҳ аст, ки барои насли зебо ва лаёқатманд гирифтани шохзодаҳои

Русия ҳамсари худро аз насли шоҳзодаҳои олмонӣ интиҳоб мекарданд.

Никоҳи хешутаборӣ ё авлоди ро, пеш аз ҳама, ба хоҷаи нигоҳ доштани бойиғарии оила, қавм ва анъанаҳои авлодӣ мекунад. Лекин бояд қайд кунем, ки аз ҷиҳати генетикӣ ва тиббӣ никоҳи хешони наздик оқибатҳои хеле нохуш ва вазнин дорад. Аҷдоди оилаҳои ба ҳам наздики никоҳшуда маводди гении умумӣ ва ба ҳам наздик доранд. Таҷрибаҳои нишон медиҳанд, ки никоҳи авлодӣ дар якҷанд насл тӯлонӣ давом мекунад ва дар натиҷа дастаи генотипи ин оилаҳо барқарор ва дигаргун намешавад. Яъне онҳо торафт куҳнаву заиф мешаванд ва қобилияти генетикии худро гум мекунад. Дар натиҷа барои ба вучуд омадани касалиҳои гуногуни генетикӣ замина ба вучуд меояд ва муқобилияти организмро ба бемориҳои заиф мекунад.

Таҷрибаи зиндагӣ борҳо собит намудааст, ки никоҳи хешутаборӣ на ҳама вақт бомуваффақият анҷом меёбад. Агар ҷавонон бо ҳам мувофиқ наоянд, боиси сард гаштани муносибатҳои хешутабории авлод (байни бародару хоҳар, тағою хола, амаю амак) ва агар кӯдаки носолим ва маъҷуб таваллуд гардад, боиси мушкилии зиндагӣ ва дилсардии ҳаёти ҷавонон мегардад. Никоҳи хешутаборӣ одатан мустақкам набуда, боиси вайроншавии оила, парокандагӣ ва аз ғамхории яке аз тарафҳо маҳрум шудани тифли бадунёмада мегардад. Агарчанде масъалаи никоҳи хешутаборӣ тибқи қонунгузории Ҷумҳурии Тоҷикистон манъ карда шуда, натиҷаи манфию оқибатҳои нохуши он аз тарафи мутахассисони соҳаи тиб борҳо мавриди омӯзишу баҳс қарор гирифта бошад ҳам, бо вучуди ин, баъзе волидон ҷавонон боз меҷӯянд дар зиндагӣ пайванди хешутабории худро идома диҳанд.

Илми тиб муқаррар намудааст, ки аз никоҳи хешутаборӣ кӯдакони дорои касалиҳои ирсии табобатнопазир ба дунё меоянд.

Бинобар ин зарур аст, ки аз никоҳи хешутаборӣ ҳамеша даст кашем ва дар зиндагӣ ба хато роҳ надихем. Волидон

системаҳои идеологӣ (динӣ, илмӣ) дар хусуси он ибрази назар кардаанд.

Дар гузашта ҳаққи ширу масрафи зиёд бисёр ҷавонро аз имконияти сари вақт ташкил кардани оила маҳрум намуда, боиси бе шавҳар мондани духтарон ва «пирдухтар» ном гирифтани онҳо мегардид.

Никоҳ, ки маъмулан баъди фотеҳа анҷом меёфт, мувофиқи шариати мусулмонӣ дар ҳаёти оилавии то-инқилобии тоҷикон хусусиятҳои махсусу мароқангез дорад ва он, пеш аз ҳама, ба муомилаи хариду фурӯш монанд аст. Онро барои бехтар кардани аҳволи моддӣ (камбағалон) ё барои боз ҳам бойтар гардидан (дороён) ва ё мустаҳкам намудани мавқеи иҷтимоӣ мебастанд. Масалан, камбағалон маҷбур мешуданд, ки баъзан ҳатто аз ғаҳвора духтарашонро ба касоне, ки аз онҳо қарздору вобастаанд, гарав гузоранд, ғаҳворабахш кунанд. Бойҳо ҳам бо нияти боз ҳам бойтар шудан ба воситаи никоҳи шаръӣ ба муомила мебаромаданд, доду гирифти духтар менамуданд. Баъзан барои дуруст намудани муносибатҳои шахсӣ ва мавқеи иҷтимоӣ волидон бо рақибони худ ба туфайли чунин доду гирифт робитаи хуби ҳешутаборӣ барқарор мекарданд. Ин амал ҳатто қори хайру савоб, суннати пайғамбар ҳисоб мешуд. Одатан дар ин муомила касе фикру мулоҳиза ва ё розигии духтаронро наменспурд. Раъйи падару модар барои духтар ҳатмӣ ҳисоб мешуд.

Дар замони муосир писару духтари ба балоғатрасида дар ҷойи қор, таҳсил ва ғайра бо якдигар шинос шуда, якдигарро меомӯзанд, сипас бо падару модар ё наздикони дигар дар хусуси никоҳ арзи ҳол менамоянд.

Бояд гуфт, ки то қабули Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросимҳо дар Ҷумҳурии Тоҷикистон» фотеҳатӯй бо иштироки меҳмонони зиёд ва харочоти калони моддӣ гузаронида мешуд. Дар он гову гӯсфанд, либосу матоъ, орду биринҷ, қанду қандалоти

бисёр сарф мешуд, ки чунин худнамоию худситоӣ ҳам ба хонаводаи арӯс ва ҳам ба хонаводаи домод зарари зиёди иқтисодӣ расонида, гоҳо хеле миёншикану гарон мегардид ва ба зиндагии навхонадорон солҳои дароз мушкилиҳо меовард.

Дар мавриди никоҳи шаҳрвандӣ (расмӣ) ва никоҳи шаръӣ бояд гуфт, ки никоҳи шаҳрвандӣ хусусияти хосси худро дошта, аз никоҳи шаръӣ хеле фарқ мекунад. Агарчи мақсади ниҳоии ҳар ду шакли никоҳ як аст, вале никоҳи динӣ, пеш аз ҳама, бо он фарқ мекунад, ки шариат диндор (мусалмон) будани никоҳшавандагонро ба миён мегузорад. Никоҳи шаҳрвандӣ ё қонунӣ ба дину маслак (масалан, дин-дор, атеист будану набудан)-и тарафҳо кор надорад. Онҳо бояд қонуну қоидаҳои шаҳрвандиро риоя кунанд.

Барои аз ақди никоҳи шаҳрвандӣ гузаштан никоҳшавандагон камаш як моҳ пеш ба муассисаҳои ақди никоҳ ва ташкилотҳои онро ивазкунанда бо хоҳиши худ ариза медиҳанд. Агар ақидаи онҳо тағйир наёбад, дар рӯзи муқарраршуда ҳамроҳи шоҳидҳо ва ёру дӯстон ба муассисаҳои дахлдор ҳозир мешаванд. Хуччатҳои расмиро имзо мекунанд, шоҳидҳо тасдиқ менамоянд, ҳозирон маъқул мешуморанд ва расмияти никоҳ ба анҷом мерасад. Никоҳро дар муассисаҳои дахлдор гузаронидан шарт нест. Шахсони масъул аз ин муассисаҳо метавонанд, ки расми никоҳро дар клубҳо ва дигар ҷойҳои ҷамъиятӣ, ҳатто дар тӯйхона гузаронанд. Солҳои охир ҳамин шаклро бештар ба кор мебаранд, ки бисёр хуб аст. Вақти одамони тӯйдор сарфа ва қатори мошинҳои тӯйгард кам мегардад.

Табиист, ки ташкили оилаи навро бе тӯю хурсандӣ, бе суруду ракс, бе меҳмонону ёру дӯстон тасаввур кардан душвор аст. Аммо то қабули Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросимҳо дар Ҷумҳурии Тоҷикистон» баъзан тӯй

на фақат ба маъракаи хурсандӣ, балки ба маъракаи пурташвише табдил ёфта буд, ки барои гузаронидани он солҳои зиёд чамъ кардани анҷому маблағ лозим мешуд. Чунин амали нописанд тӯйдоронро гирифтори қарзи аз ҳад зиёд мекард. Онҳо баҳри аз қарз халос шудан солҳои тӯлонӣ заҳмат мекашиданд.

Барои баъзе оилаҳое, ки даромади муфт доштанд, тӯй ба як навъ воситаи намоиши бойигарӣ, обрӯ, худситоӣ ва ном баровардан табдил ёфта буд.

Чизи дигаре, ки писардорро ба ташвиш меовард, ин фармоиши (бори) тӯёна буд. Ин фармоиш гову гӯсфанд, орду биринҷ, равшану қандалот, меваю нӯшокиҳо ва «сарупои» арӯсро дар бар мегирифт. Барои арӯс миқдори хеле зиёди либос фармуда мешуд, ки гӯё то охири умр ҳамин либосҳои фармудашударо мепӯшида бошад. Дар фармудани либос худи арӯс ҳам иштирок мекард.

Одати зараровари дигаре, ки дар тӯйҳои миллий ҷой доштанд, ин либоспӯшонӣ буд. Ҳам тарафи домод ва ҳам тарафи арӯс аз рӯйи расму одатҳои мавҷуда вазифадор буданд, ки ба ҳешу табори наздики онҳо либос пӯшонанд. Файр аз ин ба меҳмонҳое, ки бо тухфа ба тӯй меомаданд, либос мепӯшониданд.

Хулоса, чанд сол қабл мардуми тоҷик дар тӯю маъракаҳои худ аз қабилӣ «Оши наҳор», «Тӯйи арӯсӣ», «Ноншиканон», «Домодталбон», «Қудоталбон», «Салом» ва дигар анъанаҳо ба тӯйҳои серхарчу дабдабанок, исрофкорӣ ва таассубкорӣҳои беасос роҳ медоданд. Ҳатто падару модар барои оиладор кардани фарзандон солҳои сол дар ғарибию мусофират меҳнат мекарданд. Дар бештар маврид пинҳонӣ боз қарз мегирифтанд, ки дар натиҷа аксарияти оилаҳои ҷавонро қарздорӣ азият дода, баъзан боиси вайрон гаштани онҳо мешуд.

Пас аз қабули Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросимҳо дар Ҷумҳурии Тоҷикистон» ҳамаи тӯю маъракаҳо ва расму оинҳои миллий

ба танзим дароварда шуда, меъёри муайяни гузаронидани тӯю маъракаҳои миллӣ муайян карда шуд. Тибки қонуни мазкур тӯи домодию арӯсӣ ба таври ихтиёрӣ дар давоми на бештар аз ду рӯз бо ороستاني зиёфат барои на бештар аз 150 нафар ва додани оши тӯӣ барои то 200 нафар аз ҳар ду ҷониб муқаррар карда шуда, маросими «Домодталбон» ва «Арӯсталбон» дар доираи хонавода бо иштироки на бештар аз 15 нафар муайян карда шудааст.

Ҳамчунин, муқаррар шудааст, ки маросими қайди давлатии ақди никоҳ дар мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ бо истифодаи на бештар аз чор автомашинаи сабукрав гузаронида шавад.

Барои назорат ва иҷрои он Кумита оид ба корҳои дин, танзими анъана ва ҷашну маросимҳои миллии назди Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон таъсис ёфта, сохторҳои он дар мақомоти маҳаллии ҳокимияти давлатӣ то сатҳи ҷамоатҳо ташкил карда шуд, ки онҳо риояи талаботи қонунро назорат мебаранд. Дар ҳолати вайрон кардани қонун соҳибони тӯю маърака ва тарабхонаҳо ба ҷавобгарӣ кашида шуда, нисбати онҳо ҷораҳои маъмурӣ андешида мешавад.

Хушбахтона, имрӯзҳо ба масъалаи гузаронидани тӯю маъракаҳо ва ба танзим даромадани он аз ҷониби роҳбарияти давлату ҳукумат ҷиддан диққат дода мешавад. Барои камхарҷ гузаронидани маъракаю маросимҳои гуногун дар шаҳру ноҳияҳо ва маҳалҳо комиссияҳо аз ҷумлаи одамони кордида интихоб карда мешаванд. Онҳо камхарҷ гузаронидани маросимҳоро танзим ва роҳбарӣ менамоянд. Ин иқдом аз ҷониби мардум ҳамаҷониба дастгирӣ ёфтааст. Шайх Саъдии Шерозӣ гуфтааст:

*Аз андоза бартар манеҳ пойи хеш,
Хирадро ниғаҳ дор дар ҷойи хеш!
Маро панд додаст марди ҳаким,
Ки: «Поят фузунтар макаш аз гилем!».*

Оре, ҳар кор ҳадду андозае дорад. Масрафи беҳударо дар ягон замон тавсиф накардаанд.

Унсурулмаолии Кайковус дар «Қобуснома» оид ба ин масъала чунин овардааст: «Чун чунин аст, андаке гуфтам, аз вай бештар чизе талаб макун, духтарфурӯш мабош, ки домод худ муруввати хеш бинагзорад ва мардумӣ ба ҷое наравад. Ту он чи дорӣ, бадал кун ва духтар дар гардани вай банд ва бираҳон худро аз ин меҳнати азим. Ва дӯстро ҳамин панд деҳ, то бар ин ҷумла ӯ низ биравад».

Ба амалӣ шудани ин иқдом бояд пеш аз ҳама ҳуди арӯсу домод саҳм гузоранд. Ҳуди онҳо аз чунин маросиме, ки масрафи беҳудаю маблағҳои зиёдро талаб карда, волидонро гирифтори қарз мекунад, даст кашанд ва ба касе пайравию тақлид накунад.

Мутаассифона, солҳои охир пӯшидани либосҳои анъанавии миллии домоду арӯс қариб ки аз байн рафтааст. Либосҳои арӯсу домод тақлиди кӯр-кӯрона ба либоспӯшии тӯёнаи аврупоӣ мебошад. Ин тақлидкорӣ ҳатто то ба деҳаҳои дурдасти ҷумҳурӣ расидааст ва арӯсон пирохани сафеди арӯсии аврупоӣ мепӯшанд, ки домони он хоку лойи кӯчаро мерӯбад. Ба сар кулоҳу сарандоз (фата) мепӯшанд, ки ҳеҷ ҳусни онҳоро намеафзояд ва аз рафтори арӯс маълум мегардад, ки дар ин либос худро ноҳинҷор ҳис мекунад. Магар беҳтар нест, ки онҳо либосҳои миллии арӯсиро ба бар кунанд ва анъанаҳои миллии худро эҳё намоянд?!

Охир, либосҳои арӯсии тоҷикони Зарафшон, Ҳисору Хучанд, Раштону Бадахшону Хатлон, сарандозҳои миллий, ки ҳуди духтарон ба тӯии арӯсиашон бо як ҷаҳон орзу гулдӯзӣ мекунанд, аз фатаи аврупоӣ ҳеҷ камӣ надоранд. Чунин рафтори мо боиси он мегардад, ки тадричан анъанаҳои неки миллий ва аҷдодиамонро фаромӯш намоем.

Умед аст, ки ҷавонон ба қадри маданияти бою қадими худ расида, дар тамоми соҳаҳои зиндагӣ ҳам дар либоспӯшӣ ва ҳам дар риояи маросимҳои миллий эҳтироми онро ба ҷо меоваранд.

Саволҳо

1. Ақидаи шумо дар бораи тӯйҳои дабдабанок чӣ гуна аст?
2. Муносибати шумо ба тӯйҳои ҳозиразамон чӣ гуна аст?
3. Ба фикри шумо маросими фотиҳа лозим аст ё не?
4. Кадом анъанаҳои пеш аз тӯйро медонед; кадоми онҳо ба шумо маъқул ва кадомаш маъқул нест?
5. Кадом ҷиҳатҳои бақайдгирии никоҳ ба шумо писанд аст?

§11. ҚАТЪ КАРДАН ВА БЕЪЪТИБОР ДОНИСТАНИ НИКОҲ

Асосҳои қатъ гардидани никоҳ. Никоҳ ҳамчун иттифоқи ихтиёрӣ, озод ва баробарҳуқуқӣ байни марду зан аз лаҳзаи дар мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ ба қайди давлатӣ гирифта шуданаш қувваи ҳуқуқӣ пайдо мекунад. Баста шудани ақди никоҳ байни зану шавҳар ҳуқуку уҳдадорихои муайянеро ба миён меорад, ки қисме аз онҳо ҳатмӣ буда, қисме дар доираи меъёрҳои ахлоқӣ ба танзим дароварда мешаванд. Аз ин лиҳоз қатъ гардидани ақди никоҳ як қатор оқибатҳои ҳуқуқиро ба миён меорад, ки он дар доираи талаботи қонунгузорӣ бояд амалӣ карда шавад.

Бар асоси муқаррароти моддаи 16-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон ақди никоҳ метавонад дар ҳолатҳои зерин қатъ карда шавад:

- 1) вафоти яке аз ҳамсарон;
- 2) аз тарафи суд ғавтшуда эълон намудани яке аз ҳамсарон;
- 3) дар асоси аризаи зан ё шавҳар ва ё ҳар ду тараф, ваии зан ва ё шавҳаре, ки суд ўро ғайри қобили амал эътироф намудааст, ё прокурор бекор кардани ақди никоҳ.

Дар ҳолати вафоти яке аз ҳамсарон кофист, ки тарафи дигар ба мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ ҳуччати тасдиқкунандаи вафотро пешниҳод намояд. Дар ҳолати бедарак ғайб задан, зарур аст, ки ҳалномаи суд дар бораи вафотёфта эълон кардани тарафи дигар пешниҳод шавад.

Пайдо шудани шахсе, ки ба тариқи судӣ вафотёфта эълон гардидааст, барои барқарор намудани ақди никоҳи ӯ асос мегардад, ба шарте ки тарафи муқобил бо каси дигар ақди никоҳ набаста бошад. Ҳангоми безъитбор доништа шудани ақди никоҳ ҳама гуна муносибатҳои ҳуқуқӣ байни ҳамсарон, ки аз бастани ақди никоҳ ба миён омада буд, қатъ мегарданд.

Тибқи муқаррароти қонунгузорӣ ду тарзи бекор кардани ақди никоҳ мавҷуд аст:

- 1) бекор кардани ақди никоҳ ба тарзи судӣ;
- 2) бекор кардани ақди никоҳ ба тарзи маъмурӣ.

Бояд қайд намуд, ки бекор кардани ақди никоҳ ҳуқуқи истисноии ҳамсарон буда, онҳо метавонанд якҷоя ариза пешниҳод намоянд ва ё як тараф, яъне зан ва ё шавҳар ариза пешниҳод намояд. Даҳолати шахсони дигар ба ин масъала роҳ дода намешавад.

Дар ҳолати мавҷуд набудани даъво ва норозигӣ байни тарафҳо ақди никоҳ метавонад ба таври маъмурӣ, яъне дар мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ бекор карда шавад. Ҳамсароне, ки хоҳиши дар мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ бекор кардани ақди никоҳро доранд, дар шакли хаттӣ ариза пешниҳод карда, шаҳодатномаи ақди никоҳро замиа менамоянд. Дар ариза ризоияти худро барои бекор кардани ақди никоҳ ва надоштани фарзандони ноболиғи муштарак тасдиқ мекунанд ва ба он имзо гузошта, санаи онро нишон медиҳанд. Бекор кардани ақди никоҳ ва қайди давлатии бекор намудани он дар ҳузури ҳамсарон ва ё яке аз онҳо пас аз як моҳи пешниҳод гардидани ариза амалӣ мегардад.

Мақомоти Сабти асноди ҳолати шаҳрвандӣ метавонад дар ҳолатҳои зерин, новобаста ба он ки фарзандони ноболиғ доранд ё не, ақди никоҳро бо аризаи яке аз тарафҳо бекор намояд:

- аз тарафи суд ғайбзада эътироф шудани зан ё шавҳар;
- аз тарафи суд дар асоси аризаи шахсони манфиатдор ғайри қобили амал эътироф намудани яке аз ҳамсарон;
- вафоти зан ё шавҳар ва ё аз тарафи суд вафотёфта эълон намудани онҳо;
- тибқи ҳукми суд барои содир намудани ҷиноят ба муҳлати зиёда аз се сол маҳрум намудан аз озодӣ.

Мақомоти Сабти асноди ҳолати шаҳрвандӣ ба ҳамсарони собиқ оид ба бекор шудани ақди никоҳ шаҳодатнома медиҳад.

Ҳангоми аз тарафи суд бекор кардани ақди никоҳ конунгузорӣ баъзе маҳдудиятҳо муайян намудааст, ки он бояд риоя карда шавад. Шавҳар ҳуқуқ надорад:

1. Дар давраи ҳомилагии зан ва якуним соли таваллуд бе ризоияти зан ба суд дар бораи бекор кардани ақди никоҳ муроҷиат намояд;

2. Дар давраи ғавтида таваллуд шудани кӯдак ва ё то яксолагии вафот кардани кӯдак ба суд дар бораи бекор кардани ақди никоҳ муроҷиат намояд.

Дар баробари ин бояд қайд намуд, ки маҳдудияти мазкур ба зан татбиқ намегардад, яъне ӯ ҳуқуқ дорад дар ҳар лаҳза оид ба бекор кардани ақди никоҳ ба суд муроҷиат намояд.

Ҳангоми қатъ гаштани ақди никоҳ дар атрофи тақсими молу мулки хона байни зану шавҳар баҳсу талошҳо ба миён меояд. Ҳар яке даъвои онро мекунад, ки дар харида асбобу анҷоми хона сахми бештар доранд, бинобар ин бояд асбобу анҷоми бештареро соҳибӣ кунад.

Аммо зану шавҳар бояд хуб донанд, ки молу мулке, ки онҳо дар давраи ҳаёти оилавӣ якҷоя ҷамъ овардаанд, моликияти умумии онҳо ба ҳисоб меравад ва дар тақсимоат онҳо ҳуқуқи баробар доранд.

Аммо асбобу анчоме, ки то давраи хонадорӣ ба онҳо тааллуқ доштанд, моликияти шахсии онҳо ҳисоб меёбад. Ғайр аз ин, амволи истифодаи шахсӣ, аз қабилӣ либос, пойафзол, асбобҳои ороиши занона ва мардона (соат, ғӯшвор) моликияти шахсии зану шавҳар ҳисоб меёбанд.

Ҳарчанд зан дар давраи оиладорӣ дар ягон ҷо кор накарда бошад ҳам, вай дар кори хоҷагии хона, тарбияи фарзандон саҳми худро гузоштааст ва аз ин рӯ вай ба моликияти оила, ки дар давраи зиндагии якҷоя ба даст овардаанд, баробари мард ҳақ дорад.

Ин гуфтаҳои моддаи 34-и Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон тасдиқ намудааст: амволи дар давраи оиладорӣ бадастовардаи зану шавҳар моликияти муштаракӣ онҳо эътироф карда мешавад. Яъне ҳамаи он чизҳое, ки зан ё мард дар ҳаёти якҷоя ба даст овардаанд, амволи муштаракӣ ҳар ду ба ҳисоб меравад. Даромаде, ки зану шавҳар дар давраи зиндагӣ дар натиҷаи фаъолияти меҳнатӣ, соҳибкорӣ ва зехнӣ ба даст овардаанд, нафақа, ёрдампулӣ, коғазҳои қиматнок, амволи харидоришуда, новобаста ба он ки ба номи кӣ номнавис шудааст, амволи муштарак эътироф карда мешавад.

Аз ин лиҳоз молу мулки муштарак дар зиндагӣ аз ҷониби зану шавҳар баробар истифода мешавад. Фаромӯш набояд кард, ки ҳаёти оилавии зану мард бе қайди давлатӣ барои ноил шудан ба моликияти муштарак асос намешавад.

Аз ин ҷиҳат ҳангоми тақсими анҷоми хона ҳиссаи онҳо баробар муайян карда мешавад. Ғайр аз ин, суд манфиати фарзандонро ба назар гирифта, ҳангоми тақсим қисми зиёди чизу чораро ба ғоидаи онҳо муайян мекунад.

Бояд қайд намуд, ки дар ҷумҳурии мо ба ҷиҳати динии бекор кардани никоҳ (талоқ) диққати махсус дода мешавад. Талоқи мусулмонӣ дар ҷумҳурии мо расмӣ-маъмулӣ аст. Никоҳи мусулмонӣ дар барпо намудани оила яке аз омилҳои пурзӯри танзими муносибати оилавӣ махсуб мегардад. Барои ҳамин пеш ё баъд аз бекор кардани ақди никоҳи шаҳрвандӣ талоқи шаръӣ дода мешавад.

Агар талоқи мусулмонӣ чун қоида аз тарафи мард-шавҳар сураат бигирад, талоқи шахрвандӣ аз ҳар ду тараф ба амал меояд, ки ҳуқуқан баробар мебошад.

Саволҳо

- 1. Дар кадом ҳолатҳо никоҳ қатъ карда мешавад?*
- 2. Кадом тарзҳои бекор кардани ақди никоҳро медонед?*
- 3. Оё мақомоти Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ метавонад ақди никоҳро бекор кунад?*
- 4. Талоқи мусулмонӣ аз бекор кардани ақди никоҳ дар мақомоти судӣ ва ё Сабти асноди ҳолати шахрвандӣ чӣ фарқ дорад?*
- 5. Кадом амвол амволи муштаракӣ марду зан ҳисобида мешавад?*

ФАСЛИ V. ОДОБИ МУНОСИБАТ ДАР ОИЛА

§12. ХУСУСИЯТҲОИ ОИЛАИ ЧАВОН

Мушоҳидаҳо собит менамоянд, ки оилаҳои чавон дар бисёр ҳолатҳо аз волидон вобастаанд ва аз ин хотир ба таври бояду шояд наметавонанд мустақилияти худашонро нишон диҳанд. Ин вобастагии моддӣ ва маънавӣ оилаи чавон, пеш аз ҳама, ба волидон марбут мебошад. Аз ин хотир волидонро зарур аст, ки барои мустақилияти оилаҳои чавон шароит фароҳам оваранд, то ки онҳо дар амал ва қабули қарорҳои мустақилона масъулият ҳис намоянд. Яъне камолоти психологӣ ба даст оранд.

Бояд гуфт, ки ноилшавӣ ба камолоти психологӣ нисбат ба камолоти моддӣ душвортар сурат мегирад. Навхонадорон дар ҳалли якҷояи масъалаҳои оилавӣ таҷрибаи кофӣ надоранд. Ин аст, ки байни онҳо нофаҳмиҳо ба амал меоянд, зеро ҳар яке «Ман»-и худашро дар рафти муоширати оилавӣ баланд мегузорад. Онҳо бо баҳсу мунозираҳои мунтазам кӯшиши азнавтарибиякунии якдигарро мекунанд, то ки ба симои психологии модар, падар ё дӯстонашон монанд шаванд. Чавоне, ки бо дигар кардани шахсияти ҳамсараш машғул мешаваду ўро зери таъсири «сиёсат»-и худ қарор додан меҳаҳад ва ё ба образи бофтааш мувофиқ кунониданӣ мешавад, бояд бидонад, ки ин амали бефоида аст ва аз назари психологӣ қобили қабул нест. Набояд фаромӯш кард, ки ҳар як шахс фардияти такрорнашаванда буда, танҳо бо дарназардошти ин ҷиҳат ва ҷиҳатҳои дигар метавон муҳити солими оилавино таъмин кард.

Ҳар як хонавода тартибу низоми хосси худро дорад, ки арӯс ба аксари онҳо ошно нест. Дар ин хонавода шахси аз ҳама наздик шавҳараш мебошад, ки бояд ба ӯ барои зудтар ва ба осонӣ худро аъзои баробархукуки оила ҳис карданиш маслиҳатгару ёвар бошад.

Душвории асосӣ дар он аст, ки шавҳар ва зани ҷавон дар оилаҳои худ тарбияи гуногун гирифтаанд ва феълӣ рафторашон мухталиф мебошад. Тадричан бе мушкилӣ ворид шудан ба муҳити нави хонаводагӣ яке аз вазифаҳои муҳимми зану шавҳари ҷавон мебошад. Мувофиқ намудани одату рафтори худ ба шароити оила ва иҷро кардани вазифаҳои нави иловашуда, махсусан дар моҳҳои аввали оиладорӣ мушкил аст. Дар ин моҳҳо зану шавҳари ҷавон ҳамдигарро хубтар мешиносанд, ба вазифаҳои нави оиладорӣ шинос мешаванд. Муносибатҳо бо ҳамдигар ва бо ҳешу табори нав барқарор мегарданд.

Муносибати байни зану шавҳар бояд дар асоси баробарҳуқуқии пурра ба роҳ монда шавад. Муносибат дар оила дар асоси иззату эҳтиром, ғамхорӣ, рафтори дилсӯзонаи ҳамдигар сохта мешавад. Тамоми корҳои оилавӣ бояд бо маслиҳат ва розигии аъзои оила ҳал карда шаванд.

Оиладорӣ кори мураккаб аст. Дар ҳаёти оилавӣ дар баробари шодию хурсандӣ ғаму ташвиш, носозӣ ва рӯҳафтадагӣ низ ба вучуд меояд. Дар оилаи солим, ки аъзои он иззату ҳурмати ҳамдигарро медонанд, ҳар корро бо маслиҳат мекунанд, бартараф намудани душворӣ ҳам осон мешавад. Одобу эҳтиром байни зану шавҳар ва волидони ҳамдигар барои мустаҳкам шудани оила воситаи муҳиму зарурӣ аст.

Дар оилае, ки тифоқ, самимият ва иззату эҳтироми байниҳамдигарӣ вучуд надорад, кинаю ситеза, мочарою рӯҳафтадагӣ ба вучуд омада, ба пойдории он ва махсусан ба кӯдакон таъсири манфӣ мерасонад. Агар дар оила муҳаббат, ҳамфикрӣ, эҳтироми тарафайн ҳукмфармо бошад, ҳуди муҳаббати падару модар, самимият ва ҳамкориҳои онҳо дар ҳаёт омили тарбияи фарзандон мешавад. Бунёд кардани оилаи хушбахт ба муносибати самимонаи зану шавҳар вобаста аст.

Дар яке аз ҳикояҳои «Наводир-ул-вақоъ»-и Аҳмади Дониш дар боби одоби оиладорӣ оид ба муносибати зану

шавҳар чунин гуфта шудааст: «Мард бояд ки бо аҳли хеш чун кӯдаке бувад дар лаъаб¹ ва ба кадхудой чун мардон бошад. Ва бояд ки хандон ба хона дарояд... Ва бояд ки мард чун табибе устод бувад, ки ҳар як илоче дар вақт нигоҳ медорад. Ва сабру эҳтимол (тоқат) бояд, ки ғолиб бувад бо қаҳру истило...».

Ин воқеият аст, ки агар мард бо чехраи кушод ба хона дарояд, бо аҳли оилаи худ хушҳолу самимӣ вохӯрӣ кунад ва агар онҳо ўро бо чехраи кушод пешвоз гиранд, ин рафтори вай ба ҳамаи онҳо таъсири мусбат мерасонад ва шароити психологӣ оила муътадил мегардад. Албатта, ҳаёти оилавӣ бе камбудӣ намешавад ва мард бояд дар ҳар ҳолат норозигӣ, қаҳру ғазаби худро фурӯ нишонда тавонад. Агар дар байни зану шавҳар ягон норизогӣ пайдо шавад, онҳо бояд ботамкин фикри худро ба якдигар баён кунанд, бо маслиҳат ба як қарори дуруст биоянд. Саъдии бузург дар ин бора чунин фармудааст:

*Ёр он бувад, ки сабр кунад бар ҷафои ёр,
Тарки ризои хеш кунад дар ризои ёр.*

Зану шавҳари ҷавон барои осоишу саодати оила бояд ба ҳамдигар гузашт қарданро омӯзанд. Бо якравӣ гапи худро гузаронидан сабаби низои оилавӣ мешавад. Дар оилае, ки байни зану шавҳар ҷанҷол бошад, аҳли хонавода низ худро ноорому ноосуда ҳис мекунанд.

Зану шавҳар бояд маслиҳатгар ва дӯсти наздики ҳамдигар бошанд ва камбудии якдигарро хайрхоҳона ба ҳамдигар фаҳмонда ба ислоҳи он кӯшанд.

Баъзан, махсусан занҳо, агар аз ягон рафтори ҳамсарашон ҳафа шаванд, ба падару модар, дӯст ё хешу таборашон шикоят мекунанд. Ин рафтори нодуруст аст, зеро пайдо шудани гапу овозаи зиёдатӣ сабаби дилхунукӣ байни зану шавҳари ҷавон ва бад шудани муносибати тарафайн мешавад.

¹. лаъаб (лаъб, лаиб) - бозӣ, хушӣ

Воқеаеро, ки ба шумо мисол меорем, дар яке аз деҳаҳои назди шаҳри Душанбе рух додааст: Мард аз кор ба хона бармегардад, ки занаш дар хона нест. Аз модараш мепурсад. Модараш мегӯяд, ки аз пагоҳӣ баромада рафтааст ва кучо рафтаниро ҳам нагуфтааст. Зан дар ин бора ба шавҳараш ҳам чизе нагуфта буд. Мард дар қаҳр шуда, интизори бозгашти ҳамсараш мешавад. Баъд аз муддате зан бармегардад. Мард худро идора карда натавониста, гапҳои бад мегӯяд ва занашро як шаппотӣ ҳам мезанад. Зан ҳам дар сари қаҳру ғазаб доду фарёд мекунад ва ба хонаи падараш меравад ва шикоят мекунад, ки шавҳараш ўро задааст. Се бародари зан бо хашму ғазаб ба хонаи домод омада, бе пурсиши сабаби мочаро домодро чунон мекубанд, ки ў ба беморхона меафтад. Мавзӯи ин ҷанҷол ҳатто ба идораи маъмурии мерасад. Бародарон бо гуноҳи авбошӣ ба муҳлати гуногун ба ҳабс гирифта мешаванд. Дар натиҷаи ин мочаро мард занашро талоқ медиҳад. Ҳамин тариқ, оилае, ки аз ташкилшавии он ҳамагӣ се моҳ гузашта буд, вайрон мегардад.

Дар ин мочаро зану шавҳар ҳар ду ҳам айбдоранд, аммо зан бештар. Аввал ин ки аз рӯйи одоб зан пеш аз рафтаниш ба ҷое бояд ба хушдоман ва шавҳараш хабар меод. Дар ҳар сурат барои осоишу оромии оила ҳама кор бояд бо маслиҳату машварат иҷро карда шавад.

Арӯс ба оилаи шавҳар ҳамчун фарзанд дохил мешавад, волидони арӯс ҳам домодро чун фарзанди худ қабул мекунанд. Аз ин рӯ яке аз сабабҳои мустаҳкам шудани оила ба ҷо овардани иззату эҳтироми волидони якдигар мебошад. Дар зарбулмасали халқӣ омадааст, ки «Ҷомаи бомаслиҳат кӯтоҳ намеояд». Аз ин хотир дар хонадоне, ки корҳои оилавию рӯзгор бо маслиҳату ризоияти тарафҳо анҷом ёфта, эҳтироми аъзои оила ба ҷо оварда мешавад, доимо хушбахтию оромӣ ҳукмфармост. Зану шавҳари ҷавон камбудию хатоҳои рафтори хешро бояд ҳамроҳ, дӯстона ва хушбинона ҳал кунанд. Аҳмади Дониш дар ин бора дар маслиҳат ба зан чунин гуфтааст:

«Аммо ҳаққи шавҳари хеш чуз накуӣ нагӯяд ва айби шавҳари худро бипӯшад ва густохие миёни ишон бувад, дар муошират ва мубошарат ҳикоят накунад. Ва дар ҳама корҳо бо муроду шодии шавҳар ҳарис бошад... ва шафқат нигоҳ дорад».

Падару модар дар оила ашхоси муътабаранд. Дар тӯли зиндагӣ ва оиладорӣ таҷрибаи бузурги рӯзгорро андӯхтаанд. Онҳо ҳеҷ гоҳ ба фарзандони худ бадӣ намехоҳанд ва мудом дар фикри хушбахтии онҳо мебошанд. Фарзандон ҳам бояд падару модарро маслиҳатгари аввалини худ донанд ва барои осон шудани ҳар мушкиле, ки рӯзгор пеши онҳо мегузорад, барои маслиҳат ба онҳо муроҷиат кунанд.

Навхонадорон баъди бунёди оила соҳиби фарзанд мешаванд. Ба дунё омадани фарзанд дар оила мавқеъ ва нақши ҳамсаронро як андоза тағйир медиҳад. Онҳо бояд ба тарзи ҳаёти нав, ба илова шудани мушкилиҳои психологӣ ва ҷисмонӣ, маҳдудшавии вақти умумии фароғат ва ғайра мутобиқ шаванд. Ҳамсарон то таваллуди кӯдак имкониятҳои баробари кор кардан, хондан ва муоширатро бо наздикон ва дӯстон доштанд ва ин шароит акнун тағйир меёбад. Илова бар ин, тавлиди кӯдак гӯё ба ҳамсарон пешниҳод мекунад, ки имкониятҳои нави ҳамкорӣ ва муоширатро ҷустуҷӯ кунанд. Ҳамаи ин метавонад дар рушди оила шароити мусоид ё номусоидро ба вучуд оварад. Агар ҳамсарон то таваллуди кӯдак ба ҳисоб гирифтани манфиатҳои якдигар, фаҳми-дани ҳолатҳои равонии ҳамдигар ва якҷоя ҳал кардани масъалаҳои пайдошудаи оилавино ёд гирифта бошанд, он гоҳ таваллуди кӯдак бешубҳа муносибатҳои онро боз ҳам мустаҳкамтар мекунад. Дар ин ҳолат тақсимои нақшҳои ҳамсарон дучори дигаргунӣ саҳт нашуда, балки он ба ташаккули умумияти оила мусоидат мекунад. Пас таваллуди кӯдак омили устувории оила мешавад ва ба ин маънӣ чунин ҳикмати халқиро овардан бамаврид аст: «Навзод бо ҳастиаш атрофиёно тарбия мекунад».

Мушоҳидаҳои психологӣ ба он далолат мекунанд, ки навхонадорони дар вазъияти буҳрони муносибатҳои оилавӣ қарордошта ба хоҳири кӯдаки дар батни модараш буда ба созиш меоянд ва ба ин васила муҳити солими муошират дар хонавода аз нав барқарор мешавад.

Унсурулмаолии Кайковус дар «Қобуснома» чунин овардааст: «Эй писар, чун зан хостӣ, ҳурмати худро накудор. Агарчанд чиз азиз аст, аз зану фарзанд азизтар нест ва чизи худ аз зану фарзанд дарег мадор, аммо аз зани босалоҳ ва фарзанди фармонбардору меҳрубон. Ва ин корест, ки ба дасти туст, чунон ки ман дар байте гӯям:

*Фарзанд чу парварию зан чу дорӣ,
Бояд ки ба гуфти оқилон гӯи дорӣ.*

Саволҳо

- 1. Барои мустаҳкам шудани оилаи ҷавон аз ҳама муҳим чист?*
- 2. Вақте ки шавҳар ё зан аз кор хаста ва бо табъи хира баргаиш, ба вай чӣ хел муносибат бояд кард?*
- 3. Асрори муносибатҳои оилавию ба кӣ гуфтан мумкин аст?*

§13. МУҲИТИ ПСИХОЛОГӢ ВА МУНОСИБАТҲОИ ШАХСӢ ДАР ОИЛА

Иттифоқи ду шахси болиғ – писар ва духтари бакамолрасида қадами аввалин дар роҳи бунёди оила буда, он дар асоси аҳду паймони ошиқона, бо риштаҳои беолоиши меҳр ва муҳаббати пок баста мешавад. Пойдори он, бақову вусъати вай ба ҳамфикрӣ ва ҳамдигарфаҳми тарафайн, ба машварату ризоияти онҳо вобаста аст. «Оила, – меғӯяд психолог ва мутафаккири австриягӣ Алфред Адлер (1870 – 1973), – шакли минётурии ҷамъият буда, амнияти тамоми ҷамъияти бузурги башарӣ ба ягонагиву бақодори он вобаста аст».

Оила дар асоси муҳаббати тарафайн, ба таври ихтиёрӣ барпо карда мешавад. Ду шахси баркамол дар асоси умумияти фаҳмишу чаҳонбинӣ, талаботу манфиатҳои якхела паймони оилавӣ баста, бо ҳамин ихтиёран уҳдадор мешаванд, ки минбаъд бо сулҳу салоҳ зиндагии якҷояи оилавиरो ба роҳ монда, ба бақову пойдории ҷамъияти башарӣ саҳм мегузоранд.

Барои ин волидон дар ҳамфикрӣ, ҳамкорӣ ва якдигарфаҳмӣ бо аъзои дигари оила – фарзандон, арӯсу домод, набераю абераҳо ибрат нишон дода, бояд ҳар корро бо мулоҳизаву машварат ва ба нафъи умум оғоз кунанд, ба он роҳ надиханд, ки шаъни касе коста ва манфиати он сарфи назар гардад. Ҳангоми маслиҳату машварат фикру дархости ҳар узви оиларо бо сабру таҳаммул шунида, ҳусну кубҳи онро оромона фаҳмонанд. Ҳангоми аз тарафи волидон зоҳир намудани заррае дағалӣ боиси ранҷиши фарзандон, коҳиши муҳити оила ва ҳатто низоъ ва нифоқ шуда метавонад. Дар адабиёти классикии форсу тоҷик чунин мисолҳо хеле зиёд ба ҷашм мерасанд. Масалан, Ҳусайн Воизи Кошифӣ дар «Калила ва Димна» фармудааст: «Марди хирадманд бояд таҷрибаро пешаи худ созад ва бо таъбиру тааннӣ (сабр) кор карда, аз таъҷили сабукборӣ худдорӣ намояд».

Ҳар аъзои оила чун коллективи хурдтарин ҳулку атвор, рафтору кирдор, афзалияту камбудӣ, арзишу фаҳмиши зебӣ, назокату кароҳати (нафратангезии) худро дорад. Ҳангоми оғози ин ё он фаъолият ва амалиёт ҳамаи ин ҳислатҳоро ба эътибор гирифтани лозим аст. Манфиати якеро бар зарари дигаре ба ҷо овардан нашояд, ки боиси ҳалалдор гардидани муҳити психологӣ дар оила шуда метавонад.

Чун кӯида, оила аз ҷинсҳои мухталиф: зану мард (зану шавҳар, писару духтар, арӯсу домод) иборат буда, ҳар яки онҳо хусусиятҳои ҷисмонӣ, яъне хусусиятҳои ҳосси мардона ва занона доранд. Аксар вақт тақсмоти меҳнат ва вазифаҳову уҳдадориҳои оилавӣ низ вобаста ба ҳамин

хусусиятҳои ҷинсӣ тақсим карда мешавад. Ҷинси латиф вазифаҳо ва уҳдадорӣҳои анъанавии занона – рӯзгордорӣ, тарбияи тифлон ва наврасон, пухтупаз, рӯбучин, шустушӯӣ; ҷинси тавоно – мардҳо – киштукор, хариду фурӯш, сохтмон ва таъминоти оиларо ба уҳда мегиранд.

Як қатор хусусиятҳои занон бо вазифаҳои хосси модаронаи онҳо алоқаманд буда, ба самти манфиатҳо, вазифаҳои ҷамъиятии истеҳсолӣ ва оилавӣ маишӣ онҳо алоқаманд аст. Аз ин рӯ ин хусусиятҳоро нуқсонҳои онҳо ҳисобидан, бо ин ё он қори заифона даҳлат қардан шаъни занҳоро паст мезанад, ки оқибати он барои муҳити психологӣ оила номатлуб аст, ба муносибати аъзои оила таъсири бад мерасонад.

Муҳити психологӣ гуфта чиро дар назар дорем? Муҳити психологӣ (рӯҳӣ) ин вазъият, ҳолати рӯҳӣ дар муносибатҳои байниҳамдигарии одамони як коллектив, гурӯҳ мебошад. Оила, ҷунонки гуфта будем, гурӯҳи хурдтарини ҷамъият мебошад, ки дар он якҷанд кас хоҷагӣ ва рӯзгори умумӣ дошта, ҳамроҳ умр ба сар мебаранд. Неку бад будани муносибатҳои байниҳамдигарии онҳо ба муҳити психологӣ оила таъсир мерасонад.

Тасаввур кунед, ки оилаи ҷавон бо падару модари шавҳар зиндагӣ мекунад. Падару модар бо ҳамдигар мочарое қарданду чанд рӯз боз бо ҳам гап намезананд. Дар сари дастархон нишаста бо ҳамдигар нигоҳ намекунанд. Ё ин ки падар аз қор бо таъби хира бармегардад. Бо баҳонае бо завҷааш ё дигар аъзои оила мочаро мекунаду ба ҳонаи ҳоби ҳудаи меҳарояд ва дараширо саҳт мепоишад. Дар ин ҳолатҳо вазъияти психологӣ оила номуътадил мегардад. Аз рафтори падар таъби ҳамаи аҳли оила хира мегардад. Ҷун ин вазъият дар оила гоҳо чандин рӯз давом мекунад, ин ба асаб, феълуро рафтори аъзои оила, маҳсусан, ба кӯдакон таъсири бад мерасонад.

Омили дигаре, ки ба муҳити психологӣ оила таъсири бад мерасонад ва онро номуътадил мегадонад,

майнӯшии мард мебошад. Баъзе мардон май нӯшида, ба хона омада бо ҳар баҳона ҷанҷол мекунанд. Агар ин одати бад пешгирӣ наштад, ба ҳамаи аъзои оила таъсири бад мерасонад. Самимият, эҳтироми аҳли оила нисбати падар аз байн рафта, оқибат ба вайроншавии оила оварда мерасонад. Аз ин сабаб ашхосе, ки ғзаби худро фуру нишонда наметавонанд ё шаробро аз меъёр зиёд хӯрда, ба худ бадахлоқиро раво мебинанд, бояд дар ҳолати оромию хушёрӣ дар бораи аҳли оила, фарзандон ва ояндаи онҳо хуб андеша кунанд. Чунонки Муҳаммад Ҳичозӣ гуфтааст: «Аҳволи рӯҳӣ ва вазъи зиндагонии ҳар кас намудори ақлу тадбири ўст», яъне ҳар кас хонаи бахти хешро худаш обод мекунад. Оилае, ки дар он самимияту меҳрубонӣ, дӯстию қадрдонӣ ҳукмрон аст, муҳити психологии он хонадон муътадил аст. Аз хонае, ки садои ханда меояд, аҳли он хонадон хушбахтанд.

Дар оилаҳои солиму хушбахт барои тарбияи фарзандон муҳити рӯҳӣ муътадил аст. Фарзандон дар чунин оилаҳо ҳалиму инсондӯст ба воя мерасанд. Фаҳриддини Гургонӣ дар ин бора чунин гуфтааст:

*Ба шодӣ дор дилро, то тавонӣ,
Ки афзояд зи шодӣ зиндагонӣ.*

Саволҳо

1. *Муҳити психологӣ гуфта чиро мефаҳмед?*
2. *Дар бораи муҳити психологии оилаатон нақл кунед!*
3. *Муҳити психологии оила бештар ба кӣ вобаста аст?*
4. *Агар шумо оиладор шавед, муносибатҳои оилавино чӣ тавр ба роҳ мемонед?*
5. *Муҳити оила ба феъли кӯдак чӣ тавр таъсир мерасонад?*

§14. МЕХНАТ, ФОИДА ВА НИЗОМИ САРФУ ХАРЧ ДАР ОИЛА

Дар луғати иқтисодӣ раванди фаъолияти бунёдкоронаи одамонро меҳнат меноманд, ки тавассути он инсон ашёи табиатро шаклан тағйир дода, барои қонёъ гардонидани талаботи худ истифода мебарад. Меҳнат шартӣ аввалини мавҷудияти инсон аст. Одам ба туфайли меҳнати бошууруна аз дигар навъҳои биологӣ фарқ мекунад. Қувваҳои табиатро ба нафъи худ истифода бурда, олотӣ меҳнатро меофарад. Қобилият, маҳорату дониши хешро такмил дода, бо ҳамин ба инкишофи минбаъдаи ҷамъият мусоидат менамояд. Одамон дар раванди фаъолияти меҳнатӣ воситаҳои зиндагиро ба даст оварда, байни ҳамдигар муносибатҳои истехсолӣ барқарор месозанд. Қобилияту маҳорати инсон дар ҷараёни меҳнат инкишоф меёбад.

Дар ҷаҳони мутамаддин ҳар як фард вазифадор аст, ки бо меҳнати ғоиданок машғул шавад, онро ба манфиати ҷомеа равона кунад.

Дар ҷумҳурии мо ҳуқуқ ба меҳнат, интиҳоби касбу ҳунари мувофиқи қобилияту маҳорати шахс ба роҳ монда шуда, дар пояи меъёрҳои конституцсионӣ дахлнопазирии он қафолат дода шудааст. Волидон бояд аз кӯдакӣ фарзандонро дар рӯҳияи меҳнати ҳалолу созанда тарбия карда, кӯшиш намоянд, ки онҳоро барои афзун намудани неъматҳои моддӣ, пос доштани анъанаҳои неки меҳнатии оила, ҳалқу миллати хеш водор созанд. Онҳо бояд донанд, ки нозу неъматҳои дастархони оила ва ободии хонадон, иззату эътибори волидон дар ҷомеа маҳз тавассути меҳнати самарабахшу ғоиданоки онҳо ба даст меояд. Вале масрафи беҳудаи неъматҳои моддӣ ва бесомонӣ боиси касодии бучети оила мегардад.

Интиҳоби касбу ҳунари барои ҳар инсон дар айёми наврасӣ ба масъалаи асосии ҳаёт табдил меёбад, зеро зиндагии ояндаи ӯ ба ҳамин давраи басо ҳассоси интиҳоби касб

вобаста мебошад. Ин марҳалаи хеле муҳим барои фарзанд дар як вақт барои падару модар ва калонсолони оила низ аз масоили ҷиддӣ ба шумор меравад, зеро бо интиҳоби касб тақдири фарзанд, ки ҳанӯз ҷавон аст, ҳал мешавад ва ҳаёти мустақилонааш пеш меравад. Дар ин ҳолат вазифаи оила ва роҳнамоии волидон дар интиҳоби касбу ҳунар басо муҳим аст.

Давраи аввали интиҳоби касбро марҳалаи ҷустуҷӯ меноманд, зеро ҷавонон масъалаҳои ҳаётиро муайян намуда, аз рӯи он ба қароре меоянд. Дар ин ҳолат масъалаи интиҳоби касб, яъне кӣ будан, чӣ гуна мутахассис шудан, дар кадом соҳаи ҳаёти ҷамъиятӣ ё навъи фаъолият донишу малака ва маҳорати хешро татбиқ намудан ба миён меояд, ки ҷавонон барои ҳалли ин муаммоҳо бештар мустақилона амал кардан мецоҳанд. Аммо ҳолатҳое мешавад, ки дар ҳуласабарорӣ ба иштибоҳ роҳ медиҳанд. Шояд ин аз он сабаб аст, ки ҳанӯз шахсияти ҷавонон пурра ташаккул наёфтааст ва таҷрибаи кофии зиндагӣ надоранд. Аз ин рӯ ба ҷавонон сарварӣ кардан, роҳ нишон додан, маслиҳати худро дарёғ надоштани калонсолон зарур аст.

Муносибати нодуруст дар интиҳоби касб, бепарвогии волидон ва камтаҷрибагии ҷавонон дар оиладорӣ, хусусан шомил шудани онҳо ба ҳар гуна ҳаракату ҳизбҳои ифротӣ дар солҳои охир нишон медиҳанд, ки ҳанӯз қисме аз ҷавонон ба истиклоли комили афқору андеша соҳиб нашудаанд.

Ҷудо шудани оилаҳо бар асари омилҳои беруна, надоштани қобилияти шунидани суҳанҳои наздикону пайвандон аз ҷониби ҷавонон, зери таъсири суҳа- ни ғайр мондани онҳо дар рӯзгори имрӯзаи мо ба ҷашм мерасад. Надоштани қобилияти натиҷагирии мустақилона, зери таъсири ақидаҳои ҳизбу ҳаракатҳои ифротӣ мондани яке аз аъзои оилаҳои ҷавон ба якдигарнофаҳмӣ оварда мерасонад.

Тарбия кардан ва соҳиби илму маърифат гардонидани фарзандон, бунёди оила ва ҳидояти онҳо дар интиҳоби касбу ҳунар вазифаи асосии падару модар маҳсуб мешавад.

Пас, дар баробари тарбия ҳар қадами онҳо бояд дар мадди назар қарор гирад. Зеро дар ҳолати рӯҳафтодагӣ ва эҳсоси мушкилӣ волидон бо роҳи насихат онҳоро барои фаъолияти бунёдкорона ва хушбинӣ ба ҳаёт ҳидоят мекунанд, то онҳо худро танҳо ҳис накунанд.

Роҳнамоии фарзанд ба интихоби касб ва шугли муносиб бо назардошти шавқу рағбат ва қобилияти ӯ хеле зарур аст.

Мутаассифона, баъзан волидон дар интихоби касб ба шавқу рағбати фарзандон аҳамият надода, аз рӯйи хоҳиши худашон онҳоро ба касбу коре ҳидоят мекунанд. Аз ин беаҳамиятӣ дар оянда ҳам худӣ шахс ва ҳам ҷомеа зарар мебинад. Зеро шугле, ки таъби дили кас набошад, безавқ иҷро шуда, самараи дуруст намедихад. Барои ба фарзандон дар интихоби касб ёрӣ расонидани волидон марказҳои таълимии интихоби касб ва шугли аҳоли мададгир шуда метавонанд.

Зикр кардан бамаврид аст, ки ёрмандӣ дар интихоби касби ҷавонон яке аз роҳҳои асосии тараққии шахсияти оянда ба шумор меравад. Пас, ёрмандӣ кардани волидон дар интихоби касб барои қору фаъолияти мустақилона ва ҳаёти минбаъдаи фарзанд мусоидат намуда, барои ӯ ва аҳли оилааш шароити мусоиди таҳсилу истироҳат ва зиндагии озоиштаро муҳайё месозад.

Аз ин лиҳоз тарбияи меҳнатӣ ва ёрии амалии оила дар интихоби касб хеле муҳим ба ҳисоб меравад.

Хулоса, оилае, ки дар он фарзанд ба шуглу касб ва таҳсили илм фаро гирифта нашудааст, дар он бисёр монеа ва мушкилӣ, аз қабилӣ бекорӣ, танбалӣ, тарбияи душвор, бесаводӣ, ҳаёти пур аз ғаму ғусса ва ночориву бенавой ба вучуд меояд. Ҳатто бештари ҳодисаҳои нохуши ҷинойткориву ҳуқуқвайронкунӣ аз ҷониби ҷунин шахсон рух медиҳанд. Бесаводиву бешуглӣ онҳоро ба ҳар роҳ мебарад. Баъзе аз ин гуна ҷавонон метавонанд дастнигар ва зерӣ идораи шахсони дигар қарор бигиранд, ки оқибатҳои нохуш ба бор меоварад.

Тарбияи меҳнати фарзанд ҳанӯз дар хона аз қору бори рӯзгор оғоз ёфта, ҳисси меҳнатдӯстӣ, ҳунармандӣ, сарфаю сариштақории онҳо бо ибрати нек, таъсир ва маслиҳати падару модар ташаккул меёбад. Онҳо ба қадри ҳар гуна неъматҳои моддӣ расиданро аз қалонсолон, махсусан аз волидон хеш меомӯзанд. Волидон қорро ба фарзандон мувофиқи қобилияту маҳораташон тақсим қарда, ба иҷрои онҳо назорат мекунад. Барои иҷоти ин даъво аз «Ғулистон»-и Шайх Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ ҳикояте меорем:

«Ҳақиме писаронро панд ҳамедод, ки қонони падар, ҳунар омӯзад, ки мулку давлати дунёро эътиқод нашоад ва симу қар дар сафар бар маҳалли хатар аст: ё дузд ба як бор биқарад, ё ҳоҷа ба тақорик биҳӯрад. Аммо ҳунар қашмае зоянда асту давлати поянда. Ва агар ҳунарманд аз давлат биқатад, ғам набошад, ки ҳунар дар нафси худ давлат аст. Қар қо, ки қарад, қард бинаду дар қард нишинад ва беҳунар луқма қинаду сақтӣ бинад:

*Сақт аст, нас аз қох таҳаккум бурдан,
Хӯ қарда ба ноз қаври мардум бурдан.*

*Вақте афтод фитнае дар Шом,
Қар қас аз ғӯшае фаро рафтанд.
Рустозодақони донишманд
Ба вазири подшо рафтанд.
Писарони вазири ноқисақл
Ба ғадой ба русто рафтанд.*

Дар оила бояд қор бо як марому низоми муайян ба роҳ монда шуда, ба тақри дастаҷамъӣ ва ёрмандии ҳамдигар ба қо оварда шавад: яке деғу табақро шӯяд, дигаре онҳоро ҳушқонида, қо ба қо ғузорад, сеюмӣ дастарқонро ғундорад

ва ғайра. Сохтмон, киштукор, ҳосилгундорӣ ва амсоли ин корхоро ба тариқи ҳашари умумӣ ба ҷо овардан ба инсон рӯҳи тоза, дилхушӣ, шодкомӣ бахшида, таҷриба, маҳорат ва ҳунари волоро як навъ тарғибу ташвиқ менамояд.

Ҳамин тариқ, фарзандон ҷисман ва рӯҳан ба иҷрои кори мустақил омода мешаванд. Онҳо мефаҳманд, ки кор сармояи зиндагӣ аст, бе меҳнат роҳат нест. Кори ҳалол сабаби эътибору шарафи инсон аст. Он Ватанро обод мегардонад ва сарвати онро меафзояд. Ба ивази кори ҳалол мардум музди арзанда мегиранд ва зиндагию рӯзгори хешро обод месозанд. Кори софдилона дар ҳар давру замон кадр карда мешавад, чунонки Саъдии Шерозӣ гуфтааст:

*Нобурда ранҷ ганҷ муяссар намешавад,
Музд он гирифт, ҷони бародар, ки кор кард.*

Халқи тоҷик мардуми заҳматкаш аст. Бо меҳнати дастони худ шаҳру деҳотро обод кардааст. Ҷавонон дар ободони деҳот саҳми худро мегузоранд. Онҳо дар баробари корҳои хоҷагии оила дар корҳои кишоварзӣ ҳам иштирок карда, музд мегиранд, яъне ба оилаашон даромад меоранд. Давраи таътил дар саҳро дар хоҷагиҳои деҳқонӣ кор мекунанд. Музде, ки ба даст меоранд, ба бучети оила ворид мегардад. Бачаҳои деҳот қадри пули меҳнатиро хуб медонанд. Ҳар як аъзои болиғи оила бояд ба бучети оила саҳми худро гузошта, онро ғанӣ гардонад. Оила бояд дорои фонди захиравии худ бошад ва дар рӯзҳои зарурӣ (истироҳат, чамъомадҳои оилавӣ, харидории таҷҳизоти зарурӣ барои хонавода, беморӣ ва ғайра) аз он истифода намояд. Сарфу харчи даромади оила бояд мақсаднок ва самаранок ба роҳ монда шуда, ба манфиати аҳли оила равона карда шавад. Хароҷот дар оила бояд ба даромади он мувофиқ бошад. Унсурулмаолии Кайковус дар ин хусус дар «Қобуснома» мефармояд: «Ҳарч бояд ба андозаи дахл бошад». Аз ин рӯ ба роҳ мондани тарбияи иқтисодии фарзандон дар оила басо муҳим ва зарур мебошад.

Мутаассифона, дар шахру маркази ноҳияҳо бештари мактабиён ба кори доимие банд нестанд. Тобистон қисме аз онҳо ба минтақаҳои истироҳатӣ мераванду дигарон аз бекорӣ намедонанд ба чӣ кор машғул шаванд. Дар шахру ноҳияҳо корхонаҳои мавсимие ҳастанд, ки ба қувваи кори наврасон эҳтиёҷ доранд. Аммо волидон, ки худ машғули меҳнат ҳастанд, намехоҳанд фарзандонашон меҳнат кунанд. Одатан чунин падару модарон ақида доранд, ки фарзандонашон ҳанӯз барои кор ҷавонанд, вақташ оянд, ба кор машғул мешаванд. Чунин андешаи волидон бар зарари тарбияи фарзандон аст. Унсуролмаолии Кайковус фармудааст: «Агар хоҳӣ, ки зиндагонӣ ба осонӣ гузаронӣ, равиши худро ба рӯйи кор дор».

Ин ҳикматро падару модарон бояд дастури тарбияи фарзандон донанд. Фарзандро дар меҳнат обутоб диҳанд, то ӯ аз ҷавонӣ мушкilotи рӯзгорро ҷашад ва ба қадри нони меҳнатӣ расад.

Чунонки Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ мефармояд:

*Басе рӯзгорон, ки сахтӣ барад
Писар, чун падар нозукаш парварад.
Хирадманду парҳезгориш бидор,
Агар дӯст дорӣ, ба нозаи мадор!*

Саволҳо

- 1 .Чаро дар тамоми даври замонҳо меҳнатро тараннум кардаанд?
- 2 .Падару модари шумо бо чӣ касб машғуланд?
- 3 .Меҳнати ҳалол гуфта чиро мефаҳмед?
- 4 .Сарфакорӣ чӣ маънӣ дорад?
- 5 .Хароҷоти барзиёд чист?
- 6 .Дар хона вазифаи доимӣ доред ё не?
- 7 .Шумо кадом қорҳои рӯзгорро иҷро карда метавонед?

§15. МАЪРИФАТИ РЪЗГОРДОРӢ ВА НИГОҲДОРИИ МАНЗИЛ

Ҳар насл баъди пой бар арсаи вучуд гузоштан худро дар оғӯши одамон, сохти иҷтимоии мавҷуда, табиат ва муҳити зист мебинад. Дар зери парастории онҳо ба воя мерасад, бо таъсири муҳит хулку атвораш ташаккул меёбад ва арзишҳои умумибашарино аз худ мекунад. Ба саволҳои ҷавоб меҷӯяд, ки чӣ тавр бояд зист ва чӣ коре бояд кард ва чӣ амалро бояд накард, ки умр гуворо гузарад?

Дар посухи ин пурсишҳо шароити манзили, ки одам он ҷо ба дунё омада ба воя мерасад ва аввалин малакаи маҳорати зиндагиро аз худ менамояд, нақши бузург мебозад. Агар ҳавливу хона тозаву ороста, дару тирезаҳо покиза, ҷиҳози рӯзгор – мизу курсӣ, радиову телевизор, палосу қолинҳо, рафу ҷевонҳо бо тартиб ҷобачо гузошта шуда бошад, таъби сокинони он низ болида гашта, аз ҳар гӯшаи он як ҷаҳон лаззати эстетикӣ мегиранд.

Хонаву ҳавлиро мунтазам озодаву покиза нигоҳ дошта, дар мавридҳои зарурӣ асбобу анҷоми манзилро нав ва иваз кардан, онҳоро мувофиқи ранг ва намудашон аз нав ҷобачо гузоштан, асбобҳои равшанидиҳиро ба ороиши хона мувофиқ кардан барои баланд бардоштани завқи эстетикӣ аъзои оила, махсусан наврасон аҳамияти калон дорад. Бинобар ин ба ороиши манзил ҳамаро ва пеш аз ҳама, наврасонро ҷалб кардан лозим аст. Вале кӯшиш бояд кард, ки наврасон роҷеъ ба ороиши манзил ақидаи худро дошта бошанд. Волидон ва калонсолони хонадон ба онҳо ба тариқи машварат ёрӣ расонда, тарзи беҳтар ва барои ҳама қобили қабули корро ёфта тавонанд. Наврасон дар оила ба ҳама намудҳои фаъолияти меҳнатӣ ошно шуда, бо фарқ карда тавонистани ҳубу бад, зебову бетартибӣ, дилпазиру манфур тайёр мешаванд, аз ҳар кори кардашон, ки боиси эътирофу таҳсини калонсолон гардидааст, ба завқ меоянд ва ҳисси зебопарастияшон афзун мегардад.

Мушоҳидаҳо нишон медиҳанд, ки бархе аз соҳибхонаҳо вазифа ва тарзи истифодаи баъзе анҷомҳои рӯзгорро наметонанд. Масалан, мизи ошхонаро дар бисёр хонаҳо дар пештоқи меҳмонхона дидан мумкин аст, ҳол он ки чойи вай дар ошхона аст. Дар баъзе хонаҳо сервант ҳамчун анҷоми гаронбаҳо дар пешгоҳи меҳмонхона гузошта шуда, даруни он аз пиёлаву чойнику коса пур карда мешавад. Гоҳо мушоҳида мешавад, ки вақти ба хона омадани меҳмон соҳибхона чандин маротиба нишастагонро нороҳат гардонидида, аз назди онҳо гузашта, гоҳ пиёлаву чойник, гоҳ косаву қошуқ мегирад.

Аз ин сабаб вақти ҷобачо кардани ашъи рӯзгор дар хона ҳама ҷиҳатҳоро ба назар гирифтани лозим аст. Чи дар хонаи хоб, чи дар меҳмонхонаю ошхона анҷомҳо бояд ҷунун гузошта шаванд, ки барои истифода созгор бошанд ва зебу зинати ҳуҷраҳо афзоянд.

Барои тарбияи эстетикӣ фарзандон онҳо метавонанд дар оро додани ҳуҷра, ҷобачогузорию ашъи рӯзгор иштирок намоянд. Замоне, ки падар ё модар бо фарзандон дар ҳалли ин ё он масъала машварат менамояд, диққати онҳо ба кор ҷалб мегардад, онҳо ҳам масъулият ҳис карда, ақидаи ҳудро пешниҳод мекунанд. Бигзор фикри онҳо нодуруст бошад, волидон хайрхоҳона инро ба фарзандон асоснок карда, фаҳмонанд ва роҳи дурусти ҳалли масъаларо пешниҳод намоянд. Дар ҳолати қабул гардидани пешниҳоди фарзандон волидон ба онҳо таҳсин гуянд. Дар ҳар ду ҳолат ҳам ин иқдом хусусияти тарбиявӣ дорад. Таваҷҷуҳи фарзандон ба корҳои хона, зебоию ороиши манзил зиёд гашта, ҳудро дар ин кор масъул меҳисобанд.

Барои баланд бардоштани савии эстетикӣ анъанаҳои оилавӣ, ба монанди ташкили рақсу суруд дар ҷашнҳо, маъракаҳо ва дигар хурсандиҳои оилавӣ, тамошои асарҳои санъат, хондану муҳокимаи китобҳо, кинофилмҳо, намоишҳои телевизион ва ғайра нақши муҳим мебозанд. Вале дар ин бобат ҳадду меъёри заруриро нигоҳ дошта,

ба дараҷаи игроқ расондан мумкин нест. Ба он кӯшидан лозим аст, ки анъана ривочу раванқ ёфта, ба тарбияи наслҳо таъсири муфиди эстетикӣ расонад.

Бо мурури замон ва тақозои зиндагӣ анъанаҳо тағйир меёбанд. Чунончи як намуди либос муд шуда, ҷойи намуди дигарро мегирад. Вале муд баъзан ба дараҷаи бемаънигӣ мерасад, яъне ба ҷойи зебову шинам безебу номувофик меафтад. Бинобар ин ба муд аз ҳад зиёд пайравӣ кардан лозим нест. Либосро мувофик ба ранги пӯст, қаду баст, ҳатто касбу кор ва талаботи давра замон интиҳоб кардан аз рӯйи мақсад мебошад. Дар пӯшидани либос ба он бояд муваффақ шуд, ки либос шинаму зебо, ба синну сол ва фаслҳои сол мувофик бошад ва завқи эстетикӣ бахшад.

Қавонон бояд ба тарзи либоспӯшӣ таваҷҷуҳ намоянд. Ба либоси хонапӯшӣ, корӣ, мактабӣ ва ҷойравӣ диққат дода, ҳар либосро дар мавриди худ истифода намоянд. Намоиш додани дороии худ ҳангоми либоспӯшӣ, ба меҳмонӣ ва ё театру кино рафтан дар фарзандон ҳисси худбинӣ, такаббур ва дигар хислатҳои манфии инсониро пайдо мекунад.

Волидоне, ки оқилу хоксор ва дорои маданияти баланду таҷрибаи бойи зиндагианд, намегузоранд, ки фарзандони онҳо дар рӯҳияи худбиниву худнамоӣ тарбия ёбанд. Дар чунин оилаҳо завқи эстетикӣ ва дарки зебоипарастии фарзандон боз ҳам хубтар тарбия меёбад.

Саволҳо

1 .Зебои манзил дар чист?

2 .Аиёи рӯзгор ва хонаро чӣ гуна бояд ҷобачо гузошт?

3 .Тарзи дилкаш оро додани хонаро нақл кунед.

4 .Ақидае ҳаст, ки набудани мизу курсӣ дар хона ва ё хӯрокро ба даст хӯрдан нишонаи бемаданиятист. Фикри шумо дар ин бора чӣ гуна аст?

§16. МУНОСИБАТИ ЗАНУ ШАВҲАРИ ЧАВОН

Вақте ки ду чавон оила барпо мекунанд, хуб мешавад агар онҳо дар асоси муҳаббати тарафайн якдигарро интиҳоб карда бошанд. Дар ин ҳолат онҳо барои дарки ҳамсари худ вақту қувваву иродаи худро сарф намекунанд. Дар ҳолати баръакс, яъне агар ду наҷавон дар асоси пешниҳоди волидон оила барпо намоянд, он гоҳ маҷбур мешаванд, ки шахсияти якдигарро дуру дароз биомӯзанд. Онҳо бояд донанд, ки шахсияти ҳар як инсон аз хислатҳои мусбат ва манфӣ иборат аст. Одам бе камбудӣ намешавад. Ҳар як инсон камбудие дорад, вале на ҳар кас хислатҳои манфии худро медонад. Бинобар ин чавонон дар лаҳзаи ошкор намудани камбудии ҳамсари худ бояд донанд, ки ин хислат ислоҳшаванда аст. Шахс хислати манфии худро доништа, иродаи хешро муқобил гузошта, метавонад камбудии худро бартараф созад.

Дар рафти оиладорӣ чавонон камбудии якдигарро дида, набояд ба якдигар сухани дурушт гӯянд, балки баъзан гузаштҳо намоянд. Масалан, мард хӯроки сернамаки занашро хӯрда истода, боз таъриф намояд, ки «Азизам, чӣ хел хӯрокҳои бомаза мепазӣ!». Чунин сухани хуш ба занаш таъсир расонида, ўро маҷбур менамояд, ки таъми хӯроки пухташро бичашаду аз камбудиаи ӯ огоҳ шавад ва дар оянда бо тамоми маҳорат хӯрок пазаду шавҳарашро хурсанд кунад.

Дар ҳолати баръакс, яъне агар шавҳар камбудии занашро дида, суханҳои саҳт гӯяд, муносибаташон вайрон шуда, зан дар оянда наметавонад ва ҳатто намехоҳад, ки хубтару беҳтар рафтор ё амал намояд. Тадқиқоти равоншиносон исбот намудаанд, ки таъсири сухани «ширин» хубтар ва нишонрас мебошад. Барои гуфтани хислати манфии ҳамсар мебояд дар танҳои аввал се-чор хислати мусбати ўро номбар карда, баъд хислати манфияшро бигӯед. Масалан, «Азизам, ниҳоят қадӣ зебо, рафтори хуб дорӣ ва зани хушрӯҳастӣ, вале як камбудии ночизе дорӣ, ки каме хӯрокҳои

мепухтагиат сернамаканд». Аз чунин тарзи баёни камбудӣ ҳамсар намеранҷад. Ҳатто баръакс, ҳимматбаландии ҳамсарашро дида, кӯшиш менамояд, ки минбаъд мувофиқи табъи ҳамсараш хӯрок пазад.

Шарти асосии хушбахтии оила ишқу муҳаббат ва эҳтироми байниҳамдигарии зану шавҳар мебошад ва хеле муҳим аст, ки ин муҳаббат дар ҷараёни зиндагӣ бо рафтори нек, якдигарфаҳмӣ, таҳаммулпазирӣ ва хайрхоҳӣ таҳким баҳшида шавад. Аз ин рӯ ба навронадорон зарур аст, ки дар интиҳоби ҳамсар ботаҳаммул бошанд. Оиларо дар заминаи ишқу муҳаббати тарафайн, бошууруна ва огоҳона ташкил кунанд.

Бақои умр ва зиндагии оилаи навронадор, хушу хурсандии волидон ва хушбахтии навронодон ба бисёр омилҳои объективӣ ва субъективӣ вобаста аст. Оё навронодон соҳибхотӯрона, аз рӯйи меҳри поку бегаш ба висоли ҳамдигар расидаанд? Оё волидони онҳо аз тӯй розӣ ва тарафдори аҳду паймони навронодон буданд? Оё дар рафти тӯй ва издивоҷ касе норозӣ ва ба ҷизе даъвогар намондааст?

Агар ҳангоми бастани ақди никоҳ ҳамаи ин омилҳо риоя шуда, ҷиҳатҳои психологию маънавӣ ва ҷисмонӣ табъи дил бошанд, бешубҳа, зиндагиашон хушу хушам ва рӯзгорашон гуворо мегузарад.

Онҳо як умр барои ҳамдигар маҳбубу писандида, содиқ, якдилу якмаром мемонанд. Касе меҳри онҳоро коста ва садоқату тинати покашонро шикаста наметавонад.

Вале зиндагӣ қоидаву қонун ва талхияи шириниҳои худро дорад. Агар андаке фориғболиву бепарвой зоҳир гардад, ба сари одам мочароҳои зиёде омаданаш мумкин аст. Бинобар ин волидон бояд чун маслиҳатгар ва омӯзгори писандида ба фарзандон садоқати пок, хоксорию бурдборӣ (сабр), одамдӯстиву ростқавлиро талқин карда, онҳоро ба эҳтироми тарафайн, ҳурмат ва посдории хешовандони арӯсу домод ва риоя кардани анъанаҳои миллии оиладорӣ – шарму ҳаё, иффату покдоманӣ даъват намоянд. Касе, ки ин анъанаҳои

ачдодиро риоя мекунад, бегумон, як умр ҳаёти хушбахтона ба сар бурда, шахси азизу писандидаи халқ мегардад.

Инак, якчанд маслиҳатро пешкаши ҷавонон менамоем, ки дар ҳолати амалӣ гардидани онҳо дар муносибатҳои занушавҳарии онҳо самимият, ҳамдигарфаҳмӣ, меҳр меафзояд ва ҳаёти оилавиашон пурсаодату бегубор мегардад.

Дар китоби «Ҳазор ҳадис» чунин омадааст: «Чун зан ва мард бо якдигар бо ҷаҳми меҳру муҳаббат назар кунанд, Парвардигор ба сӯи онҳо ба назари раҳмат нигоҳ мекунад ва байнашон улфат пайдо гашта, ҷамъи гуноҳони эшон аз миёни ангуштон бирезад. Яъне ҳамсарон бо якдигар дар зиндагӣ он қадар наздику марбут (вобаста) бошанд, ки байни онҳо барои шахси савум ҷой набошад. Агар дар миёни зану мард чунин муҳаббат пойдор бошад, фарзанде, ки аз онҳо ба дунё меояд, соҳиби ҳусну одоби ҳамида мегардад».

Шарти дигари нигоҳ доштани муносибатҳои неки байни зану шавҳар даст кашидан аз усулҳои фармонфармой дар оила мебошад. Маълум аст, ки ҳар узви оила, зан ё фарзандон дар ин ё он масъала ақидаи худро доранд ва фикри онҳоро ба инобат нагирифтани ҳама вақт ҳукми худро гузаронидан вайрон кардани одоби оилавӣ мебошад. Мард, ки сарвари оила доништа мешавад, дар ҳолати мухталиф будани ақидаҳои аҳли оила бояд бо маслиҳат роҳи беҳтарини ҳалли масъаларо ёбад. Дар ин ҳолатҳо обрӯи сарвари оила коста намегардад, балки эҳтироми аҳли оила нисбат ба ӯ зиёд мегардад.

Агар сарвари оила бо дуғу пӯписа гапи худаширо гузаронад ва аҳли оиларо бо ҳукми раднопазир қор фармояд, дар байни вай ва аҳли оила дилхунукӣ пайдо мешавад. Дар ин вазъият ҳурмат аз байн меравад. Нисбат ба сарвари оила тарс пайдо мешавад. Тарс омили аз ҳамдигар дур гаштани одамони наздик мебошад. Дар чунин оила зану фарзандон бечунучаро амри сарвари оиларо иҷро менамоянд, фармонбардоранд, аммо дар байни онҳо самимият, ҳамдигарфаҳмӣ, меҳрубонию дилсӯзӣ вучуд

надорад. Таҳқири доимии аъзои оила ба ҷудой меорад. Зан аз чунин шавҳар ва фарзандон аз чунин падар дурӣ мечӯянд, азоби рӯҳӣ мекашанд.

Ин гуна рафтор ба одобу ахлоқи фарзандон таъсири бад мерасонад. Аз хона гурезону хонабозор мешаванд. Баъд аз мустақил шудан фарзандон кӯшиш мекунанд зудтар алоҳида зиндагӣ кунанд. Ба аёдати падару модар аҳён-аҳён меоянд, риштаҳои меҳру вафо канда мешавад. Баъзан падару модарон шикоят мекунанд, ки фарзандонашон ба аёдаташон кам меоянд, беҳабар аз он ки дар тарбияи фарзанд ҳудашон гунаҳкоранд. Ба ин муносибат Носири Хусрав гуфтааст:

*Ба нармӣ гар сухан ронӣ, ҳамерон,
Ки аз тезӣ ба ранҷ ояд дилу ҷон.*

Чавонон баъд аз ақди никоҳ, ки зану шавҳар мешаванд, дар зиндагии оилавӣ бояд яктану якдил, яъне дар ғаму хурсандии ҳамдигар шарикӯ ғамхор бошанд; муносибатҳои онҳо дар асоси боварии комил ба ҳамдигар бунёд гарданд ва аз ҳамдигар рози пинҳоне надошта бошанд. Агар марду зани чавон розеро аз ҳамдигар пинҳон доранду он роз ба воситаи каси дигар ба ғӯши онҳо расад, боварӣ ба ҳамдигар аз байн меравад ва сабаби бад гаштани муносибатҳои занашӯӣ мегардад, ки барқарор намудани он ранҷу заҳмати зиёдеро талаб мекунад.

Панди Хусрави Деҳлавӣ дар ин ҷо бисёр бамаврид аст, ки гуфтааст:

*Ба ростӣ маъруф шав, агар вақте
Дурӯге аз ту равад, ҷумла рост хонандаш.
На дар дурӯгзанӣ шуҳра шав, ки дар ҳама ҷо
Агарчи рост бигӯӣ, дурӯг донандаш.*

Равоншиноси маъруфи итолиёӣ Пол Турине дар ин бобат чунин мегӯяд: «...Ҳамсарон набояд сирру асрореро аз ҳамдигар пинҳон доранд, ки оқибати он зиндагонии занашӯӣ худро ба мухотира (хатар) андохтан аст.

Пинҳон сохтани корҳо, ҳатто агар бо беҳтарин ният анҷом гирад, бадтарин самаротро дар бар дорад».

Аз ин хотир дар муносибати заношӯӣ ростию ростқавлӣ бояд пешаи амал интиҳоб шавад. Ба ин муносибат донишманди тиб Закариёи Розӣ дар китоби «Тибби рӯҳонӣ» гуфтааст: «Аммо одами оқил худро ба чизе, ки оқибати он хавф дорад, чаро гирифтор кунад. Бинобар ин одами оқил ҳамеша чи дар сухан ва чи дар ирода ҳақгӯю ҳақпараст бошад».

Чизи дигаре, ки ба муносибати неки заношӯӣ раҳна мезанад ва оқибат метавонад ба чудой анҷом ёбад, рашк аст. Унсурулмаолии Кайковус дар «Насихатнома» дар бораи рашк навиштааст:

«Ва бикӯш, то вайро ғайрат (рашк) нанамой ва агар рашк хоҳӣ намудан, зан нахоҳӣ беҳтар бошад, ки занонро рашк намудан ба ситам то порсой омӯхтан бошад ва бидон, ки занони бадрашк мардонро бисёр ҳалок кунанд ва низ тани худро ба камтарин касе диҳанд, аз рашк ваҳмиёт ва бок надоранд. Аммо чун занро рашк нанамой ва бо вай дукиса набошӣ... вайро неку дорӣ, аз модару падару фарзанд бар ту мушфиқтар бошад ва ҳештанро аз вай дӯсттар касе мадон ва агар рашк намой, аз ҳазор душман душмантар бувад ва аз душмани бегона ҳазар тавон кард ва аз вай натавон...».

Мочароҳои беасоси шавҳар ё зани бадрашк кадрӯ қимати инсониро паст мезанад. Аз рашк мард ё зан бо дӯстон, ҳамкорон ва ҳатто ҳешу табори худ гоҳо метарсанд, ки суҳбат кунанд ё ба ҷое меҳмонӣ раванд. Мочароҳои доимӣ оқибат ба вайронии оила мерасонад.

Чунонки Фаҳриддини Гургонӣ гуфтааст:

*Набошад ҳеҷ занро рашк бар шӯӣ,
Ки шӯӣи рашкбар бошад балочӯӣ.*

Мард ё зан хоҳанд, ки оилаи худро ба вайронӣ набаранд, бояд ҳиссиёташонро идора карда тавонанд ва аз рӯзҳои аввал рашкро аз дил дур карда, ба ҳамдигар эътиқод пайдо намоянд.

Омили муҳимме, ки барои мустаҳкамии оила ва пойдории муносибатҳои дӯстонаи зану шавҳар зарур аст, ин меҳрубонӣ ва таваҷҷуҳ зоҳир кардан нисбат ба якдигар мебошад. Агар зану шавҳари ҷавон нисбат ба кору бор, саломатӣ ва авзои рӯҳии ҳамдигар бепарво бошанд, ин боиси кандашавӣ ва сусти шудани муносибатҳои дӯстона ва муҳаббату садоқати онҳо мегардад.

Вакте ки зану шавҳар ба ғаму андух, ноомадҳои кору зиндагӣ ва хурсандии ҳамдигар шариканд, ин шаҳодати устувории меҳру муҳаббати онҳост. Ва замоне зану шавҳар мебинанд, ки мавриди муҳаббату таваҷҷуҳи ҳамдигаранд, риштаю пайвандҳои ишқу муҳаббат ва дӯстии онҳо боз ҳам мустаҳкам мегардад.

Олими итолиёӣ Пол Турине дар ин бобат мегӯяд:

«Касе, ки муҳаббат дорад, дигаронро мефаҳмад ва касе, ки мефаҳмад, нисбат ба дигарон муҳаббат дорад. Оне, ки муҳаббати дигаронро нисбат ба худ эҳсос мекунад, мутмаин эҳсос хоҳад кард, ки миёни ӯ ва дигарон тафохум (ҳамдигарфаҳмӣ) вучуд дорад».

Фаридуddини Аттор низ ба ҳамин масъала ишора намуда гуфтааст:

*Гар туро ҳар кас, ки ёри ғам бувад,
Рӯзи шодӣ ҳам бипурсаи, зинҳор!*

Дар зиндагӣ ҳолатҳои руҳ медиҳанд, ки инсонро болида ва ё рӯҳафтода мегардонанд. Дар эҷоди муносибати сазовор бо авзои оила, таъмини фазои орому осуда ва баланд гузоштани ҳурмату эҳтиром нақши асосиро падару модар ва зану шавҳар мебозанд. Муносибат ва рафтори наку беҳтарин роҳ барои хушбахтӣ, эҳтироми волидону зану шавҳар, бар-тараф намудани муноқишаю мочароҳои оилавӣ аст.

Бо меҳру муҳаббати хосса арҷ ниҳодан ба хирад ва кирдорҳои шоистаю накуи ҳар авзои оила падидаи хуб аст. Масалан, олим Хун Тсзичен сабаби асосии ҳаёти солихро дар хирад ва хирадмандӣ медонад: «Хирадмандон ба ҳама

дилписанданд. Инсони бохирад муноқишаро боақлона рафъ месозад. Донишмандон ҷавобаланд намешаванд. Ин гуна инсонҳо монанди асаланд, ки дар ҳӯрок меъёри кифоя доранд».

Вале, мутаассифона, дар бархе аз оилаҳо нофаҳмӣ, беҳурматӣ, нофармонии зан ё шавҳар ба насихату суханони пандомези волидон мушоҳида мегардад.

Дар рӯзҳои аввали зиндагии навхонадорон ба ҳар узви оила ҳиссиёти нави меҳрубонӣ, ғамхорӣ, шавқ, ҳисси кунҷковӣ ва майли дӯстдорӣ ба якдигар пайдо мешавад. Ин ҳиссиёт хуб аст, вале агар бо низоъ омехта гардад, он ба якдигарнофаҳмӣ, норозигии рӯйирост, эродҳо ва пичингҳо табдил меёбад. Чунки ҳар шахс бояд як муддати муайяни ба ҳам мутобиқшавиро паси сар кунад. Ин аз масъулият, хоҳиш ва маҳорати ҳал кардани ҳолатҳои низоъ ва кӯшиши ҳамдигарфаҳмӣ вобаста мебошад.

Дар бисёр ҳолат занон сабабгори ба вучуд омадани муноқишаҳо мегарданд. Зеро дар баробари пайдо шудани баҳси зану шавҳар садои худро ба шавҳар боло мекунад, ки ин усули муносибат, махсусан барои мардони тоҷик, писанд нест. Зеро дар ҳонадони тоҷик падарсолорӣ ҳукмрон аст. Аз ин рӯ аз ҷониби занон зоҳир гаштани беҳурматӣ нисбат ба мард дар ҳар маврид маҳкум карда мешавад.

Муносибати самимонаю эҳтиромона ва мусолиҳатомезу хушбинонаи зану шавҳар ва бо ризогии ҳамдигар қору амалеро анҷом додан асоси хушбахтии ҳонадон ва тарбияи хуби фарзандон аст.

Саволҳо

- 1. Кадом сифатҳои ҳамсолони худро беиштар қадр мекунад?*
- 2. Кадом муносибатҳоро дар муомилаи зану шавҳар зарур медонед?*
- 3. Зери ибораи «Оилаи хушбахт» чиро мефаҳмед?*
- 4. Падарсолорӣ чӣ маънӣ дорад?*

§17. МУНОСИБАТ БО ПАДАРУ МОДАР ВА ДИГАР АЪЗОИ ОИЛА

Эҳтироми падару модар ва дигар аъзои оила яке аз шартҳои муҳимми пойдории оила, таъмини оромии осудагӣ, муҳити солиму мусолиҳатомез ва фазои хушбинона дар оила мебошад. Аз ин рӯ арӯсу домод падару модари ҳамдигарро бояд дӯст доранд, маслиҳатҳои муфиди онҳоро сармашқи зиндагӣ ва рӯзгори хеш қарор диҳанд. Дар ин ҳолат метавон мутмаин буд, ки оила пойдору бобақо хоҳад шуд. Ҳурмати падару модар, падаркалону модаркалон ва дигар аъзои оила яке аз арзишҳои қадима ва беҳтарини оилаи тоҷикон буда, дорои ҷанбаи ахлоқию тарбиявӣ мебошад. Ҷавонон дар назди онҳо бо эҳтиром ҳарф зада, кӯшиш мекунанд, ки бо суҳан ё амалу рафтори ночое хоҳири онҳоро озурда нагардонанд. Аз онҳо барои пешбурди зиндагии оила маслиҳату машварат пурсида, андешаи онҳоро, ки аз таҷрибаи рӯзгор баҳраваранд, баҳри рафъи мушкilotи оилавии худ истифода мебаранд. Баъзан барои эҳтироми онҳо аз манфиатҳои шахсии хеш гузашт мекунанд.

Аммо дар зиндагӣ гоҳо чунин ҳам мешавад, ки осмони софи бахти оилавино абрҳои тираи хусумату мочароҳо фаро мегирад ва зиндагии ширини тамоми аҳли оиларо талх мегардонанд. Сабаби ин мочаро ва хусуматҳо, одатан, аз муносибатҳои арӯсу хушдоман оғоз меёбанд. Донишманди тоҷик Аҳмади Дониш дар рисолаи «Дар одоби никоҳ ва баёни хусумати модаршӯ» зиддияти хушдоману арӯсро чунин шарҳ медиҳад: «Модар муддаии ин аст, ки «фарзанд қитъаи гӯште заифу очиз буд, ки ба саяю тавачҷуҳ ва тарбияти ман рушду камол ёфта ва бисе айёми мутаваотир, (пайиҳам) ва аъвоми мутаоқиб (солҳои пай дар пай) шабҳо ба рӯз ва рӯзҳо ба шаб овардаам ва дар тарбияташ хунҳо ошомидам ва барои талаб ва хавфи талафи ӯ басо ба кӯчаю бозор давида. Ҷазои ин эҳсон ҷуз ин нест, ки саранҷом фатқу ратқи (идорақунӣ) мақоми фарзанд ба дасти ихтиёри ман

бошад ва ӯ бе савобдид ва маслиҳати ман набояд, ки даме об биёшомад».

Ва зан муддаии ин аст, ки «домани ин мард ба чанг овардаам ва худро ба забунӣ ва ходимӣ ба хидмати вай дода ва аз ҳама ҳешу ақрабо чудо гашта ва тарки ҳама гуфта ва савдою муомилаи умр ихтиёр намуда. Сазои ин тафвиз (супурдан) ва тамсил ғайр аз ин нест, ки калиди ҳаллу ақди абвоби дахлу харчи мард дар қабзаи ихтиёри ман бувад. Ва чун ин ду даъвӣ ба ҳамдигар муориз (мухолиф) аст ва асли хусумат аз ин ҷост ва чун асл бишнохтӣ, бидон, ки фуруоти он ҳама савғо бошад».

Маълум аст, ки хусуру хушдоман ба хотири писарашон арӯсро ҳамчун фарзанд дӯст дошта, ӯро ҳамчун узви оилаи худ қабул мекунанд. Зиндагӣ пастиву баландиҳо дорад. Дар лаҳзаҳои душвори ҳаёт агар арӯс аз онҳо маслиҳат пурсад, самимияту хайрхоҳии онҳо боз ҳам бештар мегардад. Чунончи Ҳофизи Шерозӣ фармудааст:

*Пирон сухан зи таҷриба гӯянд, гуфтамат,
Ҳон, эй писар, ки пир шавӣ, панд гӯиш кун.*

Оре, баъд аз сипарӣ гаштани муддати муайян арӯс ба адои қорҳои рӯзгор шурӯъ мекунад. Агар арӯс дар оилашон аз падару модар тарбияи нек гирифта бошад, дар хонаи шавҳараш низ эҳтироми калонсолонро ба ҷо меорад, ҳамсари худро дӯст медорад ва иҷрои қорҳои рӯзгор дар оилаи нав ба ӯ мушкилие пеш намеорад. Дар чунин оилаҳое, ки арӯс қорҳои худро бо розигии хушдоман ва дигар калонсолони оила анҷом медиҳад, барои норозигию мочароҳо асосе ҳам намемонад. Хусуру хушдоман муҳаббату эҳтироми арӯсро нисбат ба худ эҳсос мекунанд, меҳри онҳо ҳам ба арӯс меафзояд. Дар масъалаи ҳурмату эҳтиром Фаридуддини Аттор гуфтааст:

*Дар ҷавонӣ дор пиронро азиз,
То азизи дигарон бошӣ ту низ.*

Фарзандоне, ки дар асоси анъанаҳои неки милли ва панди бузургон тарбия ёфтаанд, дар рӯҳияи инсондӯстӣ, эҳтироми калонсолон, самимият ва қадрдонӣ ба камол мерасанд. Эҳтироми арӯс ба хусуру хушдоман ва муносибати шавҳар ба волидони ӯ риштаи дӯстии ҳар ду оиларо мустаҳкам карда, омили зиндагии хушбахтонаи ҷавонон мегардад.

Гоҳ аз муносибати носозгори арӯсу хушдоман низоъ ва мочароҳо бармехезанд, ки сабаби нотинчию малоли хотири тамоми аҳли оила мегардад. Чунин мочароҳо дар натиҷаи якравии арӯс, беҳурматӣ ба хушдоман ва аъзои оила сар мезанад.

Модар ки то омадани арӯс қадбонуи хона буду ҳама кор бо маслиҳати ӯ анҷом меёфт, мебинад, ки арӯс дар хона ҳукмронӣ мекунад аз вай маслиҳате намерасад, озурдахотир шуда, ба ғазаб меояд ва норозигии худро бо кинояву ситеза ба арӯс изҳор мекунад. Агар арӯс хатои худро фаҳмида, бо нармаӣ узр хоҳад, ки бо ин амалаш фикри малол қардани хотири модарро надошт, шояд бо ҳамин низоъ аз байн бардошта шавад. Аммо агар арӯс дар рӯҳияи худхохию худбинӣ тарбия ёфта бошад, кӯшиш мекунад гапашро гузаронад. Бо ин рафтор оташи ғазаби хушдоман боз ҳам афзуда, дар оила ҷазои ноором ба вучуд меояд. Арӯси беандеша мустақилияти худро намоиш дода, бе маслиҳати хушдоман меҳмон даъват кунад, ба меҳмонӣ равад, норозигии хушдоман аз арӯс меафзояд. Аз амалҳои нодурусти арӯс ба писараш шикоят мекунад. Ҳамин тариқ, алангаи оташи хусумати арӯсу хушдоман баланд мешавад.

Аз зиддияти арӯсу хушдоман бештар шавҳар азият мекашад, чунки вай дар байни ду оташ мемонад: аз як тараф, модар, ки намехоҳад дили ӯро ранҷонад, аз дигар тараф ҳамсараш, ки ӯ ҳам барояш азиз аст. Оқибати ин мочароҳо ба он оварда мерасонад, ки писар ё ба хотири модар аз ҳамсар ва ё ба хотири ҳамсар аз волидон ҷудо мешавад.

Саволҳо

- 1. Дар мочароҳое, ки байни арӯсу хушдоман сар мезананд, аксаран киро айбдор медонед?*
- 2. Арӯс бо хушдоман чӣ тавр бояд рафтор кунад, ки оромии оила пойдор бошад?*
- 3. Зан ба шавҳар шарт мегузорад, ки ҳамроҳи хусуру хушдоман зиндагӣ қардан намеҳаҳад ва падару модар намеҳаҳанд, ки писариш аз онҳо ҷудо зиндагӣ кунад. Ба фикри шумо ин мочароро чӣ гуна бояд ҳал кард?*

§18. ТАРБИЯИ ОИЛАҲОИ ҶАВОН ДАР РӯҲИЯИ МЕҲМОНДОРӢ ВА МЕҲМОННАВОЗӢ

Тоҷикон чун ҳама халқҳои Шарқ бо меҳмоннавозӣ ва валинеъматияшон дар ҷаҳон ном баровардаанд. Ҳар касе боре вориди хонадони тоҷикон гардидааст, як умр меҳмоннавозии онҳоро фаромӯш намекунад. Воқеан, халқи мо меҳмонро атои Худованд мешуморанд ва ўро азизу муътабар медонанд. Пирони рӯзгордидаву корозмуда мудом таъкид мекунанд, ки заминро хонаатро фурӯш, тамоми амволи рӯзгоратро ба гарав гузор, вале хоҳири меҳмонро пос дор. Боз мегӯянд, агар ягон чизи дар бисотат буда ба меҳмон писанд ояд, ба вай бубахш. Иzzату эҳтироми меҳмон аз остонаи даромади хона оғоз мешавад. Соҳибхона ўро хоҳ шиносаду хоҳ не, бо суханони самимиву хуш истикбол гирифта, ҳолпурсӣ мекунад, «хуш омадед» мегӯяд, барори корашро меҳаҳад, аз хешу табор ва ҳамдиёронаш пурсон шуда, зуд ба дасташ об рехта, ҷойи нишаст нишон ме- диҳад. Ба суолҳои ба хушнудӣ ҷавоб мегардонад, табассум мекунад. Дар сурати пурсидани шахсони ғоибӣ хонадон ё суханро моҳирона ҷойи дигар мебарад ва ё «ҳамин ҷой», «ҳозир меояд», «ҳоло даъват мекунам» гуфта, дар хона набуданашро вонамуд намекунад. Вагарна меҳмон аз набудани одами даркориаш

мушавваш шуда, худро ноҳинчор ҳис мекунад. Соҳибхонаи оқил ба хотири меҳмон чолокона дастархон паҳн карда, меҳмонро бо хӯрок зиёфат мекунад. Фаридуддини Аттор дар ин маврид гуфтааст:

*Меҳмон гар оядат аз хосу ом,
Пеши ӯ мебояд овардан таом.*

Ҳангоми пешвоз ва қабули меҳмон асло сир бой додан даркор нест, ки ӯ ношинос, нохонда аст. Барои поси хотири меҳмон ғаму ҳасрати хешро фурӯ бурда, худро хушу хурсанд вонамуд кардан фазилат аст. Беҳуда нагуфтаанд, ки «соҳибхонаи оқилу доно пеши меҳмон пишакашро пишт намегӯяд». Басо хуб мебуд, ки дар ҳузури меҳмон зану шавҳар, додару хоҳар ва падару модар бо ҳамдигар самимона муносибат кунанд, хушнудона ҳоли меҳмонро пурсанд ва ба хизматаш омодагӣ зоҳир кунанд. Дар хотир бояд дошт, ки меҳмон аз хурсандии бепоён ё аз меҳру муҳаббати пок нисбат ба шумову аҳли хонадонатон ё аз ғами гарону арзу ниёзи таъҷилӣ ба дари шумо меояд. Ба вай меҳрубонӣ кунед, то ноумед нашавад. Ҳар касе, ки меҳмонро пазируфта ба вай меҳрубонӣ кунад, худ рӯзе ба қараму илтифоти вай хоҳад расид. Яке аз фазилатҳои инсонии бофарҳанг риояи одоби муоширату меҳмонавозии ӯст.

Эҳтироми меҳмонро доништан вочиб аст, аммо меҳмон ҳам бояд қадри худро донад. Дар «Наҳҷ-ул-ҳидоят» омадааст: «Бар меҳмон раво набошад, ки он қадр иқомат намояд, то мизбонро ба танг оварад».

Алии Сафӣ ин нуктаро таҳлил намуда, дар «Одоб-ул-асҳоб» овардааст: «Пайғамбар фармуда, ки раво нест ҳеч мусулмонро, ки иқомат кунад наздики бародари муъмини худ то ба ҳадде, ки вайро дар гуноҳ андозад, яъне чун мизбон аз меҳмон ба танг ояд, ҳароина аз суҳбати вай мутанаффир шавад ва ин гуноҳ аст, ки касе аз бародарони худ мутанаффир бошад, пас гӯё меҳмон вайро дар гуноҳ афканад».

Аз ин мулоҳизаҳо хулосае бармеояд, ки эҳтироми меҳмон вочиб аст, аммо меҳмон ҳам бояд ҳадди ҳақшиносиро донад ва меҳмонию вай бар зарари мизбон набошад.

Бо гузашти айём ҷамъият пеш рафта, дар меъёрҳои ахлоқӣ низ баъзе дигаргуниҳо ба амал меоянд.

Аз ҷумла, дар расму русуми меҳмондорӣ низ дигаргуниҳо ворид мегарданд. Акнун дар шаҳру ноҳияҳо меҳмонхонаҳои замонавӣ мавҷуданд, ки мусофирон метавонанд дар он ҷо муддати дилхоҳашон зиндагӣ кунанд. Чунин тасодуф хеле кам мешавад, ки мусофире бе сарпаноҳ монад. Аммо панди бузургон оид ба меҳмон ба мо бояд меъёри одобу ахлоқи неки инсонӣ гардад ва дар ҳолати дучор омадан бо чунин тасодуф дар асоси суннатҳои миллӣ ва панди бузургон амал намоем.

Хешу табор, ёру дӯстон, ҳамкорон ба хонаҳои ҳамдигар рафтуомад мекунанд. «Меҳр дар чашмаст» – меғӯяд халқ. Дар натиҷаи рафтуомад меҳру муҳаббати хешу табор меафзояд, ҳамсоягон, ёру дӯстон ба ҳамдигар наздиктар мешаванд. Ҳангоми рафтуомад хешу акрабо, дӯстон фарзандони худро ҳамроҳ мебаранд. Фарзандони онҳо ҳам бо ҳамдигар ошно мешаванд ва робитаи хешутаборию дӯстии волидонро идома медиҳанд. Ғайр аз ин, фарзандон ҳангоми бо волидон ба меҳмонӣ рафтан аз онҳо тариқи меҳмоннавозӣ, одоби муошират ва муносибатҳои неки дӯстиву хешутабориро меомӯзанд.

Хешу табор, дӯстони наздики хонадон ба хонаи ҳамдигар бе даъвати махсус ҳам метавонанд меҳмон шаванд, чунки мақсади онҳо дидорбинию аз аҳволи ҳамдигар бохабар шудан аст. Гоҳо ба маслиҳате ба назди якдигар мераванд. Чунин ташрифи меҳмонон омодагии махсус ва харочоти зиёдеро талаб намекунад. Албатта, соҳибхона онҳоро бо чехраи кушод ҳамчун меҳмони азиз пазирай намуда, дар наздашон дастархон мекушояд. Неъматҳои бехтарине, ки дар хона ҳаст, ба дастархон мегузорад, қоидаҳои меҳмоннавозиро ба ҷо меорад ва ҳангоми рафтанишон ҳамчун

меҳмон гусел мекунад. Соҳибхона дар ҳар вазъияте, ки бошад, зинҳор бояд хафагӣ ё норизоии худро аз омадани меҳмон вонамуд накунад. Носири Хусрав дар ин бора мегӯяд:

*Чу меҳмон оядат, дилиод мебош,
Зи ҳар банду ғаме озод мебош!*

Ҳар хонадон вобаста ба ин ё он муносибате ҷашнҳои махсусе дорад, ки онро дар ҳалқаи ҳешу табор ва дӯстони оила мегузаронад. Дар ин мавридҳо пешакӣ омодагӣ мебинанд. Дастархонро бо мева ва нӯшу неъматҳои гуногун пур мекунанд. Хонаро оро медиҳанд. Дар чунин ҳолатҳо меҳмононро соҳибхона пешакӣ даъват мекунад. Ба чунин даъват меҳмонон бояд дар вақти муайяншуда расида оянд ва аз рӯйи одоб фарзандони хурдсол ва рафиқонашонро, ки даъват нашудаанд, ҳамроҳ нагиранд. Зеро мизбон мувофиқи шумораи меҳмонҳои даъваткардааш ҷой омода мекунад.

Соҳибхона меҳмононро дар назди дарвоза ё даромади хона бо хушнудӣ истиқбол намуда, ба хона медарорад. Баъд аз ҳозир шудани ҳамаи меҳмонон аҳли хона бояд бо чехраи кушод хидмати онҳоро ба ҷо оранд, чунки оқилон гуфтаанд: «Чехраи кушодаи мизбон сабаби кушоиши иштиҳои меҳмон аст».

*Чун мушарраф шавӣ ба меҳмоне,
Ҳар чӣ дорӣ, фидои меҳмон кун!*

Мардуми моро одат шудааст, ки барои меҳмон анвои (навъҳои) беҳтарини хӯрданию нӯшиданиро муҳайё месозанд. Аммо меҳмонро зарур аст, ки дар истеъмол ва нӯшидан низ меъёрро донад ва худро бисёр гурусна вонамуд накунад. Мизбон низ бояд дар хӯрдану нӯшидан дақиқкор бошад. Кӯшиш намояд, ки меҳмон худро озод ҳис карда, аз

анвои хӯрданию нӯшиданӣ, ки болои дастархон аст, бемалол истифода намояд.

Дар меҳмонӣ мавзӯи суҳбат бояд аз доираи одобу ахлоки ҳамдигар берун набарояд, баҳсу мунозира нашояд. Аз гуфтани латифаҳои бешармона ва шӯҳихое, ки метавонад сабаби ранчиши хотири ҳозирин гардад, худдорӣ бояд намуд. Камолиддин Биноӣ дар мазаммати ҳазлҳои бечо гуфтааст:

*Эй бародар, ба ҳазл мақшо лаб!
В-ар қушӣ, мағӯй ҷуз ба адаб!
Ҳазл беобрӯӣ орад бор,
Обрӯро марезу ҳазл гузор!*

Мусиқию суруд, муносибати дӯстонаю самимии ҳозирин ва меҳмоннавозии соҳибхона меҳмононро шод менамояд.

Баъд аз хотимаи зиёфату суҳбат меҳмонон иҷозати рафтан мепурсанд. Мизбон ба хоҳиши меҳмонон бояд мамониат накунад ва меҳмононро то дари хона гусел намуда, бо тамоми рафтору гуфтори худ аз ташрифи меҳмонон миннатпазирӣ ва хушнудии худро нишон диҳад. Чунонки шоир гуфтааст:

*Шуд мунаввар аз қудуми дӯстон қошонаам,
Хона фонуи асту меҳмон шамъу ман парвонаам.*

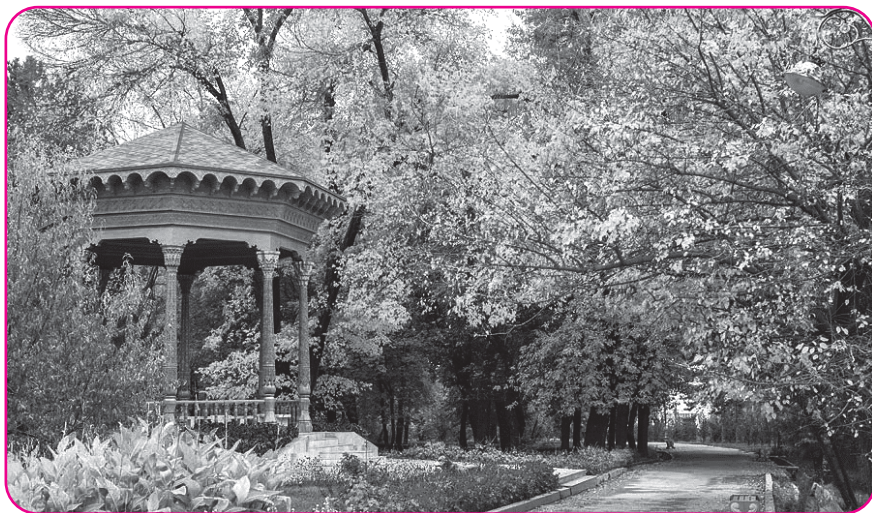
Саволҳо

1. Чаро меҳмонро атои Худо меғӯянд?
2. Оё бе даъват ба меҳмонӣ рафтан мумкин аст?
3. Бо меҳмони ношинос чӣ гуна бояд муносибат намуд?
4. Дар ҳузури меҳмон чӣ гуна рафтор менамоянд?
5. Меҳмондорӣ дар шаҳр аз меҳмондорӣ дар деҳот бо кадом хусусиятҳо фарқ мекунад?

§19. МАДАНИЯТИ САЙРУ ГАШТ ВА ИСТИРОҲАТИ ОИЛАҲОИ ҶАВОН

Сайру гашт ва истироҳат низ як ҷузъи маданият буда, дар асоси меъёрҳои ахлоқӣ ба танзим дароварда мешавад. Ҳар як оилаи солим дар баробари қору ғайолият, барои сайру гашт ва истироҳат низ вақт ҷудо менамояд. Истироҳат, сайру гашт ба одам рӯҳи тоза ва қуввати ҷисмониву маънавӣ мебахшад. Фақат онро дурусту оқилона ташкил карда тавоништан лозим аст, ки дар лаҳзаи зарурӣ аз ҳастагӣ раҳо созад. Дар ин хусус бучети оила, ташкилу тақсими мулоҳизакоронаи он мақоми басо муҳим дорад.

Албатта, фароғату истироҳат бо хароҷоти моддӣ алоқаманд аст. Масалан, дар лаҳзаи бекорӣ ва ё ҳастагӣ ба рӯйи ҳавлӣ, пешайвон баромада нафаси тоза кашидан, беҳи гулҳоро нарм карда об рехтан, аз нақҳати гулҳо, покии баргу пояҳо лаззат бурдан ҳам истироҳат аст. Дар гулгашти боғу хиёбонҳо сайру гашт кардан ҳам истироҳат аст. Он ба тан қувват бахшида, ҳастагии инсонро рафъ месозад. Рафтан ба театру осорхонаҳо, кинотеатру намоишгоҳҳо ва дигар ҷойҳои тамошобоби маҳалли зист низ истироҳат аст, ки сарфу харҷи зиёдро талаб намекунад.

Дар ҳалқаи хонавода таҷлили идҳои оилавӣ – чаш- ни ақди никоҳ, зодрӯз, хатми мактабу донишгоҳ, гусел ба хизмати ҳарбӣ ва амсоли ин низ як навъ дилхушиву истироҳат ба ҳисоб меравад. Ҳамаи ин чорабиниҳо бояд сарфакорона, бе харчи зиёдатӣ гузаронида шаванд. Мутаассифона, баъзе оилаҳо ҳангоми гузаронидани ин гуна маъракаву маросимҳо ба исрофкорӣ ва харчи беҳуда роҳ дода, ба бучети оила зарар меоранд.

Истироҳат мафҳумест, ки маънои васеъ дорад. Оромона шунидани барномаҳои радиову тамошо кардани намоишномаҳои телевизион ҳам истироҳат аст.

Вале дар урфият мегӯянд, ки «шунидан кай бувад монанди дидан». Ҳар шахсе, ки дар ин ё он соҳа ифои вазифа менамояд, соле як маротиба ба рухсатии меҳнатӣ ҳақ дорад. Ташкилотҳо ва ҳазинаҳои ҷамъиятӣ барои истироҳат ва муолиҷа дар истироҳатгоҳҳо ва ороишгоҳҳо бо нархи арзон парвона (путёвка) медиҳанд ва ё ба шаҳрҳои таърихии мамлакат ва кишварҳои хориҷӣ саёҳат ташкил менамоянд.

Барои чунин сафар ва сайрҳои мақсадноку тӯлонӣ ҳатман пасандози оилавӣ ба кор меояд. Шахсони алоҳида аз ҳисоби ҳамин пасандозҳояшон мувофиқи салоҳидиду имконияташон дар ҷойҳои дилхоҳи хеш истироҳат мекунанд. Ба чунин истироҳати мақсаднок баъзан тамоми аъзои оила ва ё бо навбат сафар мекунанд. Ҳар як сафари берун аз маҳалли зист ба одам як ҷаҳон таассурот ва хотироти неқ мебахшад. Ҳар бор онро ба хотир оварда ба дигарон ҳикоя кардан ҳам инсонро шоду болидахотир менамояд.

Сайру гашти берун аз шаҳр, тамошои нафосату назокати табиат, лаҳзаҳои бофароғат дар соҳили дарё, кӯҳҳо, махсусан, сайри кӯҳсори сарсабзи Тоҷикистон, шунидани хониши кабк, булбул, тамошои ҳаракати моҳиҳо дар оби мусаффо аҷаб кайфияте доранд. Одам дар ин лаҳзаҳо аз ҳар чизи дидаву шунидааш як ҷаҳон фараҳ бурда, бегумон, худро як ҷузъи таркибии табиати нотақрор эҳсос мекунад ва ба маънии томаш зебогии табиатро дарк намуда, гумон

мекунад, ки ҳар захму осебе, ки ба табиат расондаанд, захмест дар вучуди ӯ.

Тамошои шаҳрҳои бостонӣ ба кас як ҷаҳон ҳаловат бахшида, донишу ҷаҳонбинии ӯро меафзояд, бо маданияту анъанаҳои мардумӣ ошно мегардонад, барои пайдо кардани дӯстони нав мусоидат менамояд.

Ҳусайн Воизи Кошифӣ дар «Футувватномаи султонӣ» ном асараш ғоидаи сафарро номбар карда, аз ҷумла мегӯяд: «Аввал, сиҳатии бадан... ва сабаби сиҳат табдили ҳаво бошад ва риёзати аъзо, ки ҳаракат мучиби (боиси) таҳлили баъзе рутубати фазлӣ аст... Сеюм, рафъ шудани қоҳилӣ (танбалӣ) аст, ки одамии ҳар гоҳ дар як ҳолат бошад, касолат (сустӣ) бар ӯ ғолиб мешавад...

Ҷаҳорум, маҳв шудани ғам ва ҳам малолат (озурдадилӣ), ки ҳарчанд касе малул бошад, чун ба сафар берун равад, албатта, аз андух зоил (маҳв) мегардад... Панҷум, одоби мутафарриқа (гуногун) аз ҳар тоифа дидан ва ёд гирифтани... ».

Аҳли оила, умуман, ҳар шахс баъд аз як ҳафтаи меҳнати пурсамар метавонад рӯзҳои истироҳаташро бофароғат гузаронад. Дар тамоми шаҳру ноҳияҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон мавзёҳои сайру гашт, театру кинотеатр, боғҳои истироҳатӣ мавҷуданд ва аҳолии метавонад аз он ҷойҳо истифода барад. Файр аз ин, рӯзҳои истироҳатро барои дидорбинии хешу ақраба ва ёру дӯстон истифода бурдан мумкин аст.

Вақте ки шахс ба меҳмонӣ ва ё сайру гашт равона мешавад, мувофиқи он либос меپӯшад. Маълум аст, ки ҳар як халқ либоси миллии худро дорад. Махсусан, дар либоспӯшии мардон тағйироти кулӣ ба вучуд омадааст ва мардон чи дар шаҳру чи дар деҳот либоси расмиро ҳамчун либоси маъмулии худ қабул кардаанд. Занҳо бошанд, ҳам либоси расмӣ (хусусан дар шаҳрҳо) ва ҳам либоси миллиро истифода мебаранд.

Барои меҳмонӣ ва сайру гашт, одатан, либоси идона

мепӯшанд. Либос бояд чунон интиҳоб гардад, ки ба шахс зебанда бошад. Ба ҷавонмардон костюму шими якранг ва куртаи сафед бештар мезебад. Туфлӣ ҳам бо ранги костюм бояд мувофиқат кунад. Барои занони ҷавон ва духтарон либоси миллии тоҷикӣ хеле зебанда ва шинам мебошад. Омехта намудани либоси аврупоӣю миллий, масалан, куртаи аврупоӣ бо пойчомаи миллий ва туфлиҳои пошнабаланд шаҳодати маданияти пасти либоспӯшӣ мебошад. Ҳар зани ҷавон ва духтар бояд ба қадду қомат ва ҷисми худ либоси миллии мувофиқ пӯшад. Дар истифодаи рангу бор ва ороиши мӯй бояд занону духтарон зиёдаравӣ накарда, як меъёри муайян дошта бошанд.

Гоҳо дар кӯчаҳои шаҳр духтарону занони ҷавон дучор меоянд, ки аз истифодаи рангу бори беандоза симои аслии онҳо шинохта намешавад. Оре, лабҳои аргувонӣ, рухсораҳои алвонӣ, миҷгонҳои сунӣ ва ҷашми сабзу осмонӣ диққати ҳар роҳгузарро ҷалб мекунад, вале ин тавачҷуҳ на ба зебоии онҳо, балки ба завқи пасти эстетикӣ онҳо мебошад. Зебоии инсон дар ҳусни табиӣ вай мебошад ва надоништа истифода бурдани рангу бор он ҳусни табииро коста мекунад. Ҳофизи Шерозӣ чӣ хуб гуфтааст:

*Зи ишқи нотамоми мо ҷамоли ёр мустағнист
Ба обу рангу ҳолу хат чӣ ҳоҷат рӯйи зеборо?*

Сайру гашт дар хиёбонҳо ва ҷойҳои ҷамъиятӣ қоидаҳои ҳудро дорад ва иҷро намудани онҳо нишонаи маданият ва боодобии инсон аст. Мувофиқи қоидаи муқарраршуда агар зану шавҳар ҳамроҳ ба сайру гашт баромада бошанд, мард бояд аз тарафи чап занро равад.

Дар кӯча бо ҳамдигар бо овози баланд ҳарф задан, хандидан ва ба ҳар марду зани роҳгузар ҷашм духтан аз рӯйи одоб нест. Баъзан ҳамин нигоҳҳои бечӯ барои зан ё марди бадрашк сабаби мочаро мегардад. Чунонки Саъдии Бузургвор гуфтааст:

*Дилороме, ки дорӣ, дил дар ӯ банд,
Дигар чаши аз ҳама олам фурӯ банд.*

Агар вақти сайру гашт шиносро бо ашхоси ношинос дучор омадед, салом гуфта гузаред. Агар худӣ шиносатон аз рафиқонаш чудо шуда аз шумо аҳволпурсӣ кунад, суҳанро дароз накунед, чунки ӯро рафиқонаш интизоранд. Ҳангоми суҳбат худро ба канои роҳ гиред ва ба ҳаракати дигарон ҳалал нарасонед.

Ҳангоми сайру гашт яхмос, самбӯса ва ё ягон чизи дигар хӯрданӣ бошед, онро дар канои роҳ ё беҳтараш дар ягон ҷойи махсус таъйиншуда истеъмол намоед. Роҳравон чизе хӯрдан аз рӯи одоб нест.

Агар зану шавҳар ба кинотеатр ё театр рафтани бошанд, бояд дар вақти муайяншуда ҳозир шаванд, чунки дер омадани онҳо сабаби нороҳатии дигарон мегардад. Дар кинотеатр ва театр бояд чунин рафтор кард, ки сабаби малоли хоҳири касе нагардад. Роғиби Самарқандӣ ба ин маънӣ гуфтааст:

*Адаб аз баҳри ҳар шахсе ниғаҳ дор,
Касеро аз касе камтар мапиндор!*

Саволҳо

1. Зери мафҳуми сайру гаит чиро мефаҳмед?
2. Оё дар хона ҳам истироҳат кардан мумкин аст?
3. Оё шумо ягон маротиба ба саёҳат баромадаед?
4. Агар имконият дошта бошед, ба кадом гӯшаи Ватан ба саёҳат мерафтед?
5. Шумо кадом намуди истироҳатро меписандед?

§ 20. САБАБҲОИ ПАРОКАНДА ШУДАНИ ОИЛАҲОИ ЧАВОН ВА ПАЙОМАДҲОИ ОН

Боиси таассуф аст, ки на ҳамаи оилаҳое, ки ташкил мегарданд, пойдор мемонанд. Сабабҳои вайрон шудани оилаҳои ҷавон хеле гуногун буда, вобаста ба вазъи ин оилаҳо пайомадҳои гуногуноро ба бор меоранд.

Интиҳоби дуруст дар бунёди оила омили муҳимми мустақамии ҷамъият ва ободии давлат аст. Аз ин рӯ пеш аз барпо кардани оила ҳар шахрванд бояд пахлуҳои гуногунҷабҳаи ҳаёти оилавино мавриди омӯзиш қарор дода, урфу одатҳои миллӣ, ҳурмату эҳтироми тарафҳо, муносибати хуби занушавҳарӣ ва маънои зиндагиро хуб дарк карда тавонад. Зиндагӣ собит намудааст, ки ишқу муҳаббати ҷавонон масъалаи дигар асту оиладорӣ масъалаи тамоман дигар. Зеро ҳаёт баъзан нозуқиҳои ошиқонаро мебардорад, аммо оила не.

Эҳтиёткор будану ҳамқадами ҳаётро ҳамаҷониба омӯхтан талаботи аввалиндараҷа аст. Бунёди боэътимоди оиларо якдигарфаҳмӣ, муҳаббати байни зану шавҳар, самимият ва боварию эътимод ба якдигар ба вучуд меорад, ки ин пойдевори устуворест барои побарҷо мондани оила ва бунёди ҷомеаи солим. Вале, мутаассифона, дар баъзе хонаводаҳо байни занону мардон муҳаббати самимӣ,

якдигарфаҳмӣ, фазои орому осоишта вучуд надорад. Ин аст, ки солҳои охир бинобар сабабҳои гуногун бештар пароканда шудани оилаҳои ҷавон ба назар мерасад. Масалан, дар асоси маълумоти оморӣ соли 2014 дар Ҷумҳурии Тоҷикистон расман 95500 ақди никоҳ ба қайд гирифта шуда, аз ин шумора 9 ҳазор ақди никоҳ бекор карда шудааст, ки ин 9,5% -ро ташкил медиҳад. Таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки ин падидаи манфӣ сол ба сол рӯ ба афзоиш дорад. Яке аз сабабҳои асосии вайрон шудани оилаҳои ҷавон даҳолати бемавриди баъзе аз волидон ба ҳаёти навхонадорон, муҳоҷирати меҳнатӣ, барвақт хонадор намудани ҷавондухтарон, набудани якдигарфаҳмӣ дар оила, муносибати дағал, нобоварӣ, беҳурматӣ, худхоҳӣ ва беэҳтиромӣ нисбати якдигар, никоҳи хешутаборӣ ва дар маҷмӯъ омода набудани ҷавонон ба ҳаёти мустақилона мебошад.

Агарчи оиладорӣ дар зиндагӣ ҳодисаи муқаррарӣ менамояд, вале бояд ба ҳубӣ дарк кард, ки он дар худ боз масъулияти зиёде низ дорад. Зеро оила пойдевори ҷомеа, давом ва асоси пайдории насли инсон мебошад. Инсон тарзи муносибат бо афроди ҷомеаро маҳз дар муҳити оила меомӯзад. Аз ин рӯ инсоне, ки аз муҳити оилаи солим маҳрум мемонад, на танҳо дар ҷомеа мавқеъ намеебад, балки ба ҷомеа мушкilot ворид месозад.

Албатта, аз ҳам ҷудошавии зану шавҳарро умуман бемаврид доништан ва онро манъ кардан аз имкон берун аст, зеро ҳолатҳои ҳастанд, ки инсон маҷбур мешавад ба ин кор даст занаву ба ин васила зиндагии худ ва ҳамсарашро сабуктар созад. Вале метавон гуфт, ки ин ҳолатҳои истисноие мебошанд, ки онро ҷомеа маҳкум намекунад. Масалан, безуретӣ, беморӣ ва монанди инҳо ногузир боиси вайронша- вии оилаҳо мегарданд. Асли мавзӯ аз он иборат аст, ки аслан оила дар заминаи меъёрҳои мустаҳками ахлоқӣ бунёд гардида, бо вучуди пастиву баландиҳои зиндагӣ ба пайдории он кӯшиш ба ҳарч дода мешавад.

Яке аз сабабҳои вайрон шудани оилаҳои ҷавон ин надоштани маҳорати муошират кардан аст. Дар баъзе мавридҳои зиндагӣ ҷавонон барои дар ҳузури дигарон нишон додани кибру ғурури худ ба ҳамсари худ бо қаҳру ғазаб сухан карда, ҳатто дашном низ медиҳанд. Ҳатто дар байни ёру дӯстони худ бо чунин гуфтор ва рафтори худ ифтихор низ мекунанд.

Чунин гуфтор ва рафтори ҷавонон боиси дилхунукии ҳамсар мешавад. Ин ҳамсар ба ин гуфтор ва рафтори шавҳараш як муддат таҳаммул мекунад, вале рӯзе мешавад, ки косаи сабру тоқаташ лабресз шуда, дилаш аз ҳамсараш хунук шуда, роҳи ҷудоиро мечӯяд.

Набояд фаромӯш кард, ки тавассути дилозорӣ шахс наметавонад ба дили дигар кас ҷой бигирад. Калиди воридшавӣ ба дили шахси дигар меҳрубонӣ ва сухани ширин аст. Танҳо тавассути қадрдонӣ ва эҳтироми якдигар ду ҷавон метавонанд, ки риштаи дӯстӣ ва муҳаббати худро ба ҳам пайваста, оилаи устувор ва хушбахтро барпо намоянд.

Оилаҳо гуногун мешаванд: пурра ва ё нопурра, солим ё носолим ва ғайра. Агар дар баъзе оилаҳо муҳити ором ва хайрхоҳона ҳукмрон бошад, он гоҳ дар оилаҳои дигар ҳаёт ба як силсилаи баҳсу мунозираҳои доимӣ мубаддал мегардад. Ин баҳсҳо як қисми таркибии ҳаёти оилавӣ шуда мемонанд. Аъзои оила ба василаи баҳсу мунозираҳои доимӣ якдигарашонро ҳаста намуда, ба ғаму андуҳ ва ҳатто беморӣ гирифта месоғанд.

Инсон бо мақсади созишу муросо намудан ояндабинӣ мекунад ва дар рафти он дучори монеаву мушкилиҳо мегардад. Василай аз ҳама беҳтари рафъи онҳо сабру таҳаммул аст ва он имкон медиҳад, ки масъалаҳои оилавӣ дар муҳити ором, осоишта ва бефишору хушунат ҳалли худро пайдо кунанд.

Мувофиқи дастовардҳои илми психология баҳсҳои оилавӣ, одатан, ба шакли зайл интиҳо меёбанд:

- яке аз ҳамсарҳо худро гунаҳгор меҳисобад;

- ҳар ду ҳамсар худро гунаҳгор эътироф меку-
нанд.

Аз ин лиҳоз як формулаи ҳалли баҳсҳои оилавӣ пайдо мешавад ва он чунин аст: «Мо баҳс мекунем, яъне мо ҳар ду ноҳаққем». Албатта, расидан ба ин натиҷа кори сахлу осон нест. Дар аксари ҳол ба ин муносибати анъанавии вучуддоштаи «Ман», «Ту» ҳалалҳо эҷод менамояд.

Адабиёти психологӣ пешниҳод менамояд, ки роҳҳои дигари рафъ кардани низоъҳои оилавӣ ин муросо, ҳамкорӣ, дурӣ чустан аз низоъ, гузашт кардан, бахшидан ва дигар омилҳо мебошанд. Инҳо метавонанд шиддати низоъро паст кунанд ва барои дар ҳолати осуда муҳокима намудани баҳсҳои оилавӣ шароити мусоид фароҳам оваранд.

Бояд таъкид дошт, ки бо вайрон шудани оилаҳо на танҳо ҳамсарон зарар мебинанд, балки мушкилтарин ва вазнинтарин пайомади он бепарастор мондани фарзандон хоҳад буд. Аз ин рӯ барои мустаҳкамии ин ниҳоди арзишманд бояд ҳамаҷониба кӯшиш ба ҳарч дода шавад. Ба муҳочирати меҳнатӣ рафтани аксари ҷавонон ва мардони оиладор, бетаълим ва бетарбия мондани насли наврас, надонистани ҳуқуқҳои занушавҳарӣ, хушунат дар оила омилҳои мебошанд, ки ба пойдорӣ оилаҳо таҳдид мекунанд.

Сабаби асосии вайрон шудани оилаҳо дар он аст, ки падару модар фарзандони худро ба хонадоршавӣ омода намесозанд. Зеро оилаҳои ҳастанд, ки барои қабул кардани духтари бегона ҳамчун духтари худ тайёр нестанд ва баъзе духтароне ҳастанд, ки дар хонаи шавҳар он гуна рафтор мекунанд, ки гӯё дар хонаи волидони хеш бошанд, ки дар ин ҳолат ба мушкилиҳо рӯ ба рӯ мегарданд. Дар ин маврид бояд падару модари домод ё арӯс қабл аз хонадоршавӣ чӣ тавр муносибат кардани онҳоро бо хушдоман ва аҳли оилаи «нав» хуб фаҳмонанд, ба ибораи дигар, нозукиҳои маърифати оиладорӣ, муқаддасоти оиларо ба онҳо омӯзонанд.

Дахолати ночнои баъзе волидон низ сабаби чудошавии оилаҳои ҷавон мегардад. Кам нестанд ҳодисаҳои, ки хушдоманҳо барои баъзе масъалаҳои ночиз, аз зумраи каме шӯр омадани хӯрок, нодуруст дарзмол кардан, шикастани чиниворӣ ва монанди ин бо келин хеле саҳт ва дағал гап зада, дар назди фарзандон онҳоро ноухдабарою беҳунар меҳонанд, ки ин боиси ранчиши хоҳири келин ва тадриҷан дилхунук гаштани онҳо аз ин хонадон мегардад.

Барои бунёд кардани оилаи пойдори устувор, бешубҳа, падару модар нақши калидӣ бозида, намунаи оила ба ҳисоб мераванд. Онҳо бояд худпараст набошанд, якдигарро ҳурмату эҳтиром намоянд, ҳамеша паҳлуи хуби воқеаро бинанд, сабур ва хушмуомилаву беозор бошанд. Ҳама вақт унсурҳои маънавиро дар мадди аввал гузоранд ва донанд, ки пулу мол, мақому мансаб, зебоиву шухрат абадӣ набуда, ҳеҷ вақт оиларо устувор нигоҳ намедоранд. Дар баробари ин, дар ҳузури фарзандон волидон бояд ҳамеша аз истеъмоли машруботи спиртӣ ва иҷрои дигар корҳои зишт дур бошанд, зеро агар дар ҷое, ки аъмоли зишт мавҷуд бошад, он ҷо садоқат ва эътимод дида намешавад. Ин амалҳои зишт боиси гусаста шудани пайванди оила ва рафокату дӯстии аҳли оила мегардад.

Пас метавон гуфт, ки тарбияи солим ва ё нодурусти фарзанд бевосита ба муҳити зист, рафтору кирдори волидон ва калонсолони оила вобастагии қавӣ дорад. Сарчашмаи муноқишаҳо, вайроншавии муносибати навхонадорон, амалҳои нодурусти ҷавонон ва ҳислатҳои ношоистаи ҳар инсон аксаран оила мебошад. Агар тарбияи нахустини ҳар фарзанд ба оила вобаста бошад, пас сабаби ба вучуд омадани мочароҳои оилавӣ ҳам аз муомилаи ғайримакбули аъзои оила бо фарзандон аст.

Аз ин хотир метавон хулоса кард, ки муҳити фароғирифтаи ҷавонписарону духтарон онҳоро ба зиндагӣ мутобиқ ва омода насохтааст, ки ин аз беаҳамиятии волидони ҳар ду тараф ва ниёз доштани ҳуди навхонадорон

ба таҷрибаи рӯзгор ва таълиму тарбияи оилаю оиладорӣ шаҳодат медиҳад. Агар зан ва мард замони наврасию ҷавонӣ дар оилаи солим ва зери тарбияи бонизоми волидон ба камол расида бошанд, ҳатто муҳити носолим низ ба онҳо наметавонад осеб бирасонад.

Набудани ғамхорӣ, дастгирию ёрмандӣ аз ҷониби волидон, дар як қатор мавридҳо дар оила набудани падар тадриҷан боиси он мешавад, ки фарзандон беназорат мемонанд. Дар натиҷа заминаи мусоид барои ба ҷинояткорӣ, нашъамандӣ ва дигар амалҳои номатлуб ҷалб шудани нобилигон фароҳам меояд.

Сабабҳои вайроншавии оилаҳои ҷавонро шартан метавон чунин гурӯҳбандӣ намуд:

- набудани якдигарфаҳми байни зану шавҳар;
- натиҷаи тарбияи нодурусти фарзандон дар оила;
- паст будани маърифати оиладорӣ ҷавонон;
- паст будани сатҳи иқтисодии оила;
- мудохилаи ноҷои хешу табор ва волидон;
- никоҳи хешутаборӣ;
- муҳочирати меҳнатӣ;
- беморӣ ва безурёӣ.

Вайроншавии оилаҳо, аз тарбияву меҳру навозиш ва дастгирии моддиву маънавии волидон маҳрум гашта, бепарастор мондани фарзандон яке аз мушкилоти асосӣ маҳсуб гардида, боиси ташвиш ва нигаронии аҳли ҷомеа гардидааст.

Аз ин рӯ яке аз роҳҳои асосии пешгирии ин дарди ҷомеа пеш аз хонадоршавӣ ва ташкили оила ба зиндагии мустақил омода кардани ҷавонон мебошад, ки ин, пеш аз ҳама, вазифаи падару модар, мактаб ва ҳамкории тамоми ниҳодҳои иҷтимоии ҷомеа мебошад.

Таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки заминаи асосии сар задани низоъ дар оила бархӯрди манфиатҳо ва қонеъ нагардидани талаботи шахс мебошад.

Дар зиндагии оилавӣ сабру таҳаммул, якдигарфаҳмӣ аз хислатҳои накутарин ва нишонаи ахлоқи ҳамида маҳсуб меёбад. Оилае, ки аз чунин хислатҳо бархӯрдор аст, мустаҳкаму пойдор буда, ба муваффақияту пешравиҳо ноил мегардад. Вале афсӯс, ки на ба ҳама оилаҳои ҷавон чунин якдигарфаҳмию таҳаммулпазирӣ муяссар мешавад. Кам нест ҳодисаҳои, ки барои баъзе масъалаҳои ночизу беаҳами- ят миёни зану шавҳари ҷавон нифоқу низои калоне бархоста, то ҳадди ҷудоии онҳо мерасад. Дар урфият мегӯянд, ки агар дар оила тифоқию ҳамдигарфаҳмӣ бошад, ҳаёт ширину гуворо мегузарад. Аммо баъзан мешавад, ки ҳамсарон пойбанди суханони нодурусти хешовандон, ёру дӯстон ва ҳамсоиягон гардида, зиндагии хуш гуворои худро талх месозанд; якдигарро таъна мезананд ва ё баҳудаю беҳуда барои корҳои ночизу камарзиш ба якдигар хурдагирӣ мекунанд, ки боиси ҷангу ҷидол дар оила мегардад. Аксар вақт зан ба ҳамсоияҳо, шиносҳои дуру наздик тақлид на- муда, бе дарназардошти даромаду имконоти оила харидорӣ намудани анҷоми қиматбаҳоро боисрор талаб менамояд, ки ин ҳам яке аз сабабҳои пайдо шудани низоъҳои оилавӣ мешавад. Дар ин маврид шоир хеле хуб фармудааст:

*Ба дахлу харчи худ ҳар дам назар кун,
Чу дахлат нест, харчат камтар кун.*

Хулоса, дар ин мавзӯ ба шумо дар бораи якчанд сабаби вайрон шудани оилаҳои ҷавон ва пайомадҳои ногувори он маълумот додем, ки доништан ва хулосабарорӣ аз он барои омода шудани шумо ба ҳаёти мустақилона ва пешгирӣ аз низоъҳои оилавӣ ёрмандӣ мекунад. Аммо дар ҳаёт метавонед бо дигар ҳодисаю воқеаҳои рӯ ба рӯ гардед, ки оид ба он дар ҷое нахондаед ва аз касе нашунидаед. Вале дар ҳама ҳолат ақлу заковат, таҳаммулпазирӣ, сабру тоқат ҳамеша дастгиру раҳнамои шумо хоҳад буд.

Саволҳо

- 1 .Сабабҳои асосии вайроншавии оилаҳои ҷавонро номбар кунед?
- 2 .Чӣ гуна метавон муносибатҳои ҳубу дӯстонаро дар оила ба миён овард?
- 3 .Шумо дар вайроншавии оилаҳои ҷавон бештар киро гунаҳкор меҳисобед?
- 4 .Арӯс дар хонаи домод чӣ гуна бояд рафтор кунад?
- 5 .Оилаи намунавӣ гуфта чиро мефаҳмед?

§21. РОҲҲОИ ПЕШГИРӢ КАРДАНИ НИЗОӢҲО ДАР ОИЛА

Дар зиндагӣ инсон бо сабру мулоҳиза ва тамкину таҳаммул метавонад тамоми мушкилотро паси сар намояд. Барои ин, пеш аз ҳама, бояд ҳашму ғазаби худро фуру бурда, дар ҳалли мушкилоти мавҷуда аз ақли солим истифода намояд. Барои мухайё намудани фазои солими хонавода муносибати некбинона, ахлоқи ҳамида, рафтору гуфтори нек, якдигарфаҳмӣ ва меҳрубонии байни зану шавҳар хеле муҳим аст. Муҳити орому осуда, якдигарфаҳмӣ, ҳурмату эҳтиром на танҳо дар пойдории оила, балки барои тарбияи фарзандони ҳубу хушрафтор ва боодобу бофарҳанг мусоидат менамояд.

Носири Хусрави Қубодиёнӣ мефармояд:

*Вазифаи зану мард, эй ҳаким, донӣ чист?
Якест киштиву он дигарест киштибон.
Ҳамеша духтари имрӯз модари фардост,
Зи модар аст муяссар бузургии писарон.
Тавону тӯши раҳи мард чист? Ёри зан,
Ҳутому¹, сарвати зан чист? Меҳри фарзандон.*

¹. Ҳутом - молу дорой

Дар бунёди оилаи намунавию хушбахт ва пешгирӣ аз вайроншавии он ҳамдигарфаҳмӣ ва эҳтироми байни зану шавҳар нақши асосӣ мебозад. Агар ин мафҳум дуруст дарк шавад, натиҷаи дилхоҳ медиҳад, дар акси ҳол боиси муноқиша ва ҷудошавии оила мегардад.

Таҳлилу мушоҳидаҳо гувоҳи онанд, ки бештари ҷангу ҷанҷол ва низоъҳои оилавӣ, ки дар ниҳояти

кор боиси вайроншавии оилаҳо мегарданд, аз набудани ҳусни тафохум ва эҳтироми якдигар сар мезананд.

Пойдории оила ва хушбахтии он бештар ба шавҳар ва ҳешу ақрабони ӯро ҳурмату эҳтиром намудани зан вобастагӣ дорад.

Албатта, эҳтиром ва муносибати самимонае, ки зан ба шавҳару ҳешовандони ӯ мекунад, аз ҷониби шавҳар низ бояд ба оилаи волидони зан ҳатман риоя гардад. Вале, мутаассифона, дар баъзе хонаводаҳо байни занону мардон муҳаббати самимӣ, якдигарфаҳмӣ, фазои осоишта вучуд надорад. Дар чунин оилаҳо таъназании зан ё шавҳар ва аъзои оила, такаббуру манманӣ, боло гузоштани ҳаққу ҳуқуқи худ аз каси дигар, муносибати нодурусти арӯс бо шавҳар ё хушдоман мушоҳида карда мешавад.

Беҳтарин роҳи раҳой аз муноқишаву нишонаҳои зӯроварӣ дар оила хомӯшона дурӣ чустан аз ҳолати ногувор ва пеш гирифтани сабру таҳаммул аст.

Барои паст кардани мочарои оилавӣ, таскин додани дилҳои башӯромада пеш аз ҳама даҳолату маслиҳати падару модар, калонсолон ва ҳешу табор хеле зарур буда, яке аз вазифаҳои асосии онҳо тарбия ва ба роҳи рост ҳидоят намудани оилаҳои ҷавон мебошад. Аз нигоҳи равоншиносӣ сабаби ба ҳам мувофиқ наомадани феълӣ атвори зану шавҳари ҷавон номукамал гузаштани давраи мутобиқати онҳо мебошад. Муаммоҳое, ки дар чунин оилаҳо пайдо мешавад, на танҳо мушкilotи зан, балки мушкilotи ҳамаи аъзои оила ба ҳисоб рафта, бояд бо роҳи мусолиҳатомез ҳал карда шаванд.

Бештари муноқишаҳои оилавӣ дар заминаи камхирадӣ, бекорӣ, шуғл ва ҳадафи муайян надоштани аъзои оила дар зиндагӣ сар мезананд. Дар оилаи маърифатнок муноқишаҳо хеле кам сурат гирифта, боақлона, мусолиҳатомез ва оромона паси сар мегарданд.

Дар оилае, ки якдилию ҳамфикрӣ ҳукмрон аст, дар он оила фарзандон ҷисман ва рӯҳан солим тарбия ёфта, ба камол мерасанд ва чунин оиларо метавон аз оилаҳои хушбахт номид.

Ҳамдигарфаҳмӣ оиларо аз муноқишаҳои беҳуда ва вайроншавӣ эмин дошта, дари хушбахтиро ба рӯйи навхонадорон боз мекунад.

Зиндагӣ, ки инсон ба сармебарад, аз ғаму ғусса холи нест. Нафароне ҳастанд, ки дар овони кӯдакӣ, наврасӣ ва ҷавонӣ падар ё модари худро гум карда, аз дидор ва насихатҳои онҳо маҳрум мондаанд. Аз мусибат, муноқишаи оилавӣ, қарздорӣ, беманзилӣ, бефарзандӣ, беморӣ, гуруснагӣ, бедонишӣ, маъюбӣ ва амсоли инҳо ранҷу азият кашидаанд. Бо вучуди ин онҳо аз мушкilotи зиндагӣ ҳаргиз наҳаросида, бо азми қавӣ сӯйи мақсуд мекушанд; шукри давраи замон ва неъматҳои ҳастӣ намуда, мушкilotи зиндагиро бо таҳаммул ва сабру тамкин пушти сар менамоянд.

Зеро сабр агарчи талх аст, меваи ширин ба бор меоварад.

Хулоса, дар ҳама давраи замон роҳи дуруст барои оилаҳои ҷавон шукргузорӣ, дурандешӣ ва пеш гирифтани сабру таҳаммул мебошад.

Ҳофизи Шерозӣ дар ин маврид фармудааст:

*Гӯянд, санг лаъл шавад дар мақоми сабр,
Оре, шавад, вале ба хуни ҷигар шавад.*

Бале, на ҳар фарде метавонад сабру таҳаммулро пешаи худ намояд, зеро, воқеан ҳам зери бори таънаву маломат, беэҳтиромию озурдагӣ на ҳар инсоне метавонад тоб биёрад, аз ин рӯ мегӯянд: «Сабр талх аст, вале меваи ширин ба бор меорад».

Дар ҳаёти ҳар инсон ҳолатҳои шиддати рӯҳӣ, ҳашму ғазаб мушоҳида мегардад. Аммо идора кардани ҳашму ғазаб низ роҳи усулҳои худро дорад.

Барои ин мо бояд чанд вақт кӯшиш намоем, то рафтори худро зери назорат гирем. Сабабҳо ва сарчашмаи ғазабнок шуданро муайян кардан зарур аст.

Баъди ин оҳиста-оҳиста он сабабҳоро санҷида, роҳи дурусти ҳаллашонро бояд ҷустуҷӯ кард.

Ғазаб ба асабоният вобаста буда, дар вақти зарурӣ иҷро нашудани ин ё он кору амал дар коргоҳ ва оила, муносибати дағалонаи атрофиён, ноҳурмати байни волидон ва зану шавҳар, тарбияи нодурусти фарзандон, бетартибӣ ва идора карда натавонистани фарзанд, умуман хасташавӣ ва писанд наомадани ҳислатҳои атрофиён сабаби хуруҷи он мешавад.

Ҳашму ғазабро ҳатто аз намуди зоҳирии инсон ва рафтору муносибати дағалона, кӯтоҳбаёнӣ, танҳо нишастан, бисёр фикр кардан ва дигар ҳислатҳои ӯ эҳсос намудан мумкин аст. Дар чунин ҳолати рӯҳию равонӣ сабаби пайдо шудани ҳашму ғазабро пурсон шудан нодуруст аст ва шояд ба оқибати нохуш оварад.

Аз ин лиҳоз зан ё мард то пастшавии ҳашму ғазаб бояд ба якдигар имкон диҳанд, сипас бо роҳи маслиҳат масъаларо ҳаллу фасл намоянд.

Дар бештари мавридҳо бахшидани гуноҳҳои якдигар, изҳори пушаймонӣ аз кирдори нодуруст, иқрор шудан ба рафтору гуфтори номатлуб, бахшиш пурсидан аз волидон ва ё зану шавҳар барои ба зудӣ аз байн бурдани ҳашму ғазаб таъсири хуб мерасонад.

Дар ҳар ҳолат зану шавҳар бояд дар навбати аввал хуб дарк намоянд, ки дар кадом лаҳза ҳашму ғазаб бедор мешавад. Дар ҳолати пайдо шудани нишонаҳои ғазаб ба фуру бурдани он кӯшиш намудан ба манфиати ҳар ду ҷониб аст. Дар муносибат бо якдигар ба назар гирифтани хусусиятҳои фардии ҳамдигар, ба монанди ҳислат, миқдос ва дигар хусусиятҳои равонӣ хеле муҳим аст:

*Макун коре, ки нӯяд роҳи қаҳрат,
Зи нокомӣ кунад дар ҷом заҳрат.*

Хашму ғазаб ақдро тира намуда, ҳаяҷону эҳсосро боло мебарад. Агарчи хашму ғазаб зиёд тӯл намекашад, вале дар ҳамин муддати кӯтоҳ метавонад сабаби коре шавад, ки инсон аз он тамоми умр афсӯс бихӯрад. Аз ин рӯ инсони комил ҳаргиз дар лаҳзаи хашму ғазаб барои анҷоми коре даст наметавонад.

Аҳмади Дониш дар ин маврид мефармояд:

«Билҷумла то ғазаб ва шаҳват мусаххари ақл набошад (яъне то ғазаб ва шаҳват ба ақл мутеъ набошанд), адл сурат набандад ва адл аз камоли ақл хезад». Хашму ғазаби зану шавҳар аз беҳурматӣ, нописандӣ, такаббуру ҳавобаландӣ ва амсоли инҳо ба миён меояд, ки инсонро ба ҳолати ҳаяҷони рӯхӣ меорад. Табиист, ки дар чунин ҳолат инсон худро идора карда наметавонад ва имкон дорад, ки ба корҳои ношоям даст занад.

Аз ин рӯ шунидани панди бузургон, баҳра бурдан аз таҷрибаи рӯзгори онҳо, гӯш додан ба ҳарфи падару модар ва ботамкину бомулоҳиза будан дар қабули қарор ва муносибати гарму хушбинона дар оила асоси хушбахтӣ ва хурсандии оила хоҳад буд.

Саволҳо

- 1. Кадом сабабҳо боиси ба вучуд омадани низоъ дар оила мегардад?*
- 2. Чаро инсон асабӣ мешавад?*
- 3. Оё инсон метавонад дар ҳолати хашму ғазаб қарори дуруст қабул намояд?*
- 4. Шумо ҳолатҳои медонед, ки одамон дар ҳолати хашму ғазаб ба корҳои ношоям даст зада, сипас пушаймон шудаанд?*
- 5. Чаро сабрро талху меваии онро ширин мегӯянд?*

ФАСЛИ VI. ОИЛА ВА ТАРБИЯИ ФАРЗАНД

§22. ТАВАЛЛУДИ ФАРЗАНД ВА ФАРОҲАМ ОВАРДАНИ ШАРОИТ БАРОИ РУШДИ КЎДАК

Ҳар як падару модар орзуи фарзанддор шуданро дорад, зеро фарзанд ширинтарин меваи умри инсон, нишоне аз падару модар ва давомдиҳандаи насл мебошад. Таваллуди фарзанд дар оила боиси шодмонии падару модар ва ҳешу ақрабо мегардад. Фарзандро гули умеди волидон мегӯянд. Аз ин рӯ падару модар шудан бахти бузургест. Мавлоно Абдуллаҳмони Ҷомӣ дар ин бора хеле хуб мефармояд:

*Ҳеч неъмат беҳтар аз фарзанд нест,
Ҷуз ба чон фарзандро пайванд нест.
Ҳосил аз фарзанд бошад коми мард,
Зинда аз фарзанд монад номи мард.*

Хабари таваллуди тифлро шунида, шодиёна додан одати қадими мардуми мост. Маънои он чунин аст, ки аз ба дунё омадани тифл тамоми ҳешу ақрабо хурсанд буда, орзу доранд, ки чунин шодию фараҳ ва бахту саодат насиби ҳар хонадон гардад.

Оила аввалин маконест, ки шахсияти кӯдак дар он инкишоф ёфта тарбия мегирад. Ҳар гуна беназмӣ ва мушқилиҳои ахлоқӣ дар оила бевосита ва бавосита дар рафти тарбияи кӯдак таъсири манфӣ мегузорад, зеро «кӯдакон мисли оина ҳама чизи дидаашонро қабул карда, инъикос менамоянд». Тадқиқоти яке аз равоншиносони машҳури рус Л. Б. Шнайдер, ки дар мавриди оила ва муносибатҳои оилавӣ асарҳои пурарзише таълиф намудааст, собит менамояд, ки «хатто дар батни модар ҷанин ба ғамхорӣ ниёз дорад». Модар баъзан ҷунбидани ҷанинро эҳсос карда, «барояш ҳаво намерасад», «магар сайру гашт меҳаҳад» гуфта, бо

чанин «муошират» мекунад. Бояд қайд кард, ки «чанин нисбат ба садоҳои баланд садоҳои пастро беҳтар дарк мекунад. Бинобар ин чанин ба суханони ороми меҳрангези модар гӯш медиҳад ва вобаста ба ҳолати рӯҳии модар ўро низ ҳамин хел ҳолат фаро мегирад. Агар модар дар ҳолати тарсу ғаму андух қарор дошта бошад, пас ин ба рушди чанин бетаъсир намеронад».

Кӯдакон дар синну соли гуногун талаботи гуногун пайдо мекунанд. Агар талаботи онҳо мавриди диққати волидон қарор нагирад, мумкин аст дар рафти ҳаёт дар рафтори онҳо мушкилот мушоҳида гардад.

Фарзанди инсон, ки ҳамчун ҷисми заиф ба дунё меояд ва ханӯз мустақилият ба даст наовардааст, ба тарбияю оғӯши гарми модар, меҳру шафқат ва навозиш ниёз дорад. Тифл одат, рафтор, феълӣ атвор ва ҳислатҳоро тавассути шир ва меҳри модар аз худ мекунад. Ҳамин тавр, ба тарбияи кӯдак аз нахустин рӯзҳои тавлиди ӯ машғул шудан зарур аст. Баъди тавлид рафтори кӯдак дар асоси рефлексҳои ғайришартӣ (макидан, доштан, худмуҳофизатӣ ва ғ.) ба низом меояд.

Тифл бе ёрии калонсолон ягон талаботи худро қонеъ карда наметавонад. Аз ин рӯ қонеъ кунонидани талаботи кӯдак ва рушди ӯ дар рафти муносибати ӯ бо калонсолон сурат мегирад ва дар ҷараёни муошират дар кӯдак аввалин рефлексҳои шартӣ ҳосил мешавад. Масалан, агар модар ба кӯдак аз рӯйи речаи муайян хӯрок диҳаду ўро хобонад, ҳамин рефлекси шартӣ дар кӯдак пайдо мешавад. Яъне баъди сер шудан хоҳиши хоб рафтан пайдо мекунад. Дар рафти муошират бо калонсолон дар кӯдакон нишонаҳои инкишоф ёфтани нутқ ба вучуд меояд. Ҳамин тавр, дар охири яксолгӣ кӯдак маъноӣ калимаҳоро, ки ба қонеъгардонии талаботаш вобаста аст, мефаҳмад ва дар рафти муошират дар нутқи худ истифода мебарад.

Дар айёми тифлӣ, кӯдакӣ ва наврасӣ нақши оила ва муносибатҳои оилавӣ дар рушди фарзанд ниҳоят калон аст. Дар сурати мавҷуд будани муносибатҳои хуби оилавӣ

чараёни рушди кӯдак ба таври бояду шояд ба роҳ монда мешавад. Мутаассифона, на дар ҳар як оила муносибатҳои лозимаро нисбати якдигар ва фарзанд мушоҳида карда метавонем. Вайрон шудани муносибатҳои оилавӣ боиси ҳалалдор гардидани рушди кӯдакон мешавад.

Ҳамин тавр, муносибатҳои оилавӣ дар ташаккули рафтор ва шахсияти кӯдак нақши бузургро мебозанд. Олимон чунин хусусиятҳои муайяни оиларо, ки ба пайдоиши мушкилиҳо дар рафтори кӯдакон мусоидат менамоянд, тадқиқ кардаанд. Дар натиҷаи тадқиқотҳои олими равоншиносии рус Л.С. Алексеев намудҳои зерини оилаҳои номусоид ошкор гардиданд: *низоангезанда, зиддиахлоқӣ, аз назари педагогӣ салоҳиятнадошта ва зиддиҷамъиятӣ.*

Масъалаи таъсири оила ба рушди кӯдаконро мавриди таҳқиқ қарор дода, равоншинос Г. П. Бочкарева оилаҳоро чунин тасниф кардааст:

1. Оилаҳо бо муҳити номусоиди эмотсионалӣ, ки дар онҳо волидон ба талаботу эҳтиёҷоти кӯдак ҳангоми созгор будани муносибатҳо ҳисси таваҷҷуҳ зоҳир менамоянд.

2. Оилаҳо бо муҳити носолими ахлоқӣ, ки ба кӯдакон шавқу ҳавас ва талаботи номатлубро мебарварандвадарна тичаонҳобаҳаётибадахлоқона чалб карда мешаванд.

Психолог В. Бауренас вазъи рушди кӯдаконро дар оилаҳои носолим таҳқиқ карда, зухуроти қачрафториро бо чунин вазъиятҳои тарбиявӣ дар оила алоқаманд менамояд:

1 .Мавҷуд набудани таъсири бошууронаи тарбия ба кӯдак.

2 .Дараҷаи баланди фишор ва ҳатто зӯрварӣ дар тарбия.

3 .Аз рӯйи тасаввуроти худбинонаи аз будаи зиёд баҳо додан ба мустақилии кӯдак.

4 .Бенизозии бепартибӣ дар тарбия бо сабаби носозии волидон.

Умуман, муҳити ихотакарда ва пеш аз ҳама, муносибатҳои оилавӣ ба рушди кӯдакон ҷиддан таъсир

мерасонад. Агар падару модар дар зехни фарзанди худ ҳамчун риёкор, ваъдахилоф, дурӯгӯ, фиребгар, бадкор, золим ва бевиқор ҳазлпеша нақш банданд, минбаъд кӯдак аз онҳо дарси дуруст намеомӯзад. Бахусус, агар волидон дар ҳузури кӯдак ба амалҳои бад даст зада, ӯро ҳам ба ин корҳо ҷалб кунанд, онҳо бовариву эътимоди кӯдакро нисбат ба худ ба пуррагӣ барбод медиҳанд.

Ҳодисаҳои хушу зебои муҳити атроф мисли ҳама кас ба кӯдак ҳам хуш менамояд, аммо ҳодисаҳои нохуш ба ӯ таъсири манфӣ мегузорад. Бинобар ин кӯдак, ки бо ҳодисаҳои атроф муносибати доимӣ дорад, завқманд ва ё ошуфтаҳол шуданаш мумкин аст. Кӯдак ба ҳар қору ҳодиса ҳамроҳ шуда, бо узвҳои нозуки бинӣ ва шунавоияш барои худ маълумоти нав мегирад. Кӯдак бо ин роҳ ҳар чизи дида ва шунидаашро таҳлил карда, маълумоти навро дар хотирааш ҷой мекунад.

Ҳамин тавр, ахборе, ки пайваста ба хотираи кӯдак роҳ меёбад, дар оянда дар ташаккули шахсияти ӯ нақш баста, аз тарафи дигар, рафтору кирдори ӯро муайян ва ба самти мусбат ё манфӣ равона мекунад. Набояд фаромӯш кард, ки кӯдак ҳама вақт рафтори аҳли оилаашро назорат мекунад ва дидаву шунидаашро аз рӯи фаҳмиши худ баҳо медиҳад. Пас, аҳли оила ҳар гунае, ки тарбия ёфтани кӯдакро меҳоста бошад, бояд ҳудашон ҳамон гуна рафтор кунанд. Хулоса, равиши ҳаёт дар муҳити оилавӣ ба ҳаёти ояндаи кӯдак алоқамандии зич дорад.

Муносибатҳои оилавӣ ба рушди кӯдак таъсири бузург мерасонанд. Муҳити носолим, низоангез ва пуршиддат дар оянда кӯдакро асабонӣ, гирёнҷак, якраву бадхашм мегардонад. Муҳолифат, одатан, ба кӯдак осебҳои рӯхӣ расонида, боиси рафтори ношоистаи кӯдак мегардад.

Агар волидон хоҳиши онро дошта бошанд, ки фарзандашон боодоб ва хушгуфтору хушрафтор бошад, мебояд ҳудашон намунаи ибрат шаванд. Рафтору гуфтори волидон бояд ҳамеша рост ва ҳолӣ аз дурӯғ бошад. Агар

нахоҳем, ки фарзанди мо суханони қабех ба забон орад, бояд ҳеҷ гоҳ дар ҳузураш сухани қабех нагӯем, то ки дар хотираи ӯ ҳарфҳои нохуб асло сабт наёбад. Агар хоҳем, ки фарзандамон баномусу шарафманд ва ростқавлу боиффат бошад, чунин муҳити муносибро бояд дар оилаи худ барқарор намоем.

Волидон бо рафтору кирдори худ бояд намунаи ибрат шаванд. Кӯдак ба қору гуфтори калонсолон диққат дода, онҳоро меомӯзад ва ба онҳо тақлид мекунад. Пеш аз ҳама фарзанд ба волидони худ тақлид мекунад. Волидон он вақт дар тарбияи фарзанд муваффақ мешаванд, ки агар дар миёнашон иттиҳод ва иттифоқ вучуд дошта бошад ва дар ин раванд бо ҳам ҳамкорӣ намоянд.

Саволҳо

- 1. Ғамхориҳои волидон нисбати фарзанд чӣ гуна оғоз мегардад?*
- 2. Муносибатҳои оилавӣ ба фарзанд чӣ таъсир расонида метавонанд ?*
- 3. Чӣ тавр нутқи кӯдакро инкишоф додан беҳтар аст?*
- 4. Таъсири муҳити иҷтимоӣ ба рушди фарзанд чӣ гуна зоҳир мегардад?*
- 5. Волидон ба ояндаи фарзанд чӣ гуна таъсир расонида метавонанд?*

§23. ПСИХОЛОГИЯИ КӮДАК ВА МУШКИЛОТИ ТАРБИЯ

Тарбия замоне муассир ва муваффақ хоҳад буд, ки шахсият ва хусусияти психологӣ кӯдак хуб омӯхта шавад. Дарки дурусти хусусиятҳои психологӣ кӯдак имкон медиҳад, ки лаёқат, малакаю истеъдоди ӯро беҳтар шиносем ва мувофиқ ба он усулҳои таълиму тарбияро интихоб ва истифода кунем.

Аммо мушкилоти асосии тарбияи кӯдак ин ҳиссиёти табиӣ ё нафсонии вай аст, ки ба тарбияи иҷтимоӣ-ахлоқаш

монё мешавад. Ин масъала бисёр мураккаб буда, мутаассифона, он дар илм пурра мавриди таҳқиқ ва таҳлил қарор нагирифтааст. Инсон чун қоида, барои расидан ба мақсад ва таъмини талаботи худ, ҳамеша роҳи саҳлу осон ва кӯтоҳро мечӯяд. Азбаски меҳнат ҳамеша заҳмат ва машаққатро тақозо дорад, дар сурати муфт қонё намудани талабот, ба меҳнат даст наметанад. Ба таъбири дигар, майли ҷисм ва талаби нафс бар он аст, ки ҳарчи зудтар ва бехтар қонё шавад; ба ҳар чизе, ки хилофи ин аст, муқобилият мекунад. Барои қонё шудани майлу рағбат, эҳтиёҷу талаботи кӯдак садҳо монё пайдо мешавад. Дер шир додани модар, зуд рӯйи даст нагирифтани, умуман, ҳар хел майлу рағбати пайдошудаи кӯдакро дарҳол қонё накардан боиси хашму ранҷиши ӯ мегардад. Ин ҳолат чандин сол давом карда, чун одати бад чизи муқаррарӣ мешавад.

Чунин вазъият то фаро расидани давраи тарбияи бихрадона (тақрибан аз 5 солагӣ сураи мегарад), ки «табиати дуом» низ ҳисоб шуда, қувватдиҳандаи нафси ҷисмонӣ мебошад ва дар муқобили тарбияи маънавӣ қарор мегарад. Ба ибораи дигар, кӯдак табиатан дар худ ҳеҷ майлу хоҳиши ба касе чизе додан, бахшиш кардан надорад. Ҳатто бозичаи ночизашро бебозгашт ба кӯдаке нахоҳад дод. Ин қонуни нафсонии ӯст.

Аммо инсонеро бояд тарбия кард, ки бар хилофи нафси худ бошад. Ба таъбири Рӯдакӣ, бояд ӯро бар сари нафси худ амир бисозем. Одатӣ танҳо аз пайи нафси худ рафтавро, ки барои ӯ табиист, ҳеҷ набошад то нисф кам намуда, расми саъй кардани ӯро барои шинохти ҳаққи дигарон биомӯзем. Ғайр аз осонии қор ва кайфияти худ, барои дигарон, ки дар ҳаққи ӯ карданду мекунанд, ташвиш ва заҳмате бикашад. Чунин рафтор барои ӯ бояд одат шавад.

Албатта, меҳнати худро ба қори ғойдаовар ва ба нафъи касе равона намудан ҳамон вақт характери устувор ва доимӣ гирифта метавонад, ки раванди он бисёр осон, мисли

як бозии «қонунияти зебӣ» анҷом пазирад ва муҳиммаш ин ки вай ба одат табдил ёбад.

Аслан, одат хусусиятҳои зерини худро дорад;

1. Ба осонӣ, бе заҳмат, муфт таъмин намудани талаботи организм.

2. Кӯшиши бо андаке заҳмат қонеъ намудани талаботи бевоситаи худ.

3. Ниҳоят, шакли душвортарини одат ин меҳнат кардан (заҳмат кашидан) ба манфиати қувваҳое, ки бевосита ба шахс фоида намеоваранд. Онҳо одати иҷтимоӣ буда, аз рӯи зарурати ахлоқӣ, қарзи инсонӣ ва амри вичдон ба ҷо оварда мешаванд.

Моҳияти шахсро ҳамчун инсон ҳамин одату хислатҳо муайян мекунанд. Чунки сифатҳои наҷиби одамиро дар кӯдак тарбия ва одат кунондан кори басо душвор буда, тоқат, малака ва маҳорати махсус талаб мекунад.

Волидон, тарбиятдиҳандагон ба инкишофи ҳама-тарафаи кӯдакон бояд диққати ҷиддӣ бидиҳанд. Дар синни наҷзодӣ ва кӯдакӣ писарбачаҳо ва духтарҳо қобилияти модарзодии худро инкишоф медиҳанд. Ин раванд ниҳоят босуръат буда, онро идора ва роҳбарӣ намудани калонсолҳо зарур аст. Барои он ки ҷараёни мазкур ба самти номатлуб наравад, роҳҳои гуногуни ҳалли онро ҷустуҷӯ кардан лозим меояд.

Дар ин бора яке аз мутафаккирони бузурги олами илму маърифат Жан Жак Руссо чунин қайд мекунад: «Дар аввалҳои зиндагӣ, ки ҳофиза ва қувваи таҳайюл ҳанӯз ба кор наҷфтодааст, тифл фақат ба ҷизе диққат мекунад, ки ҳавоси ӯро мутаассир мекунад. Ва чун маҳсусот аввалин масолеҳи мадракот ва доништанҳои ӯст, агар аз ибтидо онро ба тартиби саҳеҳ дар дастраси вай бигзорем, ҳофизааш одат хоҳад кард, ки баъдҳо ин маҳсусотро бо ҳамон тартиб дар дастраси ақл қарор бидиҳад. Ҳоло, ки кӯдак фақат ба маҳсусот дақиқ мешавад, дар ибтидо кофӣ аст робитаи он маҳсусотро бо ашёе, ки мӯҷиби эҳсос шудаанд, ба таври

равшан ба ӯ нишон диҳем. Бача меҳоҳад ҳама чизро даст занад, ҳаргиз ба кунҷковии ӯ муҳолифат накунад, зеро ин кунҷковӣ бисёр чизхоро, ки донишгари онҳо лозим аст, ба вай меомӯзад.

Масалан, ба ӯ ёд медиҳад, то гармӣ, сардӣ, сахтӣ, нармаӣ, вазнинӣ ва сабукии ҷисмхоро эҳсос кунад; ё бузургӣ, шакл ва дигар мушаххасоти онро, ки махсус аст, бишносад. Барои ин кор тифл нигоҳ мекунад, даст меомӯзад, гӯш медиҳад, ба таври хосе ҳисси басриро ба ҳисси ламсӣ муқоиса мекунад ва он чиро бо ангуштон ҳис кардааст, ба ҷашм андоза мегирад».

Дар ин марҳилаи инкишофи кӯдак ба вай имконияти бозӣҳои мазмундору мақсаднок фароҳам овардан лозим аст. Ӯ аллакай ба иҷрои бозӣҳои одитарини мақсадноку мазмундор қобилият дорад. Ашӯи бозӣ (бозичаҳо) бояд сурати ҳайвонот, асбобҳои гуногун, тасвири олооти техникӣ, сохтмон ва ғайра бошанд. Ҳангоми иҷрои онҳо (бозӣҳо) қоида, унсурҳои амалиёти мазмундору мақсаднок дар назари кӯдак ҷилвагари шаванд. Ӯ ба ҷашми худ бинад, бо ақли худ санҷад, ба ҳунари дасти худ баҳо диҳад, тафаккур ва ҷаҳонбинияш васеъ гардад. Бозичаҳо, ки образҳои аёни ашӯҳои воқеӣ ҳастанд, дар мавриди бозӣ қардан дар шуури кӯдак таассуроти воқеӣ пайдо қарда, бо одат ва малакаи табдил меёбад, ки ин барои ташаккули шахсияти кӯдак ва қобилияти эҷодии ӯ мадад мерасонад.

Амалиёти «образнок»-и кӯдак, бозӣҳои давраи томақтабӣ, машқҳои одитарини таълимӣ ва дигар ҳаракатҳои ақлонӣ ҷисмонӣ барои ӯ аҳамияти бузургӣ ҷамъиятӣ ва шахсӣ доранд. Аз тарафи кӯдак иҷро шудани он дар сахнаи ҳаёт ба «бозӣ» дармаданро ба хотир меорад. Кӯдак бояд бармаҳал малакаи дарк намудани шаклҳо, воқиҳои ҷаҳонияти иҷтимоиро аз худ кунад. Ин ба шахс дар ҷараёни ҳаёти қори минбаъдаш барои ба ҷаҳон хато роҳ наодан мусоидат мекунад. Ин ҳолат барои аз худ намудани таҷрибаи таърихӣ инсоният моҳияти тарбиявӣ-иҷтимоӣ

дошта, инсон шахсияти худро муайян мекунад. Ин раванд ҳар қадар озоду эҷодкорона, мақсадноку устувор сурат бигирад, ҳамон қадар бештар ва бештар натиҷаи дилхоҳ медиҳад. Агар баръакс бошад, натиҷаҳо низ номатлуб мешаванд.

Зимнан бояд таъкид кард, ки чун фарқияти психикаи кӯдакон вобаста ба шароити тарбия рух медиҳанд, барои ташаккулу тақомули минбаъдаи онҳо беасар намоёнад. Барои минбаъд комилу пурра гардонидани он заҳмати ҳуди ӯ ва тарбиятгарон лозим меояд. Вале дар бисёр маврид ин нуқсон пур нашуда, аз раванди таъсири умумӣ ва пешравиӣ ҷамъият қафо мемонад. Ин вазъиятро шартан ба эстафета монанд кардан мумкин аст, ки дар ҳолати як лаҳза ақиб мондан, суръатро суст кардан, аз дигар онро барқарор намудан ва бармаҳал ба марра расидан душвор ва ҳатто номумкин мешавад.

Дар марҳилаи томақтабӣ сабзиши ҷисмонии кӯдак бисёр босуръат аст. Ақидаи баробар инкишоф ёфтани организм ва психика дуруст нест. Ҳарчанд ки инкишофи онҳо бо якдигар вобастагӣ дорад, вале вобаста ба шароити иҷтимоӣ, муҳити зист, тарзу вусъати тарбия яке оқиб ва дигаре пеш рафта метавонад. Равшан аст, ки кӯдак ҳарчи бештар бозихои шавқангезу мазмуннок, ҳаракатҳои мақсаднок, мушоҳидаҳои маънидор намояд, ҳамон қадар тез ва пурра инкишоф меёбад. Як хусусияти ниҳоят муҳими психологияи кӯдакро таъкид намудан махсус зарур аст.

Дар мавридҳои ранчиши кӯдак аз ду чиз эҳтиёт шудан лозим аст; якум ўро тарсондан, шарм дорондан, танкиду мазаммат намудан ва дуюм ба навозиш даромадан, бўсидан, сила кардан, таърифи бардурӯғ намудан. Дар мавриди якум кӯдак озурда ва дилшикаста шуда, ба ҳолати боз ҳам бадтаре дучор меояд, маъюсу ноумед, оқибат тарсончаку беғайрат шуда, минбаъд дар мушкilotи зиндагӣ рӯҳан зудшикан мешавад. Дар ҳолати дуюм эркаю нозук, худписанд ва мағруру инчиқ мешавад, то андозае мустақилияти худро

гум мекунад. Бинобар ин ҳангоми ранчиш (дар мушкилоти дигар низ) ба кӯдак, наврас, навҷавон имкон додан лозим аст, ки мустақилона аз вазъияти ногувор барояд, барои рафъи он кӯшиш кунад.

Кӯдак ҳамеша ба колонсолон; падару модар, бачаҳои кӯча пайравӣ ё тақлид мекунад. Пас ба ӯ намунаи бад ё ибрати бад нишон додан лозим нест. Баръакс, дар амал намунаҳои хуби ахлоқӣ ва кориго дар пеши назари ӯ ҷилвагар сохтан зурур аст. Ў бояд равшан бинад, ки кадом рафторҳо ва кирдорҳо хубанду аз тарафи калонсолон баҳои мусбат мегиранд ва кадом ҷиҳатҳо манфӣ ва зарарноку бефоидаанд.

Кӯдакон дар раванди таълим ҳангоми азхудкунии дониш, маҳорат ва малака дучори мушкилӣ мешаванд, зеро то ин замон онҳо бештар ба бозӣ машғул буданд ва акнун маҷбуранд, ки таҳсил намоянд. Албатта, дар қиёс ба бозӣ таҳсил мушкилтар буда, сарфи қувваи иродавино бештар талаб менамояд. Онҳо аз навиштан ва хондан дида бештар ба суҳбат кардан майл доранд. Дар ҷараёни навиштан онҳо тез хаста мешаванд. Кӯдакон баробари ворид шудан ба мактаб имкони озодона муошират кардан ва амал карданро аз даст медиҳанд, зеро онҳо маҷбуранд, ки тартиботи муқаррарнамудаи муассисаи таълимиро риоя кунанд. Талаби омӯзгорон ва хоҳиши ҳамсинфнашонро иҷро ва эҳтиром намоянд.

Барои наврасон синни 9-12 солагӣ давраи интиҳоби идеал буда, дар ин давра онҳо мехоҳанд ба касе монанд шаванд. Аз ин рӯ онҳо қаҳрамони худро интиҳоб намуда, ба ӯ тақлид мекунанд ва бо амалу рафтори худ мехоҳанд мавриди тавачҷуҳи атрофиён бошанд. Дар ин ҳолат аз тарафи калонсолон мавриди сарзанишу маломат қарор ёфтани кӯдакон боиси коҳиш ёфтани завқ ва худбаҳодиҳии онҳо мешавад.

Кӯдакон ҳар қадар бузургтар шаванд, ба ҳамагон андоза барои волидайн азизтар мегарданд. Аз ин рӯ чунин

муҳаббату дӯстдорӣ гоҳо боиси он мешавад, ки волидайн баъзе камбудихои чиддии фарзандонро нодида мегиранд ва ё онро сарфи назар менамоянд. Ин шеваи рафтор мучиби дар хислат ва рафтори кӯдакон рушд намудани камбудихое, аз қабили худписандӣ, саркашӣ, бемасъулиятӣ ва монанди инҳо мешавад. Вобаста ба ин волидайнро зарур аст, ки ба ҳар як амали неку бади кӯдак таваҷҷуҳ намуда, барои ба роҳи рост ҳидоят кардани ӯ бо лаҳн ва шеваи хоссе, ки метавонад ба ӯ таъсир гузорад, маслиҳат диҳанд. Маслиҳат ва насиҳат бояд тарзе сурат бигирад, ки ҳисси кунҷовии кӯдакро бедор кунад ва ӯро барои фикр кардан таҳрик бидиҳад. Ҳар маслиҳату машварат ва таъкиду супорише, ки аз тарафи калонсолон дода мешавад, бояд иҷроӣ он назорат карда шавад, то маълум гардад, ки ба кадом андоза онҳо ба сухани шумо гӯш додаанд ва роҳи дурустро интиҳоб кардаанд. Чунин шеваи рафтор барои дар кӯдакон тарбия ва рушд ёфтани ҳисси масъулият ва мустақилиятанон мусоидат мекунад.

Кӯдак наметавонад ҳар чизеро, ки мешунавад ва мебинад, ба таври том қабул кунад, балки онро бояд дар мизони ақл баркашад ва чигунагиашро дарёбад.

Неку бадро аз ҳам фарқ карда тавонад ва ба ҳодисаю воқеаҳо аз назари таҳлилӣ баҳо доданро омӯзад.

Хеле зарур аст, ки дар кӯдакон ба қувваи худ боварӣ доштанро тарбия намоем, яъне онҳо кӯшиш кунанд, ки мушкilotи бамиеномадаро мустақилона ҳаллу фасл намоянд ва танҳо дар сурате ба калонсолон муроҷиат кунанд, ки нуқси худро мутаваҷҷеҳ шуда бошанд. Бояд кӯдак пай барад, ки ҳарчи ба ӯ меомӯзанд, дар ниҳояти қор ба ғоидаи ӯ анҷом хоҳад ёфт ва ё бар зарари ӯ. Ҳамчунин ӯ бояд дарк кунад, ки ба ҳама чиз кӯр-кӯрона тақлид ва пайравӣ набояд кард, балки ба ҳар ҳодисаю воқеа ва амалу беамалӣ назари худро бояд дошт. Чунин амал мустақилиятро дар кӯдак ташаккул дода, ӯро ба ташаббускорӣ навогарӣ ҳавасманд месозад.

Дар сурате, ки кӯдак меҳоҳад ба суҳбат ҳамроҳ шавад, кӯшиш кунед, ки ба он монёе нашавед. Баръакс, бояд ўро бештар ба суҳбат ҷалб намуда, имкон бидиҳед, то ў назари худро атрофи ин ё он масъала иброз кунад, аз суол додан ва ҷавоб гуфтан шарм надорад. Бочураёт ва дар баёни ақидааш устувор бошад. Бо кӯдакон бояд бо лаҳни ором ва ҷиддию мувофиқ ба синну соли онҳо суҳбат кард. Набояд ҳеҷ гоҳ ба содагии онҳо хандид ва онҳоро дар хичолат гузошт. Зеро чунин амал мустақилият ва ташаббусро дар кӯдакон маҳв карда, онҳоро шармгин ва бечураёт менамояд.

Барои инкишоф додани завқи бадеӣ ва эстетикӣ кӯдак бояд бештар дар атрофи масъалаҳои мавриди назари ў суҳбат биороем. Суҳбат бояд ҷолибу завқовар ва содаю фаҳмо бошад, на мушкилу дилгиркунанда. Ҳангоми баҳсу талош онҳоро барои ба эҳсосот дода нашудан талқин бояд кард.

Вобаста ба тағйироти физиологӣ тағйироти психологӣ низ дар рафтору гуфтор ва андешаи кӯдакон ба амал меояд. Яъне дар синну соли муайян кӯдакон ба худ хислату хусусиятҳои муайяно мегиранд, ки сари вақт дарк намудани он барои интиҳоби роҳу равиши дурусти тарбия мусоидат мекунад.

Волидайн бояд кӯшиш кунанд, ки аз хурдсолӣ ба кӯдакон ҳунариҳои гуногунро, ки дар ҳаёти минбаъда ба кор меоянд, омӯзонанд. Тарбияи меҳнатӣ кӯдакон маҳз дар муҳити оила оғоз шуда, ҳисси меҳнатдӯстӣ, ҳунаромӯзӣ, сарфаю сариштакорӣ онҳо бо ибрати неки падару модар ва маслиҳату насиҳати онҳо ташаккул ёфта, минбаъд батадрич дар ҷомеа рушд мекунад.

Унсуролмаолии Кайковус дар ин хусус чунин мегӯяд: «Пас бояд, ки ҳар чӣ омӯхтани бошад аз фазлу ҳунар, фарзандро биомӯзӣ, то ҳаққи падариву шафқати падарон ба ҷой оварда бошӣ, ки аз ҳаводиси олам эмин натавон буд ва тавонист донист, ки бар сари мардумон чӣ гузарад. Ҳар ҳунареву фазле рӯзе ба кор ояд. Пас дар фазлу ҳунар омӯхтан тақсир набояд кардан».

Ба ҳамин тариқ, метавон хулоса кард, ки яке аз омили муҳимтарин дар тарбияи кӯдак шинохти ӯст. То замоне ки мо хусусиятҳои психологии кӯдакро хуб аз худ накунем, наметавонем дар тарбияи ӯ ба таври дилхоҳ муваффақ бошем. Тарбияи кӯдак аз мураббӣ, падару модар малакаву маҳорати зиёд талаб мекунад ва ҳар андозае, ки мо онро огоҳона ва ҳунармандона иҷро кунем, ба ҳамон андоза муваффақ хоҳем буд.

Волидайн вазифадоранд, ки ба фарзандон асосҳои тарбияи оилавӣ, одобу рафтори оиладорӣ, муошират, меҳмондорию меҳмоннавозӣ, ҳурмату эҳтироми якдигар, сабру таҳаммул ва дигар нозукиҳои ҳаёти оилавиرو биомӯзонанд. Зеро ин ҳама дар ҳаёти минбаъдаи онҳо, ҳангоми барпо намудани муносибатҳои оилавӣ, тарбияи фарзанд ва пешбурди ҳаёти мустақилона кумак хоҳад кард.

Савол ва супориш

- 1. Зарурати таълим ва тарбияи кӯдакро шарҳ диҳед.*
- 2. Таъсири ҳавасмандкунӣ ба раванди таълим ва тарбия чӣ гуна аст?*
- 3. Ба фарзанд чӣ гуна бояд танбеҳ дод?*
- 4. Нақши худбаҳодихӣ дар рушди кӯдак чӣ гуна аст?*
- 5. Тарсонидан ва оқибатҳои онро шарҳ диҳед.*

§24. АҲАМИЯТИ ТАЪЛИМУ ТАРБИЯ ДАР ТАШАККУЛИ ТАФАККУР ВА ШАХСИЯТИ КӯДАК

Таълим ва тарбияи кӯдак ҳеҷ гоҳ барвақт нест. Рӯҳу равони тифл монанд ба навори суратгирӣ, покизаву дастнозада, ҳар гуна таассурот дар он ба таври ҳамеша нақш мебандад. Аз ин рӯ агар воли-дон ё омӯзгор ин нуктаро ба инобат нагиранд ва аз рӯзҳои нахуст ба тарбияи тифл машғул нашаванд, бузургтарин имконро аз даст медиҳанд.

Мир Сайид Алии Ҳамадонӣ дар ин маврид чунин менависад: «Фарзандонро аз хурдӣ ҳусни ахлоқ таълим кунанд ва ба зинати дунё нафиребанд. Чун тифлро аз аввал бад-ин тартиб тарбият кунанд, вақте ба ҳадди балоғат расад, баракати он ба зоҳиру ботини ӯ зухур кунад. Агар ҳамчунин кардӣ, наҷот ёфтӣ ва ҳам халқро наҷот додӣ...».

Дар тарбияи тифл қоидаи муҳимме ҳаст, ки набояд фаромӯш шавад. Кӯдакро бояд як нафар ё ҳама бо як усул тарбия кунанд. Хатой бузург аст агар дар оила ҳама ба тарбияи тифл бо усулҳои гуногун даст зананд. Ин дар тарбияи кӯдак мушкилӣ эҷод мекунад. Ҳар кас ба кӯдак таъсири хос мерасонад, ки аз якдигар тафовут дорад.

Баъзе волидон ба тарбияи кӯдак аҳамият намендиханд. Онҳо гумон мекунанд, ки кӯдак дар ин давра монанд ба бозича аст, яъне лӯхтак асту ҳар кас метавонад ўро ба даст гирад, бозӣ кунад.

Тифлро кӣ бояд тарбия кунад, падар ё модар? Маълум аст, ки дар тарбияи кӯдак модар нисбат ба падар имконоти бештар дорад. Танҳо модар метавонад дар рӯзҳои нахустин тифлро ором кунад, зеро оҳанги рӯҳи модар бо оҳанги рӯҳи навзод ҳамвазн аст. Падар дар ин айёми зиндагӣ метавонад танҳо ба модар ёрӣ расонад. Баъдтар дар зиндагии кӯдак замоне фаро мерасад, ки ба таъсири нуфузи падар ниёз ба миён меояд, вале на дар давраи тифлӣ. Ҳамин тавр, устои аввал модар, устои дуюм падар ва устои сеюм омӯзгор аст.

Дар чараёни таълим ва тарбияи кӯдак се усулро истифода бурдан мумкин аст: авторитарӣ (тавассути зӯрӣ ва тарсонидан), демократӣ (тавассути меҳру дӯстӣ) ва либералӣ (бепарвой). Ҳар яке аз ин усулҳо натиҷаи гуногун медиҳад. Оқибати усули авторитарӣ кӯдакро ба ғулом табдил додан аст. Кӯдак тарсончак, сархам ва хушонадгӯ ба воя мерасад, вале дар сурати қаҳру ғазаб метавонад, ки волидонашро лату кӯб намояд. Дар усули либералӣ кӯдак бетарбия, беилму беҳунар мемонад. Ба воситаи усули демократӣ

кӯдак бомеҳру муҳаббат, мустақил ва содиқ тарбия меёбад. Умуман, бо усули авторитарӣ аз кӯдак ғулому бо усули демократӣ аз кӯдак шоҳро тарбия намудан мумкин аст.

Ҳар усулро, ки шумо дар таълиму тарбияи кӯдак истифода мебаред, набояд беҳадаф бошад. Вагарна ҳама зиндагии вай бемақсад мешавад.

Оғози зиндагӣ барои одам нисбат ба бахши ояндааш муҳимтар аст, зеро пайроҳае, ки вай ҳама умр аз он меравад, маҳз дар кӯдакӣ сохта мешавад. Роҳхоро омӯзгор барои кӯдак месозад. Агар роҳ сохта нашавад ва омӯзгор вазифаашро иҷро накунад, дар калонсолӣ ўро душвориҳои зиёд пеш меояд. Омӯзиш дар оила, дар мактаб ва дар донишгоҳ барои шахс бисёр муҳим аст.

Дар сурати якравӣ ё гиря кардани кӯдак бояд ба ӯ ширинӣ ва ё чизи писандидаашро ваъда диҳед, меҳрубонию дастгирӣ кунад. Агар навозишу меҳрубонӣ натиҷа надиҳад, пас сарзаниш бояд кард. Сарзаниш бояд кӯтоҳ бошад ва аз оҳанги овозу лаҳни сухан ошкор шавад. Сарзаниш набояд тунд ва бадхашмона бошад. Оҳанги хоссе даркор аст, то кӯдак зуд дарёбад, ки ўро сарзаниш мекунад. Усули нодурусти тарбия тарсонидани кӯдак аз чизҳои ваҳмангез аст, ки волидон истифода мекунад. Агар ӯ гиря кунад, ўро бо чину париву албастиву чизҳои ба ин монанд метарсонанд. Ин аз бадтарин амалҳост, ки дар тарбияи кӯдак раво медонанд. Зеро чунин тарс- диҳиҳо ба рӯҳи кӯдак таъсири манфӣ гузошта, рушди сифатҳои шучоатнокӣ ва далерии ўро бозмедорад.

Хуб мешуд, ки ба кӯдак афсонаҳои дар бораи чину парӣ нақл накунем. Онҳо ба кӯдак таъсири манфӣ мерасонанд.

Барои ташаккули тафаккури кӯдак бояд бештар аз бозича ва бозииҳои конструктивӣ истифода кард. Бигузор кӯдак дар асоси нақша аз ҳар гуна маводди гуногун (секунча, чоркунча, сутунча ва ғайра) шакли биноро бисозад. Хуб мешавад, ки кӯдак шартӣ бозиро нағз аз худ карда, бештар ба бозииҳои муаммогӣ, ки қобилияти фикрии ўро инкишоф

медиҳанд, машғул шавад. Масалан, вобаста ба шакл ва ранг сохтани ашё ё бино барои кӯдак машғулияти ҳам муфид ва ҳам басо шавқовар аст.

Бозичаҳои писаронаро набояд ба духтарҳо дод ва баръакс. Агар писарҳо бо бозичаҳои духтарона одат намоянд, ақлашон ба самти дигар рушд мекунад, духтарон низ инчунин. Писарон ва духтарон бояд бозичаҳои хосси худро дошта бошанд.

Барои бо ҳамсолонаш бозӣ кардани кӯдак вақти муайяно ҷудо бояд кард. Волидон бояд муайян кунанд, ки кӯдакашон чанд муддат ва бо кадом ҳамсолонаш бозӣ намояд, зеро ҷамъияти ҳамсолонаш барои ояндаи кӯдак таъсири ҷиддӣ мерасонад. Бо ҳамсолони бадрафтору бадғуфтор ҳамроҳ бозӣ кардани кӯдак боиси пайдо шудани хислатҳои манфӣ мешавад. Чунонки меғӯянд: «Бо моҳ шинӣ, моҳ шавӣ, бо дег шинӣ, сиёҳ шавӣ».

Волидон набояд фаромӯш кунанд, ки таълиму тарбия дар мактаб бе таълиму тарбия дар хона самари хуб намедихад. Бисёр волидон ба таълиму тарбия камтар диққат медиҳанд ва гумон мекунанд, ки ин танҳо вазифаи мактаб аст. Ҳол он ки таълиму тарбияи хуб дар хона минбаъд барои таълиму тарбияи кӯдак дар мактаб заминаи бозғатимод мегузорад ва барои рушду тақомули тафаккури ӯ хеле муҳим аст.

Равоншиносон исбот кардаанд, ки барои рушди ягон хусусияти равонии кӯдак ҳар як давраи синну сол мусоидат мекунад. Масалан, барои кӯдакони синну соли томактабӣ рушди нутқ ва забонмӯзӣ мувофиқ аст. Дар сурати дуруст ба роҳ мондани чараёни таълиму тарбия дар кӯдакон имконияти то 5 забони хориҷиро аз худ кардан пайдо мешавад. Ин корро бо забонҳои гуногуни хориҷӣ тавассути намоишномаҳои хурди ба завқи кӯдак мувофиқ метавон ташкил кард.

Дар баробари рушди босуръати нутқ дар кӯдакони синну соли томактабӣ хусусияти кунҷковӣ ва шавқу завқ барои дарки олами атроф бештар мешавад. Барои дар

бораи олами атроф бештар маълумот пайдо кардан кӯдакон бо саволи «Чаро?» ба волидонашон мурочиат мекунанд. Ба мисли «Чаро барф меборад?», «Чаро барф сафед аст?» ва монанди ин. Дар ин ҳолат ба волидон зарур аст, ки ба саволҳои бешумори кӯдакон эътибор дода, аз рӯи фаҳмиш ва ҷаҳонбинии онҳо ҷавоби мувофиқ диҳанд. Афсӯс, ки дар бисёр оилаҳои серфарзанд, волидон аз кору ташвишҳои бисёри зиндагӣ на ҳама вақт имкон пайдо мекунанд, ки ба саволҳои бешумори кӯдак ҷавоби зарурӣ бидиҳанд. Ҳатто баъзан барои саволҳои бисёру ноҷо додашон ўро сарзаниш ҳам мекунанд. Чунин рафтори волидон метавонад боиси нобуд гардидани ҳисси кунҷковӣ ва бозмондани рушди тафаккури кӯдак гардад.

Дар чараёни таълиму тарбия дар оила ва мактаб имконияти зиёди рушди шахсияти кӯдакон пайдо мегардад. Онҳо тавассути таҳсили муваффақона дар мактаб тадриҷан мустақилона ба омӯзиши асарҳои афсонавӣ ва дар синфҳои болотар – 5-7 ба хондани асарҳои саргузаштӣ завқ пайдо карда, ҷаҳонбинии худро васеъ мекунанд.

Дар рафти таълиму тарбия барои рушди шахсият ва тафаккури кӯдак боз зарур аст, ки волидон ва омӯзгорон ба онҳо чунин саволҳое бидиҳанд, ки кӯдакро ба фикр маҷбур созад. Масалан, саволи «Абӯабдулло Рӯдакӣ қасидаи «Шикоят аз пирӣ»-ро кай навиштааст?» аз кӯдак чандон фикру мулоҳизаро тақозо намекунад. Вале саволи «Чаро Абӯабдулло Рӯдакӣ асари «Шикоят аз пирӣ»-ро навишт?» кӯдакро маҷбур месозад, ки оид ба ин масъала фикр карда, ақидаи худро баён созад ва маҳорати фикрронияшро ташаккул бидиҳад.

Бояд гуфт, ки бархе аз кӯдакон имконияти муҳокимаронӣ карданро доранд ва бархе надоранд. Вале маҳорати муҳокимаронӣ кардан дар ояндаи онҳо зарур мешавад. Ин қобилияти муҳимми шахсиятро метавон тавассути пурсишу посух ташаккул дод. Ба мисли: агар ин бояд чунин бошад, чаро бояд чунин бошад; ва агар набояд

чунин бошад, чаро набояд чунин бошад ва ғ. Агар кӯдак бигӯяд, ки «Ин дуруст аст» бояд пурсид, ки «Чаро дуруст аст?» ва агар гӯяд, ки «Нодуруст аст», бояд пурсид, ки «Чаро нодуруст аст?».

Омӯзгор ва волидон бояд зинаи инкишофи тафаккури кӯдакро донанд ва тавассути саволи

«Чаро?», ки ҳамеша дар нӯги забонашон аст, маҳорати фикрронии кӯдакро инкишоф диҳанд. Ҳар кӯдаке, ки қобилияти муҳокимарониаш хуб аст, ояндааш дурахшон хоҳад буд.

Саволҳо

- 1. Кӣ ва кадом вақт бояд кӯдакро тарбия намояд?*
- 2. Чӣ тавр рушди кӯдакро тезонидан мумкин аст?*
- 3. Ба саволҳои кӯдак ҷавоб додан чӣ моҳият дорад?*
- 4. Тафаккури кӯдакро чӣ гуна инкишоф додан мумкин аст?*
- 5. Беаҳамиятӣ дар таълим ва тарбияи фарзанд чӣ оқибатҳо дорад?*
- 6. Оё тарбия ба синну сол алоқаманд аст?*
- 7. Барои инкишофи нутқи кӯдак кадом амалҳоро бояд иҷро намуд?*

§25. ҲУҚУҚ ВА УЊДАДОРИҲОИ ПАДАРУ МОДАР ДАР ТАЪЛИМУ ТАРБИЯИ ФАРЗАНД

Фарзанд неъматӣ бебаҳо, нишоне аз падару модар, давомдиҳандаи насл ва ояндаи ҷамъият мебошад. Аз ин рӯ тарбияи фарзанд муқаддастарин вазифаи падару модар аст. Волидон дар назди ҷомеа барои тарбияи фарзандони бомаърифат, ватандӯст ва дорои ифтихори баланди миллӣ масъуланд. Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи масъулияти падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд» масъулият ва вазифаҳои асосии волидонро дар таълиму тарбияи фарзанд ба таври мушаххас муайян намуда, барои

мустаҳкам гардидани робитаи оила, муассисаи таълимӣ ва аҳли ҷомеа заминаҳои хуби ҳуқуқиро фароҳам овард.

Дар мавзӯи тарбияи фарзанд адибону мутафаккирони форсутоҷикасарҳои зиёде эҷод кардаанд. Ҳанӯз пеш аз ислом ақидаҳои ахлоқӣ дар китобҳои «Авесто», «Пирӯзнама»-и Бузургмехр, «Панднома»-и Анӯшервон дар шакли панду насиҳат баён шудаанд. Ақидаҳои пандуахлоқӣ баъд аз истилои арабҳо ва ҷорӣ гардидани дини ислом дар асарҳои «Адаб-ал-кабир ва адаб-ас-сағир»-и Ибни Мукаффаъ, «Таҳзиб-ул-ахлоқ»-и Ибни Мискавейҳ, «Қобуснома»-и Унсурулмаолии Кайковус, «Китоб-ул-ахлоқ»-и Абӯалӣ ибни Сино, «Ахлоқи Носирӣ»-и Насируддини Тӯсӣ, «Ахлоқи Ҷалолӣ»-и Ҷалолиддини Давонӣ, «Кимӣи саодат»-и Муҳаммад Ғазолӣ, «Ахлоқи Муҳсинӣ»-и Ҳусайн Воизи Кошифӣ хеле хуб баён гардидаанд. Донишмандону адибон Закариёи Розӣ, Шайх Саъдии Шерозӣ, Абдурраҳмони Ҷомӣ, Камолиддини Биноӣ, Носири Хусрав, Аҳмади Дониш ва бисёр дигарон дар мавзӯи одобу ахлоқ ва тарбияи фарзанд асарҳои пураарзише эҷод кардаанд.

Ба мавзӯи одобу ахлоқ ва тарбияи фарзанд гузаштагони мо дар ҳама давраи замон диққату таваҷҷуҳи зиёд додаанд. Мо аз асарҳои эҷодкардаи ниёгон то ҳоло истифода мекунем ва баҳраманд мегардем.

Яке аз нахустин вазифаҳои падару модар дар назди фарзанд гузоштани номи нек ба ӯст. Ба фарзанд номи нек гузоштан масъулияти бузург аст. Бояд хуб дарк кард, ки ном дар ҳаёти инсон ва аъмолу рафтори ӯ нақши бузурге дорад. Ба фарзанд бояд чунин ном гузошт, ки ӯ дар оянда аз ин ном ифтихор кунад. Бинобар ин волидон бояд дар бораи номи гузошташон ба фарзандашон маълумоти заруриро расонанд ва талқин кунанд, ки онҳо сазовори номи худ бошанд. Агар ба фарзанд номи шахсони бузург ва таърихиро ба мисли Исмоил, Сомон, Сино, Мӯсо, Муҳаммад, Иброҳим гузорему фарзанд бузург гашта, сазовори он ном нашавад, он гоҳ шаъни ин номҳоро паст мегардонад. Аз ин рӯ волидон

хар замон бояд ба фарзандашон ин андешаро такрор ба такрор таъкид намоянд.

Бо гузоштани номи нек тарбияи фарзанданчом намеёбад, балки чараёни таълим ва тарбияи фарзанд оғоз меёбад. Волидон бояд номи гузоштаи фарзандонро асоси тарбия қабул карда, онҳоро чунон ба воя расонанд, ки сазовори он ном гарданд, шаъну шарафи ном ва обрӯи волидонро паст накунанд.

Дар ин бора Унсурулмаолии Кайковус дар «Қобуснома» чунин овардааст: «Бидон, эй азизи ман, ки агар Худой туро писаре диҳад, аввал номи хуш бар вай деҳ, ки аз ҷумлаи ҳақҳои падарон яке ин аст...».

Падару модар бояд дар интиҳоби ном хеле бомулоҳиза бошанд, номи зебову шинам ва бомаъниро интиҳоб намоянд, чунки замоне фарзанд барои номи номақбули худ танҳо аз падару модари худ домангир мешавад. Ҳоло ҳам дар ҷамъияти мо падару модароне ҳастанд, ки ба фарзандон номҳои назарногир, бемаъниву таҳқиромез мегузоранд. Ба ақидаи онҳо агар номи фарзанд назарногир бошад, ба онҳо «чаши бад» ва офате намерасаду умрашон дароз мешавад. Натиҷаи ҳамин хурофотпарастӣ аст, ки то ҳол бо номҳои Сангин, Достак, Теша, Табар, Хаскаш, Ҷорӯб, Гундӣ, Сангинҷон, Сангинмоҳ, Гадо ва монанди инҳо дучор мешавем. Хуб мешуд дар интиҳоби ном ҳам падару модар ва ҳам падаркалону модаркалонҳо хуб андеша кунанд.

Одобу ахлоқи нек, инсонпарварӣ, меҳнатдӯстӣ, хоксорӣ, ватандӯстӣ, ҳислатҳои беҳтарини инсониянд. Барои бо чунин ҳислатҳо ба воя расонидани фарзанд ба волидон лозим меояд, ки меҳнату кӯшиши зиёде сарф кунанд. Оила мактаби аввалин ва асоситарини тарбияи фарзанд мебошад ва агар дар ин зина ягон қавравие ба амал ояд, ислоҳи он барои падару модар ва дар оянда барои омӯзгорони мактаб ҳам кори басо душвор мегардад. Дар ин маврид шоир ҷӣ хуб фармудааст:

*Ҳишти аввал гар ниҳад меъмор қач,
То ба охир меравад девор қач.*

Бинобар ин падару модар дар тарбияи фарзанд бояд баробар саҳм гузошта, аз рӯзҳои аввал барои ба воя расонидани инсон сазовори ҷомеа кӯшиш кунанд. Дуруст аст, ки 1-2 соли аввал нигоҳубин ва тарбияи фарзанд бештар ба зиммаи модар гузошта мешавад, аммо дар ин давра падар ҳам бояд саҳми худро гузорад. Интизор нашавад, ки қай фарзанд калон шавад ба тарбияи ӯ шурӯъ кунад.

Ҳикоят мекунад, ки зане ба назди Лукмони Ҳаким омада мепурсад:

– Ба тарбияи фарзанд аз чандсолагӣ сар кунам?
Лукмони Ҳаким мепурсад:

- Фарзандатон чандвақта шуд? Модар ҷавоб медиҳад:
- Шашмоҳа.
- Пас шумо шаш моҳ дер кардед, – мегӯяд до-нишманд.

Ин ҳикояро падару модарон бояд хуб дар ёд бигиранд.

Волидонро лозим аст, ки ҳар як амали фарзандашонро зери назорат бигиранд. Ба амалу гуфтори фарзандашон баҳо дода, муносибати худро нисбати ҳар рафтори ношоистаи онҳо зоҳир кунанд. Пас аз ин кӯдак пеш аз иҷрои амал дар назди худ савол мегузорад, ки «Оё ин кори ман ба волидонам писанд меояд ё не?». Ҳамин тавр, баъди иҷрои амал кӯдак мепоҳад, ки волидонаш ба амали иҷрокардаи ӯ баҳо диҳанд. Дар сурати додани баҳои мусбат кӯдак чунин меандешад, ки кори хуберо анҷом додааст ва онро минбаъд ҳам такрор хоҳад кард.

Агар амали кӯдак ба волидон писанд наояду сарзаниш кунанд, кӯдак ба хулосае меояд, ки рафтори ӯ кори хуб набудааст ва набаъд онро минбаъд такрор кунад. Ҳамин тавр, кӯдакон минбаъд ҳар амали содиркардаи худро месанҷанд ва шавқманди онанд, ки волидонашон ин рафтори онҳоро чӣ гуна қабул мекунад.

Умуман, волидонро мебояд ҳар як амалу гуфтори фарзанди худро зери назорат қарор диҳанд. Дар баробари иҷрои амали хуб мебояд кӯдакро навозишу ситоиш карда, суҳанони рӯҳбаландкунанда ба мисли «Офарин, азизакам, маро хурсанд кардӣ» гуфтан зарур аст. Дар ин маврид набояд хомӯш буд.

Дастгирии волидон дар ин ҳолат ўро вайрон намекунад, балки кӯдак рӯҳбаланд мешавад. Дастгирии кирдору рафтори хуби кӯдак аз тарафи калонсолон монанди об додани навиҳол аст. Кӯдак дар ҳақиқат ситоишро хеле дӯст медорад ва мекӯшад ҳамеша рафтори хуб карда ситоиш ёбад.

Дар ҳолати зухуроти рафтор ё амали ночои кӯдак волидон бояд ўро сарзаниш карда, пеши роҳи иҷрои дубораи чунин амалро бигиранд. Ҳангоме ки кӯдак рафтори нохуб мекунад, нахуст далел биоваред, ўро бовар кунед, ки амали нохуб кардааст.

Ҳамин тавр, кӯдак вобаста ба баҳои додаи волидон ба амали худ рафтору гуфтори хубро аз бад фарқ мекунад, дар вучодаш маҳорати дарки амали хубу бад пайдо шуда, ҷаҳонбинияш васеъ мегардад. Масалан, амали дуздӣ барои кӯдакон мазмунан нофаҳмост. Онҳо намедонанд, ки дуздӣ амали хуб аст ё бад? Зеро дар натиҷаи дуздӣ ў соҳиби чизе мешавад. Дар сурати аз тарафи волидон барои ин амали худ сарзаниш шудан кӯдак бад будани амали дуздиро ба хубӣ дарк мекунад. Аз ин хотир мегӯянд, ки «Кӯдак имрӯз сӯзани ҳамсояро дузда аз тарафи волидон сарзаниш нашуда бошад, пагоҳ уштурро медузда».

Ҳангоми сарзаниш набояд ўро лату кӯб кард. Умуман, кӯдакро лату кӯб кардан нодуруст аст. Аз ин рӯ барои тарбияи дурусти кӯдак аз усулҳои дигари таъсиргузор истифода кардан қобили қабул аст. Масалан, ҳангоми дидани амали нодурусти кӯдак бо сурати (киёфаи) ҷиддӣ бо ў суҳбат карда, гуноҳашро фаҳмонидан ё ба ҷойи лату кӯб карда осеби ҷисмонӣ расонидан аз усули дигари ҷазо – чанд

дақиқа дар кунчи хона рост мондан метавон истифода кард. Ин корро тавре бояд иҷро кард, ки кӯдак ба гуноҳаш иқрор шавад ва нодурустии амали худро дарк кунад. Агар кӯдак чор-панҷ маротиба амали бад бикунду баъд як маротиба ўро сарзаниш кунем, он гоҳ ин сарзанишҳои мо таъсири худро гум мекунанд. Баробари ҳар як амал ва гуфтори бади кӯдак бояд волидон ўро сарзаниш кунанд ва дар сурати амали хуберо иҷро карданиш ситоиш намоянд.

Дар тарбияи фарзандони братипа дарумодар, муносибати онҳо ба ҳамдигар, рафтори самимию ғамхоронаи онҳо нисбат ба ҳамдигар таъсири хуб мерасонад.

Фарзанд сол ба сол калон мешавад, мактаб меравад, ба синни наврасӣ қадам мегузорад. Вобаста ба синну соли онҳо падару модарон ҳам муносибату рафтори худро нисбат ба онҳо тағйир медиҳанд. Фарзандони наврас ёрдамчии аввалини волидон мегарданд.

Яке аз вазифаҳои муҳими дигаре, ки дар назди волидон меистад, ин ҳунарманд тарбия кардани фарзанд аст. Фарзанде, ки соҳиби касбу ҳунар бошад, ҳеҷ гоҳ хор намешавад. Касб хубию бадӣ надорад. Соҳибони касби одӣ ва касбҳои бузург ҳама баробар шарафманданд. Шарафи инсон аз меҳнати ҳалол мебошад. Беҳтарин шодмонӣ ин ҳаловат ёфтани аз дастранҷи меҳнати худ аст.

Аз ҳамин сабаб бояд аз хурдсолӣ дар дили фарзанд ба меҳнату касбу ҳунар шавку ҳавас бедор намоем. Зеро меҳнат оинаест, ки қобилияти инсон ва сифатҳои ахлоқии ўро ҷилвагар месозад. Ҳунар зебу зинати инсон аст. Беҳуда нагуфтаанд:

*Ҳунар омӯз, к-аз ҳунармандӣ,
Даркушӣ кунӣ, на дарбандӣ.*

Касе ҳунар дошта бошад, соҳиби иззату эҳтироми ҳамагон қарор мегирад:

*Соҳибҳунаре, ки ботамиз аст,
Дар дидаи мардумон азиз аст.*

Дар соҳибхунарии инсон падару модар устодони нахустин ба ҳисоб мераванд. Оилаҳое ҳастанд, ки як хунарро аз насл ба насл идома медиҳанд ва бо ҳамон байни мардум маъруфу машҳур мегарданд. Аз қабилӣ заргарӣ, дӯзандагӣ, дуредгарӣ, оҳангарӣ, боғпарварӣ, наққошӣ, ошпазӣ ва ғайра.

Хунар хазинаи бебаҳо ва ганҷи бепоён аст, ки баҳову ченак надорад:

*Хунар аз нуқраю тиллою зар беҳ,
Хунар аз молу мероси падар беҳ.*

Баъзан падару модарон фарзандҳояшонро эрка тарбия мекунанд, намегузоранд, ки онҳо ба корҳои рӯзгор машғул шаванд. Ҳангоме ки чунин фарзандон оиладор мешаванд, маълум мегардад, ки аз уҳдаи кори рӯзгору рӯзгордорӣ тамоман намебароянд. Ин ҳол аксар боиси ба амал омадани мочароҳии оилавӣ мегардад. Аз ин сабаб волидон бояд аз хурдсолӣ ба фарзандон хунароҳии гуногунро, ки дар ҳаёти оилавӣ ба кор меояд, омӯзонанд.

Дар ин хусус Унсурулмаолии Кайковус навиштааст: «Пас, бояд ки ҳар чӣ омӯхтани бошад аз фазлу хунар, фарзандро биёмӯзӣ, то ҳаққи падариву шафқати падарон ба ҷой оварда бошӣ, ки аз ҳаводиси (ҳодисаҳои) олам эмин натавон буд ва тавонист донист, ки бар сари мардумон чӣ гузарад. Ҳар хунареву фазле рӯзе ба кор ояд. Пас дар фазлу хунар омӯхтан тақсир набояд кардан».

Агар волидон хунаре дошта бошанд, бояд онро ба фарзандони худ низ омӯзонанд. Бештари занони тоҷик, чун анъана, хунари гулдӯзӣ, тӯппидӯзӣ ва дигар навъҳои либосдӯзиро медонанд. Пухтупази хӯроқҳои лазизи миллӣ, рӯбучини хона низ аз хунаромандии инсон дарак медиҳад. Истифодаи дурусти ашёи рӯзгор, деҳқонӣ, нигоҳубини чорвои хонагӣ низ хунар аст, ки дар оила меомӯзанд. Мар- дон бошанд баъд аз кори асосӣ ба сохтан

ё тармими асбобҳои рӯзгор машгуланд. Ба иҷрои ин корҳо бояд фарзандонро низ ҷалб намоянд, чунки ҳар як хунаро касб дар зиндагӣ ба кор меояд. Шоири ҷаҳонгашта ва рӯзгордида Шайх Саъдии Шерозӣ дар бораи ғоидаи хунаро навиштааст:

«Хунаро ҷашмаи зоянда аст ва давлати поянда ва агар хунароманд аз давлат бияфтад, ғам набошад, ки хунаро дар нафси худ давлат аст, ҳар ҷо ки равад, қадр бинад ва бар садр нишинад ва беҳунаро лутма чинаду саҳтӣ бинад».

Мушоҳидаҳо нишон медиҳанд, ки баъзе волидон ҳангоми дар мактаб таҳсил кардани фарзандон ягон бор ба даргоҳи мактаб намеоянд. Ҳол он ки маҳз дар ҳамин ҷо онҳо аҳамияти касбу хунаро аз устодон меомӯзанду шавқу завқашон боз ҳам дучанд мегардад. Ба ҳамин хотир падару модар бояд ҳамеша оид ба аҳамияти касбомӯзӣ ва гирифтани маълумот ба фарзандон суҳбат намоянд, рафти хондани онҳоро зери назорат бигиранд. Бояд ба мактабу омӯзгорон алоқаи доимӣ дошта бошанд, дар бораи рафтору таҳсили фарзанд суҳбат намуда донанд, ки фарзанди онҳо бештар ба омӯзиши кадом фан ё касб рағбати зиёд дорад ва барои омӯзиши он ёрӣ расонанд. Дар бораи аҳамияти дониш шоири бузург Низомии Ганҷавӣ бисёр хуб гуфтааст:

*Дониш талабу бузургӣ омӯз,
То беҳ нигарад рӯзат аз рӯз...
Ҷое, ки бузург боядат буд,
Фарзанди ман надорадат суд...
Гар дил диҳӣ, эй писар, бад-ин панд,
Аз панди падар шавӣ барӯманд.*

Аз вазифаҳои муҳимми дигаре, ки дар назди падару модар меистад, омода кардани фарзанд ба оиладорист. Писарро зан, духтарро ба шавҳар додан вазифа ва ҳаваси

хар як падару модар аст. Аз ин рӯ бо фарзанд дар хусуси асрори оиладорӣ, меҳру садоқат, тарбияи ҷинсӣ, тартиби рӯзгордорӣ, муносибати зану шавҳар суҳбат карда, онҳоро ба хонадоршавӣ омода бояд кард.

Унсурулмаолии Кайковус дар ин бора чунин гуфтааст: «Агар писар болиғ гашт, бинигар андар вай, агар сару салоҳ дорад ва ба кадхудоиву зан доштан ва рӯзбеҳӣ машғул хоҳад будан, пас тадбири зан хостани вай кун, то он ҳақ низ гузорида бошӣ...

Агар фарзанд духтар бошад, ўро ба дояғони мастураи некупарвар бисупор ва чун бузург шавад, ба муаллима деҳ ва чун бузург шуд, ҳар чи зудтар ҷаҳд кун, ки ба шавҳар диҳӣ...».

Дар чунин ҳолат волидон масъулияти бештарро бар дӯш доранд. Интиҳоби зану шавҳар барои фарзанд кори басо мураккаб аст. Чӣ тавре мардум мегӯянд, ин «савдои умр» аст ва дар ин кор саросемагиву беандешагӣ нашояд. Падару модарон, қабл аз ҳама, бояд хоҳиши фарзандони худро ба ҳисоб гиранд. Ба бисёр волидон дучор омадан мумкин аст, ки ҳамаи корро ба анҷом расонида, баъд кӣ будани домод ё арӯсро ба фарзандон мегӯянд. Духтар ё писар эҳтироми падару модарро аз ҳама боло доништа, сухани онҳоро рад карда наметавонад ва бо шахси дилхоҳи онҳо оиладор мешавад. Як қисми чунин оилаҳо пойдор монанд ҳам, қисми бештари онҳо дар оянда вайрон мешаванд. Дар ҳар ду ҳолат ҳам онҳо як умр аз падару модарони худ норозӣ ва домангир мемонанд. Сабаби ихтилофҳои оилавӣ ва вайроншавии оиларо ба волидони худ нисбат медиҳанд, чунки зану шавҳарро барои онҳо падару модар интиҳоб карда буданд.

Аз ин сабаб волидон бояд ҳатман ба фарзандони худ маслиҳат кунанд, шояд худи онҳо шахси дилхоҳ дошта бошанд. Ба фарзанд муҳлати муайяне додан лозим аст, ки онҳо бо одоби ахлоқ, рафтору амали ҳамсари оянда

шинос шаванд ва ҳатто донанд, ки аз уҳдаи кадом касбу ҳунар мебароянд, баъд фикри худро ба падару модар бигӯянд.

Агар писару духтар бо майлу хоҳиши худ оиладор шаванд, кӯшиш мекунанд, ки тамоми носозию ихтилофҳои оилавиرو мустақилона ҳал кунанд ва аз падару модари хеш домангир нашаванд.

Дар ин маврид Унсурулмаолии Кайковус фармудааст: «Пас, агар донӣ, ки сари кадхудоиву рӯзбехӣ надорад, духтари кадхудоёну мусулмононро дар бало маяфкан, ки ҳар ду аз якдигар дар ранҷ бошанд. Бигузор то чун бузург шавад, чунон ки хоҳад кунад зиндагонӣ, то баъд аз марги ту ба ҳама ҳол чунон тавонад буд, ки фиристода бошад...

Ва аммо домоди некурӯй гузин (интиҳоб кун) ва духтар ба марди зиштрӯй мадеҳ, ки дил бар шӯйи зиштрӯй надихад, туро ва шавҳарро бадномӣ ояд. Бояд ки домод хубрӯю покнатинат ва босалоҳу кадхудой бувад, зеро гуфтаанд:

*Ҳоҷати худро маҷӯй аз зиштрӯй,
Он, ки дорад рӯйи хуш, аз ӯ бичӯй».*

Ин ҳикмати Кайковус ҳанӯз ҳам қимати баланди ахлоқӣ дорад ва пандест барои волидон.

Дар замони мо аксарияти оилаҳо аҳлона зиндагӣ мекунанд. Фарзандро тарбият карда, онро соҳибхунару соҳибилм ба воя мерасонанд. Падару модар дар тарбияи онҳо баробар саҳм гузошта, қарзу вазифаи худро ҳам дар назди фарзанд ва ҳам дар назди ҷомеа ба ҷо меоранд.

Асоси тарбияи оилавӣ омӯзонидани зиндагии мустақилона, одобу рафтори оиладорӣ аз тарафи ҳар як падару модар ба духтару писар пеш аз оиладоршавӣ мебошад.

Саволҳо

1. *Чаро падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд масъул аст?*
2. *Кӣ бояд ба қӯдак ном интихоб қунад?*
3. *Фарзандон беиштар аз кӣ ибрат мегиранд?*
4. *Мавқеи падару модар дар интихоби арӯс ва ё домод бояд чӣ гуна бошад?*
5. *Падару модарон кӯшиши менамоянд, ки ҳар чи тезтар духтарро ба шавҳар диҳанд. Оё ин дуруст аст?*
6. *Ҳамкории волидон ва омӯзгорон дар раванди таълиму тарбия чӣ аҳамият дорад?*
7. *Аҳамияти омӯзиши касбу ҳунаро шарҳ диҳед.*
8. *Чаро «Номи зебо ними давлат аст» мегӯянд?*

§26. УҲДАДОРИҲОИ ФАРЗАНД ДАР НАЗДИ ПАДАРУ МОДАР

Муносибатҳои оилавӣ ба меъёрҳои ахлоқӣ асос ёфта, дар асоси ҳамин меъёрҳо ба танзим дароварда мешаванд. Аз ин рӯ қонунгузории Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳаллу фасли масъалаҳоеро, ки дар муносибатҳои оилавӣ сар мезананд, дар навбати аввал барои ба таври ихтиёрӣ анҷом додани онҳо бартарият медиҳад. Яъне фарзандони болиғ барои дастгирӣ ва ёрмандӣ ба падару модари муҳтоҷу ғайри қобили меҳнат ва ё бемори худ бояд уҳдадорихояшонро ба таври ихтиёрӣ иҷро намоянд.

Дар моддаи 34-и Конститутсияи (Сарқонуни) Ҷумҳурии Тоҷикистон дарҷ шудааст, ки “Падару модар барои тарбияи фарзандон ва фарзандони болиғу қобили меҳнат барои нигоҳубин ва таъмини падару модар масъуланд”. Ин меъёри конститусионӣ дар Кодекси оилаи Ҷумҳурии Тоҷикистон низ саҳеҳтар дарҷ ёфтааст, ки тибқи он фарзандон на танҳо ба нигоҳубин, инчунин ба зоҳир намудани ғамхорӣ нисбати волидон масъул мебошанд. Нигоҳубин ва ғамхорӣ ба волидон қарзи инсонии ҳар як фарзанд мебошад. Дар

сурати ба таври ихтиёрӣ зоҳир нагардидани ғамхорӣ нисбат ба падару модар аз ҷониби фарзанд мақомоти салоҳиятдори давлатӣ метавонанд даҳлат намоянд. Яъне дар ин ҳолат мақомоти дахлдори давлатӣ метавонад ба таври маҷбурӣ бо тартиби судӣ аз фарзанд барои падару модар алимент рӯёнад.

Дар баробари ин бояд қайд намуд, ки қонунгузорӣ чихатҳои дигареро низ ҳангоми ситонидани алимент аз фарзанд пешбинӣ намудааст. Аз ҷумла, то чӣ андоза аз тарафи падару модар иҷро гардидани вазифа ва уҳдадорӣҳои онҳо оид ба таълим, тарбия, таъминоти моддӣ ва ҳифзи ҳуқуқҳои кӯдак. Ҳолати аз тарафи падару модар пурра иҷро нагардидани уҳдадорӣҳои зикршуда яке аз омилҳои озод шудани фарзандони болиғ аз уҳдадорӣҳои алиментӣ (нисбат ба падару модар) шуда метавонад, ки ин, пеш аз ҳама, ба принсипи адолати иҷтимоӣ асос ёфтааст.

Таъмини моддии падару модар вазифаи фарзандони болиғи қобили меҳнат мебошад. Дар навбати худ фарзандони болиғе, ки маъҷубанд, нафақа ва ё ёрдампулӣ мегиранд ва қобилияти меҳнатӣ надоранд, аз додани алимент ва иштирок дар хароҷоти иловагӣ озод мебошанд.

Гузашта аз ин, бояд хуб дар хотир дошт, ки хизмат ба падару модар, ба ҷо овардани ҳурмату эҳтироми онҳо вазифа ва қарзи инсонии ҳар як фарзанд мебошад. Зеро ки онҳо ширинтарин лаҳзаҳои ҳаёт ва ҳамаи меҳру садоқати худро барои ба воя расонидан ва таълиму тарбияи фарзандон мебахшанд. Набояд фаромӯш кард, ки волидон ҳам замоне ҷавон, боғайрат ва бақувват буданд ва бо сад умеду орзу дар лаҳзаҳои тифлию нотавонӣ фарзандро ба оғӯши гарми худ гирифта, ғамхорӣ намуданд ва аз носозгорӣи рӯзгор эмин доштанд, бойигариву сарвати дошташонро сарф карданд, то ки вай ба ин дараҷа бузург шавад. Акнун онҳо шояд пир шуда, аз қувват монда, ба даст асо гирифтаанд. Чашмонашон хира гаштааст. Бинобар ин вазифаи ҳар як фарзанд аст, ки ҳурмати онҳоро ба ҷо биёрад, ба насихаташон гӯш диҳад,

ёрирасони онҳо бошад ва аз ранҷонидани дили онон худдорӣ намояд. Дар мавриди эҳтироми модар шоир Эраҷ Мирзо чунин мефармояд:

*Писар, рав қадри модар дон, ки доим
Кашад ранҷи писар бечора модар.
Бирав, беш аз падар хоҳаиш, ки хоҳад
Туро беш аз падар бечора модар.
Зи ҷон маҳбубтар дораиш, ки дорад-т
Зи ҷон маҳбубтар бечора модар.
Ниғаҳдорӣ кунад нӯҳ моҳу нӯҳ рӯз,
Туро чун ҷон ба бар бечора модар.
Аз ин паҳлу ба он паҳлу нағалтад,
Шаб аз бими хатар бечора модар.
Ба вақти зодани ту марғи худро
Бигирад дар назар бечора модар.*

Хамсуҳбати пирони рӯзгордида шудан, ба насихати онҳо гӯш додан ва бо онҳо машварат намудан нишони эҳтиром ва одобу ахлоқи ҳамидаи инсонист:

*Ройи равишан зи бузургони куҳансол талаб,
Обҳо соф дар айёми хазон мегарданд.*

Ҳурмат кардани пирон, пеш аз ҳама, дар ҳурмат кардани падару модар зоҳир мешавад. Меҳнату машаққати падару модар сазовори ҳама гуна иззату эҳтиром аст:

*Намак дар комҳо ширинтар аз шаҳду шакар гардад,
Қигарҳо хун шавад, то як писар мисли падар гардад.
Падар аз шавқи дил дар қӯдакӣ дастӣ писар гирад,
Ба уммеде, ки дар тирӣ писар дастӣ падар гирад.*

Бале, ҳар як падару модар бо ранҷу заҳмати зиёд, ба умеди фардои худ фарзандро тарбия намуда, ба воя

мерасонад. Ҳар гоҳ фарзанд бемор шавад, падару модар дарди ўро дар ҷисму ҷони хеш эҳсос карда, барои начоти ў тайёранд ҳастии худро нисор кунанд. Падару модар аз ҳар амали неки фарзандон меболанду ифтихор мекунанд, аз нобарорию нохушии онҳо ғам меҳўранду маъюс мешаванд. Онҳо то зиндаанд, фарзанд барояшон ҳамон кўдак аст, ки омодаанд ҳар дам ба ёриаш шитобанд.

Унсурулмаолии Кайковус дар «Қобуснома» дар боби эҳтироми падару модар навиштааст: «Бидон, эй писар, ки... аз мучиби хирад бар фарзанд вочиб аст худро ҳурмат доштан ва тааххуд (нигоҳубин) кардан ва низ вочиб аст асли худро тааххуд кардан ва ҳурмат доштан ва асли ў ҳам падару модар аст. Ва он фарзандро, ки мудом хирад раҳнамунӣ ў бувад, аз ҳаққу меҳри падару модар ҳолӣ набошад...

Ва зинҳор, эй писар, ки ранҷи падару модар хор надорӣ... Пас, ҳаққи модару падар агар аз рӯйи дин нанигарӣ, аз рӯйи хираду мардумӣ бингар, ки падару модар мунтаҷаби некиву асли парвариши нафси туанд. Чун ту дар ҳаққи эшон муқассир бошӣ (хато карда бошӣ), чунон бувад, ки ту сазои ҳеч неки набошӣ ва он кас, ки вай ҳақшиноси некии асл набошад, некии фарёро ҳам қадр надонад».

Падару модарон танҳо муҳтоҷи эҳтирому дидори фарзандон мебошанд. Аз ин рӯ бояд фарзандон дар ҳар фурсати муносиб бо ҳамсару фарзандони худ ба дидорбинияшон биёянд, дар кори рӯзгор ба онҳо ёрӣ расонида, аз аҳволашон бохабар бошанд. Ин муносибати фарзандон дарсест барои фарзандони ҳуди онҳо. Амали неку рафтори шоиста барои фарзандон намунаи ибрат гардида, онҳоро ба ҳурмату эҳтиром кардани падару модар ҳидоят менамояд. Беҳуда нест, ки гуфтаанд: «Ҳурмат кунӣ – ҳурмат бинӣ». Ҳар нафаре, ки эҳтироми падару модарро ба ҷо меорад, ин ҳурмату эҳтиромро рӯзе аз фарзандони худ мебинад.

Дар ривояте овардаанд, ки: «Шахсе назди Муҳаммади пайғамбар омада гуфт: – Ё Пайғамбар, падару модарам

бемор шудаанд ва нон дар даҳони эшон мениҳам ва ба гардан бардошта, ба таҳоратхона мебарам. Ҳамчунин, таҳораташон месозам, оё ҳаққи эшонро ба ҷо оварда бошам?

Пайғамбар фармуданд:

– Аз ҳазор якеро нагузошта бошӣ, вале накуӣ би-
кун, ки туро дар ин қор савоб бисёр аст».

Ҳурмату эҳтироми падару модар, пос доштани

ҳаққи онҳо барои ҳар халқу миллат яке аз мавзӯҳои меҳварии меъёрҳои ахлоқӣ маҳсуб гардида, ҳамеша дар мадди назари аҳли ҷомеа қарор дорад. Беэҳтиромӣ нисбат ба падару модарро ҳар қавму миллати мутамаддини дунё маҳкум намуда, эҳтиром, нигоҳубин ва ғамхорӣ нисбати онҳоро қарзи инсонии фарзандон медонад.

Педагоги маъруфи рус В. А. Сухомлинский чунин менигорад: «Барои падар ва модар ту ҳамеша, ҳатто баъди панҷоҳ, шаст, ҳафтод, ҳаштод ва навадсола шуданат ҳам кӯдакӣ. Ҳар қадаму рафтори ту хоҳ рафтори хуб бошад ва хоҳ бад, ба дили падару модар асар карда, хурсандӣ мебахшад ё дард меорад, саодатманд мекунад ё азобу кулфат меорад. Онҳо нисбат ба ту меҳру муҳаббати бепоён доранд, вале замоне мерасад, ки барои ба ту бахшидани ашёи моддии ҳаёт дигар қувваташон намеронад ва қувваи онҳо фақат ба дӯст доштани ту мерасаду бас. Бидон, ки ба ғамхории падару модар, ба меҳру муҳаббат ва садоқати бепоёни онҳо бо ғамхорӣ, меҳру муҳаббат ва садоқати худ нисбат ба онҳо ҷавоб гардондан қарзи инсонии фарзанд аст. Қарзи фарзандонро аз падару модар бо ягон ченак қиёс кардан, бо ягон асбоб ҳисоб кардан мумкин нест».

Воқеан ҳам, чунонки меҳру муҳаббати падару модар ба фарзандон беинтиҳост, қарзи фарзандон низ дар назди волидон беохир аст ва бо ҳеҷ ченаке қиёсшаванда нест. Шоир ба ин мазмун чӣ зебо мефармояд:

*Якшаба он ранҷ, ки модар кашид,
Бо ду ҷаҳонаш натавон баркашид.*

Мутафаккири бузург Мир Сайид Алии Ҳамадонӣ мефармояд: «Накуӣ бо модар ва падар фозилтар аз намоз ва рӯза ва ҳаҷ ва умра аст. Ризои падар бузургтарин дари бихишт аст. Агар бихишт меҳоҳӣ, ин дарро муҳофизат намо».

Накл мекунад, ки: «Чавоне қасди зиёрати хонаи Каъба кард. Модари танҳоё дошт. Иҷозат пурсид, модараш розӣ нашуд. Ё ба гапи модар илтифоте накарда, озими сафар гардид. Модараш гириякунон аз қафои писар афтод. Ҳарчанд зорию тавалло менамуд, писар аз рафтан бознамеистод. Дили модар ранчид.

Писар ба шаҳре расида шаб дар масҷид қарор гирифт. Нисфишабӣ хеста ба хондани намозҳои нафл машғул шуд. Ҳамон шаб ба хонаи шахсе дузд даромад. Соҳибхона доду фарёдкунон дуздро дунболагир кард. Дузд гурехта ба сӯи масҷид омаду ғойб гардид. Мардум чамъ шуда, чароғ равшан карда ба даруни масҷид даромада диданд, ки шахси бегонае намоз меҳонад. Подшоҳ фармуд, ки дастҳояшро бурида, чашмонашро кофта, ба бозорҳо гардонида гӯянд, ки сазои шахсе, ки дуздӣ мекунад, ҳамин аст.

– Он чавони зиёраткунанда гуфт:

Ин тавр нагӯед, балки гӯед, ки ин ҷазои қасест, ки бе иҷозати модар сафар намояд.

Мардуме, ки ўро медонистанду мешинохтанд, воқеаро ба подшоҳ изҳор карданд. Подшоҳ пушаймон шуда узрҳои намуд. Чавон гуфт:

– Ин ҷо гуноҳи шумо нест. Ранчидани дили модарам аст, ки бе иҷозаташ ман ба сафар баромадаму ба ин бало гирифтор шудам. Агар хоҳед, ки аз Шумо хурсанд бошам, маро ба вилояти худам расонед.

Ўро ба шутур савор карда, ба манзилаш оварданд. Аз хона садои модар мебаромад:

– Худоё, аҳволи писарам дар биёбони Арабистон чӣ шуда бошад. Ўро ба назди ман баргардон, то хотирам чамъ шавад.

Чавон бетоқат шуда дарро кӯфт. Модар назди дар рафт. Дар дилаш мегуфт, ки «Наход хабари фарзанди ғарибам омада бошад?» Дид, ки ғарибе бо аҳволи раҳмовар нишастааст. Ба ӯ гуфт:

– Эй мусофир, гуруснай, ноне диҳам?

– Нонро чӣ гуна бигирам, ки даст надорам, – гуфт чавон.

Модар сухани ӯро шунида гуфт:

– Аз кучо меойӣ? Овозат ба овози писарам бисёр монанд аст.

Вай ба хона рафта чароғро оварду ба чехраи мусофир назар андохта, гиряомез гуфт:

– Писаре доштам, ба зиёрати хонаи Каъба рафта буд. Ман розӣ набудам. Ту ба ҳамон писарам бисёр монандӣ.

Чавон ғиғон бардошта гуфт:

– Модарчон, ҳамон писари пургуноҳат манам.

Пиразан инро шунида, беҳуш шуда ба замин афтод. Пас аз чанде ба худ омада, муноҷот кард:

– Илоҳо, ба фарзандам адаб додӣ, акнун ӯро ҳалок макун!»

Аз ин ҳикоя чунин хулосае бармеояд, ки бе ризоияти падару модар наметавон ба мақсад расид.

Ҳаким Носири Хусрави Қубодиёнӣ дар ин бора гуфтааст:

*Падарро ақл дону нафс – модар,
Маёзор ин ду касро, эй бародар!*

Розигии падару модар муваффақияту барори кори фарзанд хоҳад буд. Шахсе, ки ҳар саҳар пеш аз сафар ё коре бо волидон машварат мекунад ва дуо мегирад, хангоми бозгашт аз дидаву шунида ва бардоштҳояш ба онҳо нақл мекунад, ба муроду мақсад ва орзую омоли худ хоҳад расид.

Ҳикоят мекунанд, ки: «Чавоне чӯб дар даст падари худро мезад. Мардум инро дида, хоستانд адаби он чавонро бидиҳанд. Падар гуфт:

– Ба писарам нарасед. Ў барои задани падари худ ҳақ дорад. Зеро ман ҳам овони ҷавониам падарамро дар ҳамин ҷо зада будам. Акнун дар ивази он писарам маро мезанад».

Вобаста ба мазмуни ин ҳикоя шоир ва мутафаккири бузург Ҷалолиддини Румӣ хеле хуб гуфтааст:

*Ин ҷаҳон кӯҳ аст, феъли мо нидо,
Сӯйи мо ояд нидоҳоро садо.*

Бале, инсон дар зиндагӣ ҳар амалеро, ки иҷро мекунад, хоҳ некӣ аст ва хоҳ бадӣ, подоши онро дер ё зуд дар ҳамон шакл хоҳад дид. Аз ин рӯ некиву накукорӣ дар ҳама давру замон қадр гардида, бадиву бадахлоқӣ маҳкум мешавад.

Гузаштагони мо дар мавриди эҳтироми падару модар ҳазорҳо панду қиссаҳои ҳикматомез гуфтаанд, ки ҳама саршор аз меҳру муҳаббат, ғамхорию шафқат ва посдоштани ҳурмати волидон мебошад. Бар ивази ранҷхое, ки падару модар барои мо арзонӣ доштаанд, бояд ҳама умр шукргузорӣ намоем ва ҳаргиз нагузорем, ки хотири онҳо аз ягон суҳан ва ё амали бечои мо озурда гардад, зеро вақте ки онҳо ба мо раҳму шафқат менамуданд, бисёр заифу нотавон будем, ки ҳатто магасеро аз худ наметавонистем дур созем.

Дар ин бобат Саъдии Шерозӣ мефармояд:

*Эй тифл, ки дафъи магас аз худ натавонӣ,
Ҳарчанд ки болиғ шудӣ, охир на ҳамонӣ?
Шукронаи зӯроварию рӯзи ҷавонӣ
Ин аст, ки қадри падари пир бидонӣ.*

Ба ин маънӣ, мо бояд бо падару модари ҳеш ҳамеша накурафтору хушмуомила, мушфиқу меҳрубон ва ҳалиму қадрдон бошем, то дар зиндагӣ соҳиби обрӯю эътибор ва баракати рӯзгор гардем.

Саволҳо

1. Ибораи «қарзи фарзанд дар назди падару модар»-ро чӣ гуна маънидод мекунед?
2. Уҳдадори фарзанд дар назди падару модар танҳо меёри ахлоқи аст ва ё дар қонунгузорӣ низ ҷиҳати шудааст?
3. Шумо дар бораи он фарзандоне, ки падару модарашонро нигоҳубин намеkunанд, чӣ ақида доред?
4. Оё шумо ҳодисаҳои медонед, ки фарзандон аз падару модарашон рӯй гардонидани бошанд?
5. Падару модар аз фарзандони худ, ки бо сад азобу машаққат онҳоро ба воя мерасонанд, чиро интизоранд?

ФАСЛИ V11.
ТАНЗИМИ ОИЛА ВА ҲИФЗИ САЛОМАТИИ ОН
§27. ТАНЗИМ ВА БАНАҚШАГИРИИ ОИЛА

Танзим ва банақшагирии оила яке аз масъалаҳои муҳим дар оиладорӣ ба ҳисоб рафта, барои пешгирӣ ва рафъи як қатор мушкилоти бавучудоянда мусоидат менамояд. Давлат, пеш аз ҳама, барои мустаҳкамии оила ва тарбияи фарзандони солиму бомаърифат манфиатдор буда, баҳри расидан ба ин ҳадаф ҳамаҷониба ғамхорӣ менамояд. Оилаи солиму устувор дар ташаккули давлату давлатдорӣ, таҳкими худшиносии миллӣ, арҷгузорӣ ба урфу одатҳо ва расму оинҳои гузаштагон, эҳтироми арзишҳои миллию умумибашарӣ нақши бағоят муҳим мебозад.

Оила яке аз унсурҳои зарурӣ ва асосии ташаккули ҷомеа маҳсуб меёбад. Бинобар ин давлат муҳайё намудани шароити зарурӣ ва заминаи мусоидро барои рушди оилаҳои солим яке аз вазифаҳои асосӣ дар сиёсати иҷтимоии худ мешуморад.

Дар баробари ин бояд қайд намуд, ки дуруст ба роҳ мондани сиёсати демографӣ барои оқилона ва бо суръати муайян афзоиш додани аҳоли ва рушди бонизоми ҳар кишвар мусоидат менамояд.

Демография аз калимаҳои юнонии *demos* (халқ) ва *grapho* (менависам) гирифта шуда, ҷанбаҳои муҳимми фаъолияти ҳаёти инсон, аз қабилӣ таваллуд, фавт, раванди ақди никоҳ, ҷудошавӣ, муҳочират ва ғайраро меомӯзад.

Проблемаи демографӣ масъалаҳои афзоиши аҳолиро дар бар гирифта, ба ҷараёнҳои сиёсӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоӣ таъсири хешро мегузорад. Аз ин рӯ ҳар кишвар дар ин соҳа проблемаҳои муайяни худро дорад. Ҳоло дар бисёр мамлакатҳои дунё барномаҳои мухталиф оид ба масъалаҳои танзими оила, ҳифзи саломатии модару кӯдак амал мекунанд. Мақсаду усулҳои ҳалли онҳо бештар ба имконоти иқтисодии ҳар як давлат ва сиёсати пешгирифтаи он иртибот дорад.

Дар баъзе аз кишварҳо сиёсати демографӣ, пеш аз ҳама, ба камшавии таваллуд, дар баъзеи дигар ба пастшавии фавти кӯдакон ва зиёд кардани дарозумрӣ, дар гурӯҳи сеюм ба боздоштани равандҳои муҳочират ва ҷобачонамоии аҳли ҷомеа нигаронида шудааст.

Масалан, дар ИМА сиёсати ягонаи демографии умумидавлатӣ вучуд надорад. Ин масъалаҳоро ҳар як штат мустақилона ҳал мекунад. Дар Олмон бо сабаби паст будани дараҷаи таваллуд барои ба дунё овардани фарзанд сиёсати ҳавасмандкунӣ амалӣ карда мешавад. Дар Фаронса бо сабаби паст шудани дараҷаи таваллуд тадбирҳои зиёд кардани аҳоли андешида мешавад. Дар Ҷопон дар ин самт дар пайи ҳал кардани ду проблема ҳастанд: 1) пиршавии аҳоли; 2) ҷойгиршавии нобаробари аҳоли. Дар Покистон сиёсати демографӣ ба паст кардани дараҷаи таваллуд нигаронида шудааст.

Таҷрибаи кишварҳои ҷаҳон нишон медиҳад, ки чораҳои маҷбурии банақшагирии аҳоли самараи назаррас намедиҳад. Масалан, солҳои ҳаштодуми асри XX дар Ҳиндустон баробари дидани чораҳои сиёсати демографӣ чораҳои маъмурӣ низ андешида мешуд. Лекин ин тартиб натиҷаи дилхоҳ надода, баръакс, оқибатҳои манфӣ ба бор овард. Бинобар ин дар ин кишвар сиёсати демографиро аз нав баррасӣ намуда, аз барнома як қатор чорабиниҳоро ҳо-риҷ карданд. Пеш аз ҳама ба таъминоти оилаҳо бо озуқа, солимии модару кӯдак ва маърифатноксозии занон эътибор дода шуд. Дар натиҷа соли 2000 аҳолии Ҳиндустон ҳамагӣ 1,8 фоиз афзуд, ки ин нисбати солҳои пешин хеле кам буд.

Дар Чин, ки аҳолии он беш аз 20 фоизи аҳолии ҷаҳонро ташкил медиҳад, банақшагирии аҳоли ба сиёсати стратегии давлат табдил ёфтааст. Ин ҷо асоси сиёсати демографиро як фарзанд таваллуд кардан ва то таваллуди фарзанди дигар фосилаи тӯлонӣ гузоштан ташкил медиҳад. Дар ин мамлакат чораи маъмурию тадбири

иктисодиро якчоя амалӣ менамоянд. Дар натиҷаи сиёсати демографӣ суръати афзоиши аҳоли ба маҷрои муайян даромада бошад ҳам, он оқибатҳои манфиро низ ба бор меорад. Аз қабилӣ зиёд шудани шумораи писарон нисбат ба духтарон, тадриҷан кам шудани шумораи ҷавонон ва пиршавии аҳоли.

Дар Тоҷикистон 67 фоизи аҳолиро ашхоси то 30-сола ташкил медиҳанд. Фаромӯш набояд кард, ки аҳолии қабилӣ меҳнат бойигарии давлат аст. Бинобар ин аз захираҳои инсонӣ самаранок истифода бурдан ба нафъи тамоми ҷомеа хоҳад буд.

Мақсад аз банақшагирии оила имконияти сихати модарону иқтисодиёти оиларо ба назар гирифта, фосилаи таваллудро риоя кардан аст. Мафҳуми танзими оила фосилаи байни таваллуд ва теъдоди кӯдакон дар оиларо ифода мекунад. Ин нуқта асоси илмӣ дошта, имрӯз мавриди пажӯҳиши ҳамаҷаҳони мутахассисон қарор гирифтааст.

Ташкилоти умумиҷаҳонии тандурустӣ мафҳуми банақшагирии оиларо таъмини назорати функсияҳои репродуктивӣ барои таваллуди кӯдакони солиму дилхоҳ тавсиф менамояд.

Банақшагирии оила – маҷмӯи чорабиниҳои тиббӣ, иҷтимоӣ ва ҳуқуқӣ мебошад, ки бо мақсади таваллуди насли солим ва дилхоҳ, танзими фосилаи ҳомилашавӣ, назорати муҳлати таваллуд ва пешгирӣ аз ҳомилашавии ғайрихоҳиш роҳандозӣ мегардад.

Аз тарафи зану шавҳар қабул кардани қарор оид ба таваллуди фарзанд ба шароити иҷтимоии оила, синну соли волидон ва дигар омилҳо вобаста мебошад.

Агар фосилаи таваллуд миёни фарзандон 3-4 сол бошад, модар метавонад ба онҳо дуруст ғамхорӣ намуда, тарбияи хуб диҳад. Кӯтоҳ будани фосилаи таваллуд (1-2 сол) метавонад ба вазъи саломатии зан таъсири бад расонад, ки ин, пеш аз ҳама, барои рӯҳану ҷисман солим ба воя расонидани фарзандон монеъ мегардад.

Баъзеҳо ақида доранд, ки банақшагирии аҳоли ҷавобгӯи манфиатҳои миллии мо нест, зеро аҳолии кишварамон кам аст ва боздоштани суръати афзоиши аҳоли ба нигохдошти миллат ва таъмини беҳавфӣ мамлакат таъсири манфӣ мерасонад. Вале бояд дар назар дошт, ки банақшагирии оила ва ба танзим даровардани аҳоли ҳаргиз маънии кам кардани шумораи аҳолиро надорад. Зеро сиёсати демографии Ҷумҳурии Тоҷикистон, пеш аз ҳама, ба дарозумрии аҳоли, паст кардани сатҳи фавт, зиёд шудани таваллуд, танзими муҳоҷирати дохилию берунӣ, беҳдошти саломатӣ, дастгирии иҷтимоии маъишобону یتимон, оилаҳои камбизоат, пирону барҷомондагон ва аҳолии ғайри қобили меҳнат нигаронида шудааст.

Суръати афзоиши аҳоли дар кишвари мо хеле зиёд аст. Масалан, агар шумораи хонандагон дар соли таҳсили 1990–1991 дар ҷумҳурӣ 1 миллиону 293 ҳазор нафарро ташкил дода бошад, ин нишондиҳанда соли таҳсили 2014 – 2015 наздик ба 1 миллиону 800 ҳазор нафар мерасад. Яъне, тӯли ин солҳо шумораи хонандагон беш аз 500 ҳазор нафар афзудааст.

Шумораи аҳолии Тоҷикистон имрӯз беш аз 8 миллион нафар аст. Суръати афзоиши аҳоли 2,2-2,5%-ро ташкил медиҳад. Яъне ҳар сол ба ҳисоби миёна 180 – 200 ҳазор нафар таваллуд мешавад.

Агар суръати афзоиши аҳолии кишвар ба ҳамин минвол давом кардан гирад, соли 2020 аҳолии Тоҷикистон ба 9 миллион нафар хоҳад расид.

Зиёда аз 70 фоизи аҳолии кишвар дар деҳот зиндагӣ мекунанд. Аз ин рӯ фоизи баланди афзоиши аҳоли ба деҳот рост меояд.

Оила дар ҳимояи давлат аст ва давлат барои солимии он ғамхорӣ менамояд. Расонидани ёрии моддӣ ба оилаҳои серфарзанд дар тарбияи кӯдак то синни 3-солагӣ, табobati ройгон ва таъмин бо доруҳо дармон ва ғайраҳо, ки дар

конуну санадҳои ҷумҳуриамон пешбинӣ шудаанд, далелҳои диққату эътибор ва ғамхории давлат мебошанд. Давлат манфиатдор аст, ки насли имрӯза – наврасону ҷавонон чун созандагони ҷомеаи оянда ашхоси солиму баркамол ва ҳамаарафа инкишофёфта ба камол расанд.

Тарбия дар сурате муваффақият пайдо мекунад, ки он ба сиёсати иҷтимоӣ таъя кунад. Зеро таъминоти моддӣ, рӯҳияи солими маънавӣ, дараҷаи баланди маърифати одамон ба мустаҳкам гардидани оила мусоидат мекунад.

Ҳамин тавр, давлат дар масъалаи бунёди оила, мустаҳкамшавии он, тарбияи фарзандони солиму соҳиб-маърифат доимо ғамхорӣ карда, ҳукукҳои онҳоро муҳофизат менамояд.

Қабл аз қадам гузоштан ба ҳаёти оиладорӣ ҷавонписару ҷавондухтар бояд инсони баркамол бошанд, то ин ки масъалаҳои муҳимми зиндагиро мустақилона ҳал карда, масъулияти хешро дар ҳалли масъалаҳои мураккаб ва оқибатҳои он андеша намоянд. Вазъи оила, шароити моддӣ ва маънавии он ба ҳаёти ҷамъиятӣ, иқтисодӣ ва сиёсии давлат таъсири бевосита мерасонад.

Саволҳо

1. *Сиёсати демографӣ гуфта чиро мефаҳмед?*
2. *Чаро бояд оила ба танзим дароварда шавад?*
3. *Мақсад аз банақшагирии оила дар чист?*
4. *Оё таваллуди зиёд ба организми занон таъсири манфӣ дорад?*
5. *Чаро бояд фосилаи таваллуд риоя карда шавад?*
6. *Афзоиши аҳоли дар Тоҷикистон чӣ гуна аст?*
7. *Нуфуси аҳоли дар кадом мамлакатҳо бештар аст?*

§28. БЕМОРИҲОИ СИРОЯТКУНАНДАИ ЧИНСӢ ВА РОҲҲОИ ПЕШГИРИИ ОНҲО

Ба воя расонидани кӯдаки солим масъулияти муҳимми оила ба ҳисоб меравад. Падару модар ва калонсолон бо мақсади солим ба воя расондани фарзандон вазифадоранд, ки ба онҳо оид ба зарар ва оқибатҳои истифодаи маводди муҳаддир, пешгирии аз ҳама гуна инфекцияҳои бо роҳи алоқаи чинсӣ сирояткунанда маълумот дода, онҳоро ба тарзи ҳаёти солим тарғиб намоянд.

Бемориҳои чинсӣ, аз қабилӣ сифилис, сӯзук, оташак ва ғайра, ки дар натиҷаи алоқаи чинсӣ ба вучуд меоянд, ҳанӯз 2500 сол қабл аз мелод дар Мисри қадим маълум буданд, ки ин бемориҳо дар маъхазҳои форсӣ ва арабӣ бо унвони «маризии фосикон» номбар шудаанд. Соли 1527 олими фаронсавӣ Жан Бетанкур барои ифода кардани ин намуди бемориҳо истилоҳи бемориҳои венерикӣ-ро пешниҳод намуд. Аксари бемориҳои венерикӣ барои атрофиён бисёр хатарнок аст, зеро онҳо на танҳо ба воситаи алоқаи чинсӣ, балки тавассути микробҳо ба воситаи ҳаво, истифода аз қошуқу табақи беморони венерикӣ, сачок, собун, болини хоб ва ғайра низ метавонад ба одами солим сироят намояд. Муолиҷа накардан ва пинҳон доштани ин бемориҳо узвҳои ботинӣ ва системаи асабро хароб карда, шахси беморро ба марг мерасонад. Занҳои гирифтори бемории венерикӣ фарзандони носолим – қар, қӯри модарзод ва маъҷуб таваллуд карда, онҳоро ба азоби яқумрӣ гирифторменамоянд.

Дар охири асри XX, дар баробари ин бемориҳо, бемории мудҳише бо номи ВНМО (вируси норасоии масунияти одам), ки дар дунё бо номи СПИД машҳур аст, пайдо шуд, ки то имрӯз аз ин беморӣ садҳо ҳазор одамон қони худро аз даст додаанд. Мутаассифона, то имрӯз инсоният роҳҳои муолиҷаи ин бемориро кашф накардааст. Бемории мазкур дар Тоҷикистон бори аввал соли 1991 ба қайд гирифта шудааст. То соли 2015 дар ҷумҳурии мо беш аз 6500 нафар мубталои ин беморӣ расман ба қайд гирифта шудааст.

Ҳангоме ки вирус ин беморӣ ба организми инсон ворид мешавад, системаи худмуҳофизатии инсонро хароб карда, организмро сусту заиф мегардонад, ки дар натиҷа организм наметавонад худро аз ҳар гуна бемориҳо муҳофизат намояд.

ВНМО бо чанд роҳ метавонад аз як шахс ба шахси дигар сироят кунад:

- алоқаи чинсӣ;
- аз тариқи хунгузаронӣ;
- истифодаи сӯзандору.

Агар сӯзандоруи дар шахси гирифтори бемории

ВНМО истифодашударо хуб наҷӯшонда ба шахси дигар истифода намоянд, боиси сироятёбии ӯ мегардад.

Ҳангоми гузаронидани хуни як шахс ба шахси дигар (агар яке аз онҳо ба ВНМО гирифтор бошад) низ вирус он сироят мекунад.

Аз занони гирифтори бемории ВНМО вирус ба кӯдаки дарбатнбуда ҳам мегузарад.

Ҳангоми наздик будан, даст додан, бўсидан, сулфа кардан, якҷоя хӯрок хӯрдан ва атса задани шахси бемор вирус ин беморӣ ба шахси солим сироят намекунад. Инчунин бо роҳи истифода аз қошук, коса, пиёла, сачоқ, ҳавзҳои оббозӣ, ҳаммомҳои умумӣ низ вирус ба дигарон намегузарад.

Барои пешгирии паҳншавии ин беморӣ дар бештари мамлакатҳои ҷаҳон сӯзандорӯҳои як бор истифодашаванда ба кор бурда мешаванд. Ба кӯдаконе, ки дар соли аввали ҳаёт вакцина мегузаронанд, ҳатман бояд аз чунин сӯзандорӯҳо истифода шавад.

Дар мавриди эмунии кӯдакон гузаронидани дору тавассути сӯзани ҷӯшониданашуда хатарнок аст (ҳатман бояд сӯзандоруи якқарата истифода шавад).

Занони гирифтори ВНМО бояд аз ҳомилашавӣ худдорӣ кунанд.

Волидон бояд тарзҳои пешгирӣ аз бемории ВНМО-ро ба фарзандон фаҳмонанд.

Ин беморӣ дар организми шахсоне, ки саломатиашон заифтар аст, зудтар инкишоф меёбад. Ғизои носолим, тамокукашӣ, нӯшокиҳои спиртӣ, истифодаи маводди муҳаддир ва асабонияти зиёд организмро сусти мекунад ва ҳангоми ба ВНМО гирифтӣ шудан вирус тезтар инкишоф меёбад.

Қонунгузориҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон ба шахрвандоне, ки ба ВНМО ва ё ба инфекцияи ВНМО мубтало шудаанд, ҳамаи ҳуқуқҳоеро, ки ба шахрвандони дигар мансубанд, бе ягон маҳдудият қафолат медиҳад.

Соли 2005 Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи муқовимат ба вируси норасоии масунияти одам ва бемориҳои пайдошудаи норасоии масуният» қабул гардид, ки дар он поймол кардани ҳуқуқи шахсони ба ВНМО сироятёфта манъ карда шудааст:

«Аз қор озод қардан, нағирифтӣ ба қор, нағирифтӣ ба қори муассисаҳои таҳсилотӣ ва муассисаҳои тиббӣ, ки хизмат мерасонанд, инчунин маҳдуд намудани дигар ҳуқуқи манфиатҳои қонунии шахсони сироятшудаи вируси норасоии масунияти одам бо сабаби мубталоии вируси норасоии масунияти одам буданашон, ҳамчунин маҳдуд қардани ҳуқуқҳои манзилӣ ва дигар ҳуқуқи манфиатҳои қонунии аъзои оилаҳои шахсони сироятшудаи вируси норасоии масунияти одам роҳ дода намешавад» (моддаи 13).

Ҳамчунон қўдақон ва наврақони бо ВНМО зиндагикунанда ва ё ба эпидемияи инфекцияи ВНМО зарардидаи аз волидон маҳрумшуда ба муассисаҳои интернатӣ (қўдакистон, қонаи қўдақон, қонаи баҷагона, мактабинтернатҳо) дар асоси қоидаҳои умумӣ қалб қарда мешаванд. Дар ҳамаи муассисаҳои таълимӣ қунин қўдақон дар гурӯҳҳои синну соли худ бо ҳамаи қўдақон якқоя таълим ва тарбият меғиранд.

Дар ҳолати мавҷуд набудани нишондиҳандаҳои манфии вазъи саломатӣ (яъне ҳуб ва ё қаноатбахш ҳис қардани худ) қўдақон ва наврақони бо ВНМО зиндагикунанда ба

муассисаҳои томактабӣ, миёнаи умумӣ, интернатӣ ва дигар муассисаҳои системаи таҳсилот, ҳамчунон ба сексияҳои варзишӣ, маҳфилҳо якҷоя бо дигар кӯдакон бе мамоният ва маҳдудият қабул карда мешаванд.

Агар кӯдакон ва наврасони бо ВНМО зиндагикунанда бо сабаби ақибмонӣ дар инкишоф ва ё бад будани вазъи саломатӣ кадом як мушкилоти махсуси таҳсилот дошта бошанд, пас бо дарназардошти тавсияи комиссияҳои тиббӣ-педагогии назди табобатхонаҳо барои чунин кӯдакону наврасон макон ва шакли тарбияву таълими мувофиқ муайян карда мешавад.

Мутобики қонунгузори Чумҳурии Тоҷикистон ба сафи артиши миллӣ сафарбар кардани ҷавонони бо ВНМО зиндагикунанда ва ё аз эпидемияи инфекцияи ВНМО мубталоғашта низ бе маҳдудият аст.

Ташхис барои ВНМО. Риоя намудани махфияти натиҷаи ташхис.

Муқаррар намудани ташхиси инфекцияи ВНМО чараҳои мураккаб ва масъулиятнок аст.

Соли 2008 бо қарори Ҳукумати Чумҳурии Тоҷикистон «Тартиби азназаргузарони тиббӣ бо мақсади ошкор сохтани сирояти ВНМО, баҳисобгирӣ, муоинаи тиббии сироятшавӣ ба ВНМО ва муоинаи пешгирии онҳо», рӯйхати шахсони ҳатман ба таври махфӣ аз ташхиси тиббӣ гузаранда барои муайян кардани инфекцияи ВНМО аз рӯйи нишондиҳандаҳои эпидемиологӣ тасдиқ шудааст.

Ташхисро (бе нишон додани ному насаб ва ройгон) метавон дар марказҳои ВНМО гузашт.

Ташхиси инфекцияи ВНМО танҳо дар асоси таҳлили лаборатории хун ва мавҷудияти зиддулбадан (антител) ба ВНМО гузаронида мешавад. Тестгузаронӣ барои ВНМО то гузаронидани таҳлил ва баъд аз гирифтани натиҷаҳо анҷом дода мешавад. Мурочиат кардан барои аз тест гузаштан ва натиҷаҳои он иттилооти махфӣ буда, пинҳон нигоҳ дошта мешавад.

Рохбарон ва дигар кормандони муассисаҳои соҳаи маориф, кормандони тиб, ки ба онҳо бо сабабу вазъиятҳои гуногун дар бораи ВНМО-и хонанда ва ё хешовандони наздики ӯ (волидон, хоҳарон, бародарон) маълумот медиҳанд, вазифадоранд, ки махфияти онро нигоҳ доранд. Дар акси ҳол, онҳо мутобиқи қонунҳои амалкунанда ба ҷавобгариҳои интизомӣ, маъмурӣ ва ё ҷиноятӣ кашида мешаванд.

Ҳангоми ба интернат ва ё хонаи кӯдакон супурдани кӯдак ва навраси ВНМО-дошта, ки бе сарпараст мондаанд, оид ба сирояти ӯ ба роҳбар (ё намояндаи қонунии кӯдак) ва корманди тиббии муассисаи номбаршуда иттилоот дода мешавад. Рохбарон барои ба кормандони дигари муассисаи таълимӣ расонидан ё нарасонидани иттилооти мазкур қарор қабул мекунанд.

Бо дарназардошти тавсияи табиби муолиҷакунанда дар муассисаҳои таълимӣ масъалаи дар бахшҳои варзишӣ ва дарсҳои тарбияи ҷисмонӣ иштирок кардани хонандагони бо ВНМО зиндагикунанда ба таври фардӣ ҳал карда мешавад.

Агар саломатии кӯдак имконият надихад, ки вай бо варзиш машғул шавад ё дар дарсҳои тарбияи ҷисмонӣ иштирок кунад, пас бо тавсияи табиби мактабӣ ӯ муваққатан аз машғулияти варзишӣ озод карда мешавад. Агар дар ин маврид нишондоди махсуси тиббӣ вучуд надошта бошад, пас муассисаи таълимӣ ҳуқуқ надорад, ки дастрасии хонандаи бо ВНМО зиндагикунандаро барои иштирок дар машғулиятҳои гуногуни варзишӣ ва махфилҳо маҳдуд кунад.

Ба таври фарзӣ ин метавонад дар ҳолате рӯй диҳад, ки агар хуни хонандаи ВНМО-и мусбатдошта ба захми каси дигар афтад. Дар ҳолати сар задани хунравӣ дастпӯшаки резинӣ пӯшида, хунравиро боздошт, баъд аз он захмро бо антисептик коркард намуда, бо пластир ва ё латтабандак бастан лозим аст. Сониян, агар ба тахта, мебел, таҷҳизоти

варзишӣ ва воситаҳои дигар хун чакида бошад, тавсия дода мешавад, ки он бо дастпоккунаки коғазӣ ва ё латтакуҳна тоза карда, бо маҳлули безараргардонанда (дезинфексионӣ) коркард шавад.

Латтаи хунолударо ба халтаи полиэтиленӣ гирифта ба партовҷой партофта, либоси хунолудаи хонандаро ба халта андохта, маҳкам баста ба хона бурда медиҳанд. Пас аз расонидани ёрии аввал ва тоза кардани ҷою хона дастхоро бо собун шустан лозим аст.

Тадбирҳои ҳаматарафаи эҳтиётӣ инҳоро дар бар мегирад:

- ҳатман риоя кардани низоми санитарияи гигиенӣ ва низоми зиддиэпидемӣ, аз ҷумла дастрасӣ ба оби тоза ва воситаҳои ҳимояи фардӣ;

- дар муассисаҳои таълимӣ ба вучуд овардани шароити хуби бехатарии тарбиягирандагон, хонандагон ва кормандон;

- пешгирии латхӯрӣ ва ҳолатҳои садамавӣ;

- истифодаи бехатару дуруст нигоҳ доштани воситаҳои халандаву буранда;

- назорати ҳолати пӯсти бадани кормандон ва хонандагон. Ба кор роҳ додани кормандону хонандагони захмдошта (буридагӣ, ҳарошидагӣ, кандагӣ ва ғайра) танҳо баъд аз коркарди пӯсти бадан бо воситаҳои дезинфексиякунанда ва гузоштани банд, пластр ва ғайра;

- риоя намудани тадбирҳои эҳтиётӣ ҳаматарафа ва истифодаи воситаҳои бехатарии фардӣ (дастпӯшакҳои резинӣ, рӯйпӯшакҳо, айнак ва ғ.) дар ҳолати расонидани ёрии аввали тиббӣ барои комилан роҳ надодан ба имкониятҳои алоқа бо хуни дигар ва дигар маҳлулҳои биологии бо хун омехта;

- дар ҳолати набудани дастпӯшак ҳангоми расонидани ёрии аввал ба латхӯрӣ, аз маводди пешидастбуда (халтаҳои полиэтиленӣ, матои обнагузаронанда...) истифода бурдан;

– коркард ва таъмин кардани муассиса бо «тартиби хабаррасонӣ» дар ҳолати ба вучуд омадани латҳӯрӣ ва ҳолати садамавӣ;

– ташкил ва таъмин кардани истифодаи усулҳои беҳатари партовҳо, воситаҳои ҳимояи фардии истифодашуда, ашёи гуногуни бо хуну дигар маҳлулҳои биологӣ олудашуда (сӯзандоруҳо, сӯзанҳои дар масоҳати муассисаи таълимӣ ёфташуда);

– таъмин намудани коркарди мукаммали (бо истифодаи воситаҳои дизенфексиякунандаи тавсияшуда) воситаҳои бо хун олудашуда, таҷҳизот, мебел, либос ва ғайра.

Оё аз намуди зоҳирии инсон дар ӯ мавҷуд будани ВНМО-ро муайян кардан мумкин аст? Мутаассифона, аз рӯйи намуди зоҳирии инсон ВНМО-ро муайян кардан имконнопазир аст. Ҳамчун қоида, инсони мубталои ВНМО то дер вақт ягон аломати бемориро ҳис намекунад. Вай тарзи зиндагии одатиастро идома медиҳад – меҳонад, кор мекунад, вазифаи ҳаррӯзаашро иҷро мекунад ва бо ҳамин худро комилан солим ҳис мекунад.

Вале аз давраи ба организм дохил шудани ВНМО инсон бемор будани худро надониста, метавонад онро ба одамони дигар гузаронад. Ошкор кардани ВНМО танҳо баъд аз тесткунони ВНМО имконпазир аст. Донистани ВНМО имкон медиҳад, ки инсон сари вақт муолиҷаро оғоз намояд ва барои ба одамони дигар нагузаштани вирус тадбирҳои зарурӣ андешад.

Бо мақсади пешгирӣ аз ҳама гуна бемориҳои сироятӣ чавононро лозим аст, ки пеш аз ҳама, тарзи ҳаёти солимро пеша карда, бештар ба варзиш шуғл варзанд. Ҷиҳати инкишофи ҳамаҷонибаи ҷисмонии кӯдакон ва ҳифзи саломатии онҳо волидон ва парасторону васиён ва ё шахсони онҳоро ивазкунанда вазифадоранд, ки ба онҳо шароити мусоид фароҳам оваранд ва худ намунаи тарзи ҳаёти солим бошанд.

Саволҳо

1. Кадом бемориҳоро бемориҳои ҷинсӣ меноманд?
2. Оё бемориҳои венерикӣ табобат доранд?
3. Оқибати табобат накардани бемориҳои венерикӣ ба чӣ оварда мерасонад?
4. ВНМО чист?
5. Гирифтӣ шудани инсон ба бемории ВНМО бо кадом роҳҳо имконпазир аст?
6. Оё дар натиҷаи истифодаи асбоби рӯзгор ВНМО аз шахси бемор ба одами солим гузашта метавонад?

Эзоҳ: Дар китоб баъзе ғалатҳои имлоиву техникӣ гузаштааст, ки ислоҳи онҳо пешниҳод мешавад.

Саҳифа	Чоп шудааст	Хонда шавад
9	донишандузӣ	донишандӯзӣ
11	осишта	осоишта
16	махкум	махкум
20	сандаҳои	санадҳои
27	Муҳимтарин вазифаи оила, чи дар гузашта ва чи дар замони муосир таваллуд, яъне такрор истехсол кардани насл мебошад.	Муҳимтарин вазифаи оила, чи дар гузашта ва чи дар замони муосир таваллуд, яъне ба дунё овардани насл мебошад.

МУНДАРИҶА

Муқаддима

ФАСЛИ I

МАҚСАД ВА МОҲИЯТИ ОМУЌИШИ ФАНИИ МАЪРИФАТИ ОИЛАДОРӢ. ПАЙДОИШИ ОИЛА ВА ВАЗИФАҲОИ ҶАМЪИЯТИИ ОН

- §1. Фанни маърифати оиладорӢ, мақсад ва вазифаҳои он
- §2. Пайдоиши оила ва давраҳои таърихии инкишофи он
- §3. Оила ва вазифаҳои ҷамъиятии он.....

ФАСЛИ II

ХУСУСИЯТҲОИ ХОССИ ТАШКИЛИ ОИЛА

- §4. Танзими ҳукукии муносибатҳои оилавӣ....
- §5. Ташкили оилаи ҷавон. Муҳаббати марду зан - шартҳои асосии ташкили оила.....

ФАСЛИ III

ОДОБИ МУНОСИБАТИ ҶАВОНОН

- §6. Асосҳои ахлоқии муносибати ҷавонон.....
- §7. Омодаи намудани ҷавонон ба оиладорӣ.....
- §8. Муоинаи тиббии издивоҷкунандагон.....

ФАСЛИ IV

НИКОҲ ВА ОИЛА

- §9. Никоҳи ҳешутаборӣ ва оқибатҳои он 64
- §10. Маросими никоҳ, баргузориҳои тӯйҳои арӯсӣ ва пешгирӣ аз ҳароҷоти барзиёд 67
- §11. Қатъ кардан ва беэтибор донистани никоҳ 73

ФАСЛИ V

ОДОБИ МУНОСИБАТ ДАР ОИЛА

- §12. Хусусиятҳои оилаи ҷавон.....78
- §13. Муҳити психологӣ ва муносибатҳои шахсӣ дар оила 84
- §14. Меҳнат, даромад ва низоми сарфу харҷ дар оила. 88
- §15. Маърифати рӯзгордорӣ ва нигоҳдории манзил..94
- §16. Муносибати зану шавҳари ҷавон.....98
- §17. Муносибат бо падару модар ва аъзои оила.....106

- §18. Тарбияи оилаҳои ҷавон дар рӯҳияи меҳмондорӣ ва меҳмоннавозӣ.....
- §19. Маданияти сайру гашт ва истироҳати оилаҳои ҷавон.....
- §20. Сабабҳои вайрон шудани оилаҳои ҷавон ва пайомадҳои он.....
- §21. Роҳҳои пешгирии низоъ дар оила.....

ФАСЛИ VI

ОИЛА ВА ТАРБИЯИ ФАРЗАНД

- §22. Таваллуди фарзанд ва фароҳам овардани шароит барои рушди кӯдак 135
- §23. Психологияи кӯдак ва мушкилоти тарбия....
- §24. Аҳамияти таълиму тарбия дар ташаккули тафаккур ва шахсияти кӯдак.....
- §25. Ҳуқуқ ва уҳдадорӣҳои падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд.....
- §26. Уҳдадорӣҳои фарзанд дар назди падару модар...

ФАСЛИ VII

ТАНЗИМИ ОИЛА ВА ҲИФЗИ САЛОМАТИИ ОН

- §27. Танзим ва банақшагирии оила
- §28. Бемориҳои сирояткунандаи ҷинсӣ ва роҳҳои пешгирии он.....

ХУРРАМ РАҲИМЗОДА, ШЕРМУҲАММАД
ЁРМУҲАММАДЗОДА, ЛАТОФАТ НАЗИРОВА,
НОДИР АМОНОВ

МАЪРИФАТИ ОИЛАДОРӢ

Китоби дарсӣ барои синфи 10

Мухаррир
Мусаҳҳах
Мухаррири техникӣ
Тарроҳ

М. Раҷабов

Ба чоп 27.07.2023 иҷозат дода шуд.
Андозаи 60x90 $\frac{1}{16}$. Коғази офсет. Чопи офсет.
Ҷузъи чопӣ 15, 0. Адади нашр 10000 нусха.
Супориши № 52/2023

Муассисаи нашриявии «Маориф»-и
Вазорати маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон,
7340243, ш. Душанбе, кӯчаи Аҳмади Дониш, 50.
Тел.: 222-14-66
E-mail: nashriya@mail. ru

Дар матбааи
ҶДММ «ТОРУС» ба таъб расидааст.
Ҷумҳурии Тоҷикистон, ш. Душанбе
кӯч. Айни, 126.